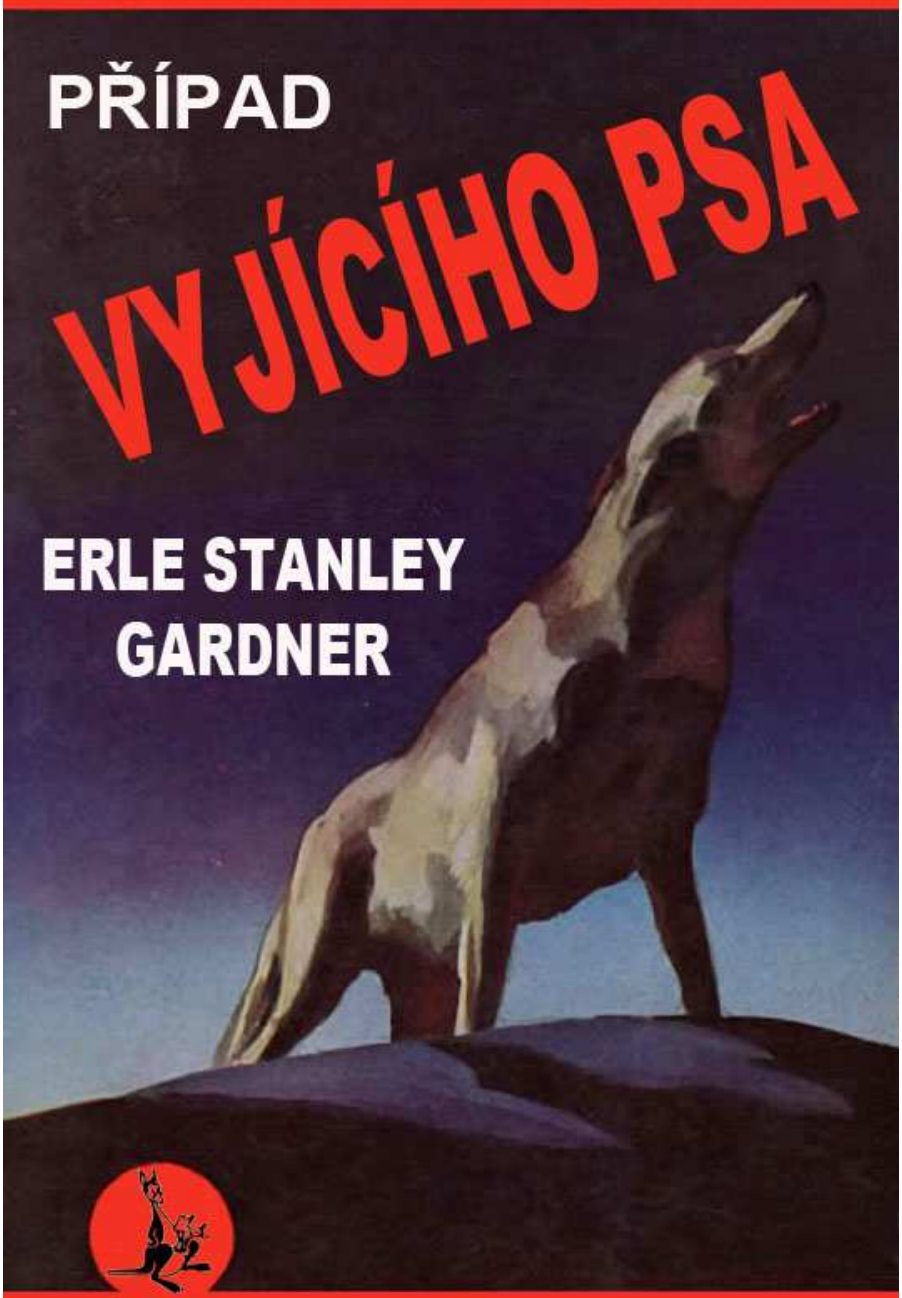
PERRY MASON

PŘÍPAD VYJÍCÍHO PSA

ERLE STANLEY GARDNER

Pocket BOOK

ERLE
STANLEY
GARDNER

Perry Mason

Případ vyjícího psa

Erle Stanley Gardner
The Case of The Howling Dog

Copyright © 1934 by Erle Stanley Gardner

Pocket Books, Inc. New York N. Y. 1945

I

Della Streetová otevřela dveře pracovny a hovořila hlasem, kterého ženy instinktivně používají, mluví-li s dítětem, anebo s vážně nemocným mužem.

„Vstupte dovnitř, pane Cartrighte,“ pravila. „Pan Mason vás přijme.“

Do pracovny vešel širokoramenný, poněkud zavalitý, asi dvaatřicetiletý muž s ustrašenýma hnědýma očima a upřeně se zahleděl do klidné tváře Perryho Masona.

„Jste advokát Perry Mason?“ otázal se.

Mason přikývl.

„Posaďte se.“ řekl.

Muž klesl do křesla, které mu Mason nabídl, mechanicky sáhl do kapsy pro balíček cigaret, vzal jednu, přiložil ji k ústům a již měl balíček téměř zase v kapse, když si uvědomil, že by měl nabídnout Perrymu Masonovi.

Ruka nabízející cigaretu se silně chvěla. Právník se na chvilku zkušeným zrakem zahleděl na chvějící se ruku a potom potřásl odmítavě hlavou.

„Děkuji vám,“ pravil, „jsem zvyklý na svou značku.“

Muž přikývl a rychle zastrčil balíček cigaret do kapsy. Škrtl zápalkou a bezmyšlenkovitě se naklonil dopředu, takže loktem spočíval na postranním opěradle křesla. Uklidňoval si tak ruku držící zápalku, když si zapaloval cigaretu.

„Moje sekretářka mi říkala,“ pravil Mason klidným hlasem, „že si přejete se mnou hovořit ve věci psa a ve věci závěti.“

Muž přikývl. „Ve věci psa a ve věci závěti,“ opakoval mechanicky.

„Dobře, pohovoříme si nejdříve o závěti,“ pravil Mason. „Ve psech se příliš nevyznám.“

Cartright přikývl. Jeho hnědé oči se žádostivě upíraly na Perryho Masona s výrazem těžce nemocného muže hledícího na věhlasného lékaře.

Perry Mason vyňal ze zásuvky psacího stolu složku kancelářského papíru, vzal do ruky péro a otázal se: „Jak se jmenujete?“

„Artur Cartright.“

„Stáří?“

„Třicet dva.“

„Bydliště?“

„Milpasova ulice, číslo 4893.“

„Ženatý, nebo svobodný?“

„Je třeba jít do takových podrobností?“

Perry Mason držel péro nad složkou papíru a tázavě se podíval na Cartrighta.

„Ano,“ odpověděl.

Cartrightova ruka oklepávající popel cigarety do popelníku se třásla jako při zimnici.

„Myslím, že to nemá rozhodující význam pro mou závěť,“ pravil.

„Musím to vědět,“ trval na svém Perry Mason.

„Vždyť vám říkám, že to není rozhodující vzhledem ke způsobu, jakým hodlám odkázat svůj majetek.“

Perry Mason neodpovídal, avšak klidná naléhavost jeho mlčení nutila druhého pokračovat.

„Když to musíte vědět - jsem ženat,“ pravil Cartright.

„Jméno vaší ženy?“

„Paula Cartrightova, stáří dvacet sedm let.“

„Bydliště stejné jako vaše?“ tázal se Mason.

„Ne.“

„Kde bydlí?“

„Nevím,“ odpověděl Cartright.

Perry Mason chvíli váhal, zatímco jeho klidné, trpělivé oči pozorně sledovaly návštěvníkovu vzrušenou tvář. Potom začal hovořit konejšivým hlasem:

„Nu dobře, dříve než se k tomu vrátíme, podívejme se poněkud podrobněji, co chcete učinit se svým majetkem. Máte děti?“

„Ne.“

„Jak chcete naložit se svým majetkem?“

„Než o tom začneme hovořit,“ pravil rychle Cartright, „chci vědět, je-li závěť platná bez ohledu na způsob smrti.“

Perry Mason kývl beze slov hlavou.

„Předpokládejme,“ řekl Cartright, „že člověk zemře na šibenici nebo v elektrickém křesle. Co se stane s jeho poslední vůlí, je-li popraven pro vraždu?“

„Není rozhodující, jak člověk zemře. Závěť není dotčena způsobem smrti,“ odpověděl Mason.

„Kolik svědků je zapotřebí k pravoplatnosti závěti?“

„Za jistých okolností je třeba mít dva svědky,“ pravil Mason, „a za jiných okolností nemusí být žádný.“

„Co tím myslíte?“

„Je-li závěť sepsána na stroji a vy ji jen podepíšete, musíte mít dva svědky svého podpisu. Jestliže je celá závěť sepsána vaší rukou, včetně data a podpisu, a není-li na závěti jiný tisk nebo rukopis kromě vašeho, není v tomto státě zapotřebí žádného svědka. Taková závěť je platná a závazná.“

Arthur Cartright si ulehčené oddechl. Když znovu promluvil, jeho hlas byl klidnější a volnější.

„Zdá se, že vaše odpověď vyjasnila můj dotaz,“ řekl.

„Komu chcete odkázat svůj majetek?“ otázal se Perry Mason.

„Paní Foleyové žijící v Milpasově ulici, číslo 4889.“

Perry Mason zvedl tázavě obočí.

„Své sousedce?“ otázal se.

„Sousedce,“ odpověděl Cartright tónem vyjadřujícím přání zabránit dalším dotazům.

„Dobře,“ řekl Mason a dodal: „Pamatujte si, Cartrighte, že mluvíte se svým právním poradcem. Nemějte před ním nikdy tajnosti. Povězte mi pravdu. Neobávejte se, nezradím vaši důvěru.“

„Vždyť před vámi nic netajím,“ netrpělivě odpověděl Cartright. Oči i hlas Perryho Masona zůstaly klidné.

„Nevím,“ řekl Perry Mason. „Nyní mi však povězte vše o své závěti.“

„Řekl jsem již všechno.“

„Co tím míníte?“

„Veškerý majetek připadne paní Foleyové. Tím je řečeno vše.“

Perry Mason odložil péro a prsty pravé ruky slabě bubnoval na desku psacího stolu.

Z jeho pohledu bylo zřejmé, jak obezřetně odhaduje svého návštěvníka.

„Dobře,“ pravil, „pohovořme si nyní o psu.“

„Pes vyje,“ řekl Cartright.

Perry Mason dal přikývnutím najevo své pochopení.

„Vyje převážně v noci,“ pokračoval Cartright, „ale několikrát zavyje i přes den. Přivádí mě to k šílenství. Nemohu to neustálé vytí snést. Je vám snad známo, že pes vyje, když má někdo v blízkosti zemřít.“

„A kde je ten pes?“ zeptal se Mason.

„V sousedním domě.“

„Znamená to,“ řekl Perry Mason, „že dům, ve kterém bydlí paní Foleyová, je po jedné vaší straně, a dům, v němž je vyjící pes, po druhé straně?“

„Nikoli,“ odpověděl Cartright, „vyjící pes je ve stejném domě jako paní Foleyová.“

„Už rozumím,“ poznamenal Mason. „Jistě mi o tom povíte více.“

Cartright uhasil cigaretu, vstal, přistoupil rychle k oknu a zamyšleně hleděl ven. Po malé chvilce se otočil a vrátil se k Masonovi.

„Poslyšte," řekl, „mám ještě jednu otázku, pokud jde o závět"

„Prosím."

„Co kdyby paní Foleyová ve skutečnosti nebyla paní Foleyovou?"

„Jak tomu mám rozumět?" dotazoval se Mason.

„Co když žije s Clintonem Foleyem jako jeho žena, ale není za něj provdána?"

„Tím by se na věci nic nezměnilo," pravil pomalu Mason, „za předpokladu, že byste ji v závěti označil jako paní Foleyovou žijící v současné době s Clintonem Foleyem v Milpasově ulici číslo 4889 jako jeho žena. Jinými slovy, zůstavitel má právo odkázat svůj majetek tomu, komu chce. Popis použitý v závěti má pouze vysvětlit úmysl zůstavitele.

Tak například je mnoho případů úmrtí mužů, kteří odkázali majetek svým ženám, a ukázalo se, že s nimi nebyli zákonně oddáni. Byly případy, kdy muži odkázali majetek svým synům, a když se ukázalo, že nebyli jejich syny..."

„Nezajímám se o takové záležitosti," pravil podrážděně Arthur Cartright. „Táži se vás jen na uvedený konkrétní případ. Nezmění to nic na věci?"

„Ne, to na věci nic nezmění," ujistil ho Mason.

„Nu dobře," řekl Cartright, jehož oči náhle zbystřily. „A což kdyby existovala skutečná paní Foleyová? Co když se Clinton Foley zákonně oženil a nikdy nerozvedl, a já bych odkázal majetek paní Foleyové?"

Hlas Perryho Masona nabyl tónu, kterého se používá k uklidnění bezdůvodného strachu.

„Již jsem vám vysvětlil," řekl, „že úmysl zůstavitele je rozhodující. Jestliže odkážete svůj majetek ženě, která žije na

uvedené adrese jako žena Clintona Foleye, je to dostačující popis. Rozumím-li správně vašim slovům, Clinton Foley žije?“

„Ovšemže žije. Je to můj soused.“

„Rozumím,“ řekl Perry Mason, přičemž se snažil, aby jeho hlas zněl nenápadně. „A je panu Clintonu Foleyovi známo, že zamýšlíte odkázat svůj majetek jeho ženě?“

„Není,“ důrazně pronesl Cartright. „Neví o tom nic. Není také třeba, aby to věděl, není to pravda?“

„Ne, není třeba,“ odpověděl Mason, „jen jsem uvažoval.“

„Neví o tom a také se o tom nic nedoví,“ pravil Cartright.

„Nu dobře,“ řekl Mason, „tím je to vyřízeno. A pokud jde o psa?“

„V té věci musíte něco udělat.“

„Co chcete učinit?“

„Chci, aby byl Foley uvězněn.“

„Z jakého důvodu?“

„Na základě toho, že mě dohání k šílenství. Nikdo přece nesmí držet takového psa. Je to součást záměrného plánu proti mně. Ví, že psí vytí nesnáším. Opatřil si psa a naučil ho výt. Pes dříve nevyl, začal výt poslední jednu dvě noci. Foley to dělá proto, aby dráždil mne i svou ženu. Je nemocná, upoutaná na lůžko a pes vyje. To znamená smrt v blízkosti.“

Cartright hovořil nyní rychle, oči se mu horečnatě leskly, ruce široce gestikulovaly.

Mason stiskl rty.

„Domnívám se,“ řekl pomalu, „že se vaší záležitostí nebudu moci zabývat, pane Cartrighte. Jsem nyní mimořádně pracovně přetížen. Právě jsem skončil soudní projednávání případu vraždy, a...“

„Vím, vím,“ odpověděl rychle Cartright, „myslíte si o mně, že jsem blázen. Myslíte si, že jde o pouhou bezvýznamnou záležitost. Ale říkám vám, že tomu tak není. Je to jeden z největších případů,

které jste kdy měl. Přišel jsem k vám právě proto, že jste projednával zmíněný případ vraždy. Byl jsem v soudní síni a naslouchal vám. Jste výborný advokát. Převyšoval jste státního zástupce od začátku až do konce řízení. Znám celý ten případ.“

Perry Mason se pousmál.

„Děkuji vám za dobré mínění o mně, Cartrighte,“ řekl, „avšak snad víte, že provozuji především praxi soudního obhájce. Specializuji se na soudní procesy. Sestavování závěti nepatří k mé klientele a záležitost vyjícího psa se patrně může urovnat i bez právního zástupce...“

„Ne, nemůže,“ pravil Cartright. „Neznáte Foleye. Neznáte takový typ muže. Pravděpodobně si myslíte, že asi nebudu mít dostatek peněz, abych zaplatil váš čas. Zaplatím vám a zaplatím vám dobře.“

Sáhl do kapsy, vytáhl náprsní tašku, otevřel ji a třesoucí se rukou podával právníkovi tři bankovky. Avšak asi v polovině vzdálenosti mezi ním a Masonem mu vyklouzly z prstů a spadly na psací stůl.

„Zde máte tři sta dolarů,“ řekl. „To je záloha. Až případ ukončíte, dostanete víc - mnohem víc. Nebyl jsem v bance, takže jsem si nemohl vyzvednout větší částku peněz. Ale hned tam půjdu. Mám dost hotových peněz uloženo v sejfu.“

Perry Mason se bankovek zatím ani nedotkl. Konečky prstů nehlučně bubnoval o desku psacího stolu.

„Cartrighte,“ pronesl pomalu, „jestliže se této věci ujmu jako váš právní zástupce, budu jednat podle toho, co budu považovat za vaše dobro a za váš největší zájem, rozumíte?“

„Rozumím a také chci, abyste tak jednal.“

„Ať je to cokoli,“ upozorňoval Mason, „budu-li si myslet, že je to ve vašem největším zájmu, udělám to.“

„To je v pořádku,“ odpověděl mu Cartright, „jestliže souhlasíte s převzetím mého případu.“

Perry Mason zvedl tři stodolarové bankovky, přeložil je a zastrčil do kapsy.

„Dobře, převezmu váš případ," řekl. „A nyní požadujete, aby byl Foley uvězněn, že?"

„Ano."

„To nebude nijak obtížné," řekl Mason. „Podáte trestní oznámení a na základě vašeho místopřísežného prohlášení vydá státní zastupitelství zatykač. Proč však vyžadujete mé služby? Chcete snad, abych vás zastupoval jako zvláštní žalobce?"

„Vy neznáte Clintona Foleye," umíněně pokračoval Arthur Cartright. „Vrhne se na mne. Podá na mne žalobu pro křivé obvinění. Možná, že právě proto naučil psa výt, aby mě dostal do pasti."

„Jaký je to pes?" otázal se Mason.

„Veliký vlčák."

Perry Mason sklopil oči a díval se na konečky prstů, jimiž stále bubnoval na desku stolu. Po malé chvilce pohlédl na Cartrighta s povzbuzujícím úsměvem.

„Jestliže se někdo s důvěrou obrátí na svého právního zástupce, seznámí ho se všemi okolnostmi a potom postupuje podle jeho rady, může se vždy účinně bránit proti žalobě pro křivé obvinění. Zařídím to tak, aby nikdo nemohl dosáhnout vašeho odsouzení, budete-li soudně stíhán pro křivé obvinění. Zavedu vás k náměstkovi státního zástupce, který se zabývá takovými žalobami. Promluvíte si s ním a vyložíte mu celý případ - mám na mysli případ se psem. Není třeba zmiňovat se mu o závěti. Jedná se jen o to, aby rozhodl, má-li být vydán zatykač. Musím vás však důrazně upozornit, abyste mu vylíčil celou psí záležitost, to znamená, abyste ho seznámil se všemi fakty. Předneste mu je věrně a úplně, a tím si zajistíte nejlepší obranu proti jakékoli Foleyově žalobě."

Cartright si ulehčené oddechl.

„Teď mluvíte rozumně. Za tuhle radu jsem ochoten zaplatit. Kde najdeme náměstka státního zástupce?“

„Budu s ním muset telefonicky sjednat schůzku,“ řekl Mason. „Omluvte mne na okamžik, pokusím se s ním spojit. Zůstaňte sedět a udělejte si pohodlí. Cigarety jsou v krabici na stolku a...“

„Nedělejte si se mnou starosti,“ odpověděl Cartright a sáhl si rychle na kapsu. „Mám své cigarety. Jděte smluvit schůzku, ať to vyřídíme co nejdříve. Nesnesu, aby pes vyl ještě další noc.“

„Dobře,“ řekl Mason, odstrčil otáčecí židli a přistoupil ke dveřím do přijímací kanceláře. Když zavíral, Cartright si zapaloval cigaretu. Ruka se mu třásla natolik, že ji musel druhou rukou podepřít.

Mason vstoupil do přijímací kanceláře.

Della Streetová, sedmadvacetiletá hbitá sekretářka, se na něj podívala a usmála se s plným pochopením.

„Nemá všech pět pohromadě?“ zeptala se.

„Nevím,“ odpověděl, „ale brzy to zjistím. Spojte mě s Petem Dorcasem. Chci ho o celé té záležitosti informovat.“

Dívka přikývla. Její prsty rychle vytáčely číslo. Perry Mason zatím přistoupil k oknu a rozladěně se díval dolů na ulici, odkud sem doléhalo troubení automobilů a vůbec hluk velkoměstské dopravy. Odpolední světlo zdůraznilo jeho tvrdé rysy a zbarvilo mu tvář do zdravé červeně.

„Tady máte Dorcase,“ ozvala se Della Streetová.

Perry Mason se otočil a dvěma rychlými kroky přistoupil k telefonu stojícímu na stolku v rohu místnosti.

„Haló, Pete,“ pravil do telefonu. „Zde je Perry Mason. Přijdu za vámi s jedním mužem, ale dřív si chci s vámi o něm pohovořit.“

Pete Dorcas měl vysoký, skřípavý hlas, jímž se snažil neustále a co nejpřesvědčivěji vysvětlovat druhým právní předpisy a terminologii, které brilantně ovládal.

„Blahopřeji vám k úspěchu, Perry. Měl jste všechno skvěle promyšleno. Říkal jsem zástupci obžaloby, že slabina je v určení času, a varoval jsem ho, že nebude-li moci porotě vysvětlit onen telefonický rozhovor o odcizeném automobilu, prohraje celý soudní proces.“

„Děkuji,“ odpověděl Mason lakonicky. „Měl jsem štěstí a dobrou příležitost k účinné obhajobě.“

„Ano,“ řekl Dorcas. „Dovedete si příležitosti vytvářet, a proto se jich také můžete chopit. S tím souhlasím. Říkal jsem těm chlapíkům, že stoupli na nejistou půdu. A teď k muži, kterého mi chcete přivést. Co si přeje?“

„Chce podat trestní oznámení.“

„Na co?“

„Na vyjícího psa.“

„Na koho?“

„Ano, na vyjícího psa. Myslím, že existuje ustanovení proti držení psa, který vyje v obydlených místech.“

„Je takové ustanovení, ale nikdo mu nevěnuje pozornost. Alespoň já jsem s ním nikdy neměl co dělat.“

„Dobře,“ pravil Mason, „tenhle případ je však poněkud zvláštní. Můj klient je buď na pokraji zbláznění, nebo se již zbláznil.“

„Kvůli vyjícímu psu?“ tázal se Dorcas.

„Nevím, ale chci to zjistit. V případě, že potřebuje léčení, chci, aby se léčil. Je-li přepracován až na hranici nervového zhroucení, chci, aby si odpočinul. Chápete, že psí vytí může někoho pouze obtěžovat, kdežto druhého s odlišným temperamentem může dohnat až k šílenství?“

„Chápu,“ odpověděl Dorcas, „přivedete ho sem?“

„Ano, přivedu ho k vám a přál bych si, aby byl přítomen taky psychiatr, aby posoudil jeho duševní stav. Nepředstavujte ho jako lékaře, ale jako svého asistenta. Ať naslouchá rozhovoru a

popřípadě položí jednu dvě otázky. Ukáže-li se, že náš muž potřebuje léčení, postaráme se, aby se léčil.“

„Co když se nebude chtít léčit?“

„Řekl jsem,“ poznamenal Mason, „že se postaráme, aby se léčil.“

„V tom případě byste musel podat návrh na vystavení příslušného výměru,“ poučil ho Dorcas.

„To vím také,“ odvětil Mason. „Bude-li potřebovat léčení, což bych právě chtěl vědět, jsem ochoten příslušný návrh podat. Jestliže je blázen, chci udělat to, co bude v takovém případě pro něj nejlepší. Jestliže není blázen, chci, aby se s jeho záležitostí začalo hned něco dělat. Snažím se hájit jeho největší zájem, rozumíte mi?“

„Chápu to,“ poznamenal Dorcas.

„V patnácti minutách jsem u vás,“ řekl Mason a zavěsil.

Nasadil si klobouk, otevřel dveře do pracovny a pokynul Cartrightovi.

„Všechno je v pořádku,“ pravil, „čeká na vás ve své kanceláři. Máte vlastní auto, nebo pojedeme taxíkem?“

„Pojedeme taxíkem,“ odpověděl Cartright. „Jsem příliš nervózní, takže nemohu řídit.“

II

Pete Dorcas napřímil svou dlouhou hubenou postavu za otlučeným kancelářským stolem a ocelově šedýma očima si pozorně prohlížel Arthura Cartrighta, když mu ho Perry Mason představil. Na představení odpověděl obvyklou zdvořilostní frází, pootočil se a ukázal na přítomného muže malé zavalité postavy, jehož tvář na první pohled překypovala dobromyslností. Teprve na druhý pohled bylo možno v záblesku jeho šedých očí postřehnout ostražitou pozornost.

„Seznamte se s mým asistentem panem Cooperem," pravil.

Obtloustlý muž se zdvořile usmál, přistoupil ke Cartrightovi a stiskl mu ruku. Mžikajícíma očima studoval Cartrightovu tvář a přitom tiskl jeho ruku ve své poněkud déle, než vyžaduje formální představení.

„Domnívám se, že jsme všichni připraveni začít, co říkáte?" řekl Perry Mason.

„Ano, můžeme začít," odpověděl Dorcas a znovu usedl za otlučený kancelářský stůl.

Dorcas byl vysoký hubený muž s holou lebkou a protáhlým obličejem. Šířil kolem sebe ovzduší neustálého duševního napětí, které zneklidňovalo lidi, s nimiž přišel do styku.

„Jedná se o psa," začal Perry Mason. „Jeho majitelem je Clinton Foley v Milpasově ulici číslo 4889. Jeho dům sousedí s domem zde přítomného pana Cartrighta a má hlídacího psa, který vyje."

„Nu což," poznamenal Dorcas s úsměškem, „Je-li pes oprávněn k jednomu kousnutí, měl by být oprávněn k jednomu zavytí."

Tvář Arthura Cartrighta zůstala bez úsměvu. Strčil ruku do kapsy, vytáhl balíček cigaret a po chvilkovém váhání jej opět uschoval. Cooperovy mžikající oči, neustále Cartrighta pozorující, ztratily na chvilku výraz dobromyslnosti.

„Ten muž musí být uvězněn," prohlásil Cartright. „Vytí musí přestat. Slyšíte! Musí přestat!"

„Ovšem," podotkl Mason, „proto jsme zde, Cartrighte. Vyložte celý příběh."

„Nejde o žádný příběh,. Pes vyje, to je všechno."

„Neustále?" otázal se Cooper.

„Neustále. Totiž nemyslím bez přerušení. Míním tím, že vyje v pravidelných intervalech - vždyť přece víte, jak vyje pes. Hrom do něj. Žádný pes nevyje nepřetržitě. Vyje, potom přestane a opět začne výt."

„Jaká je příčina jeho vytí?" ptal se Cooper.

„Foley," prohlásil s naprostou určitostí Cartright.

„A proč?" dotazoval se Cooper.

„Protože ví, že mě to dráždí. Protože ví, že to dráždí jeho ženu. Vytí znamená smrt nablízku a jeho žena je nemocná. Říkám vám, že to musí přestat. Pes už nesmí výt."

Dorcas hledal chvíli v knize vázané v kůži a pak pronesl hašteřivou fistulí:

„Tady máme příslušné ustanovení. Je to nařízení, podle něhož se dopouští přestupku ten, kdo chová psa, krávu, koně, kuře, kohouta, perličku, a vůbec drůbež, zvíře nebo dobytek jakéhokoli druhu v hustě obydlené oblasti, jestliže je tím rušeno občanské soužití."

„Co tedy chcete víc?" otázal se Cartright.

Dorcas se usmál.

„Nechci již nic víc," odpověděl. „Osobně nemám rád psí vytí, jako nemám rád kokrhání kohoutí. Původním záměrem tohoto nařízení bylo zabránit, aby kravíny a konírny byly v hustě

obydlených oblastech. Milpasova ulice patří k exkluzivní obytné čtvrti. Jsou tam přepychové vily. Jaká je vaše adresa, pane Cartrighte?“

„Číslo 4893.“

„A Foley bydlí v čísle 4889?“

„Ano.“

„Oba domy spolu sousedí?“

„Ano.“

„Máte velkou parcelu?“

„On má.“

„A vy?“

„Středně velikou.“

„Je Foley bohatý?“ tázal se dále Dorcas.

„Mění to na věci něco?“ odvětil Cartright podrážděně. „Ovšemže je bohatý, jinak by tam nežil.“

„V jistém slova smyslu se tím nic nemění,“ pravil pomalu Dorcas, „avšak jistě chápete, že musíme postupovat rozumně. Nechtěl bych nechat uvěznit slušného občana, aniž bych ho dříve varoval. Co když mu dám výstrahu?“

„To nebude nic platné,“ řekl Cartright.

Perry Mason hovořil pomalu, téměř se soudcovskou důstojností.

„Můj klient chce být spravedlivý. Můžete použít svého úsudku jako metody, Dorcasi, avšak budu trvat na tom, aby pes přestal výt, a tak bylo zabráněno rušení pořádku. Sám vidíte, že můj klient je psím vytím nervově podrážděn.“

„Nejsem nervózní,“ utrhl se na Masona Cartright, „jsem jen poněkud rozrušen.“

Perry Mason přikývl, ale neodpověděl. Cooperovy a Masonovy oči se na okamžik setkaly a mlčky se domluvily. Poté se Cooperův pohled vrátil ke Cartrightovi.

„Myslím,“ pravil pomalu Dorcas, „že zvolíme obvyklý úřední postup a nejprve dáme panu Foleyovi výstrahu. Napíši mu dopis, kterým mu sdělím, že byla na něj vznesena stížnost, a upozorním ho na ustanovení, které označuje držení takového psa za rušení občanského soužití. Mohu mu též sdělit, že v případě, že je pes nemocen, může ho dát do veterinární nemocnice a nechat ho tam, pokud se nevyléčí.“

Perry Mason pohlédl na Cartrighta, který chtěl něco říci, avšak byl přerušen Dorcasem.

„Má toho psa již delší dobu, pane Cartrighte?“

„Ano.“

„Jak dlouho?“

„Nevím - rozhodně nejméně dva měsíce. Bydlím tam totiž teprve dva měsíce, a když jsem se přistěhoval, pes tam již byl.“

„A dříve nevyl?“

„Ne.“

„Kdy začal?“

„Předevčírem večer.“

„Domnívám se,“ pokračoval Dorcas, „že s Foleyem nevycházíte dobře, takže byste za ním nešel a nepožádal ho, aby psovi zabránil výt?“

„Ne, to bych neudělal.“

„Ani telefonicky ne?“

„Ne.“

„A když mu já napíši dopis?“

„Neznáte Foleye,“ řekl hořce Cartright. „Roztrhal by dopis a přiměl by psa, aby vyl ještě víc. Měl by zlomyslnou radost z pomyšlení, že mě podráždil. Vzal by dopis, ukázal by jej své ženě a...“

Cartright náhle zmlkl.

„Pokračujte,“ vyzval ho Dorcas. „Co by udělal dále?“

„Nic,“ odpověděl rázně Cartright.

„Myslím, pane Dorcasi,“ řekl Mason, „že budete souhlasit s napsáním dopisu za podmínky, že nepřestane-li pes výt, bude vydán zatykač.“

„Ano, tak si to představuji,“ pravil Dorcas.

„Dopis odeslaný normální poštou nebude doručen dříve než někdy zítra, i když jej vypravíte ještě dnes odpoledne,“ řekl Mason. „Navrhuji, abyste vyhotovil formální úřední dopis a nechal jej doručit vaším úředníkem osobně Foleymu, a kdyby nebyl doma, některému příslušníku jeho domácnosti. Tím mu dáme jasně najevo, že se nejedná o pouhou stížnost Cartrightovu, ale o stížnost mající právní zdůvodnění.“

Cartright potřásl umíněně hlavou.

„Žádám, aby byl uvězněn,“ pravil.

Hlas Perryho Masona si zachoval trpělivost.

„Postoupil jste tuto záležitost do mých rukou, pane Cartrighte, a jistě si pamatujete, co jsem vám řekl. Vy sám jste přece prohlásil, že Foley je mstivý a že může proti vám zahájit nějakou akci. Finančních prostředků má k tomu dost. Jestliže se tak stane, budete muset prokázat, že jste jednal výhradně v dobré víře. Domnívám se, že postup, který navrhl pan Dorcas a já doplnil nutnou procedurální úpravou, vás v právním smyslu ospravedlní. Radím vám, abyste podle toho jednal.“

Cartright se rozčileně otočil na Masona.

„A co když se nebudu řídit vaší radou?“

„Pak,“ odpověděl Perry Mason trpělivě, „dáte jistě přednost jinému právnímu zástupci, jehož radě budete důvěřovat.“

Cartright se na chvíli zarazil, potom přikývl.

„Dobře tedy,“ řekl Cartright, „ponechávám to na vás. Jdu domů. Vy obhajujete mé zájmy, pane Masone. Zůstaňte zde a buďte nápomocen při vypracování dopisu. Dohlédněte taky na jeho odeslání. Uděláte to?“

„Udělám,“ odpověděl Perry Mason. „Můžete jít klidně domů a odpočinout si, pane Cartrighte. Spolehněte se na mne.“

Cartright přikývl, zvedl se a již měl ruku na klice dveří, když se ještě na chvilku zastavil.

„Děkuji vám, pánové,“ rozloučil se. „Jsem rád, že jsem se s vámi seznámil. Promiňte mi, jestliže jsem se zdál trochu rozrušen. V noci jsem téměř nespal.“

Potom vyšel z místnosti a dveře se za ním zavřely.

„Co říkáte?“ pravil Pete Dorcas, obraceje se na dr. Coopera.

Dr. Cooper sepnul ruce na svém rozměrném břichu.

„Nechtěl bych dělat diagnózu na základě dosud nedostačujících příznaků,“ pravil, „avšak řekl bych, že se jedná o případ manio-depresívní psychózy.“

Perry Mason se usmál.

„To zní poněkud silně, doktore,“ řekl, „není to pouhé nervové zhroucení?“

„V lékařské terminologii tohoto výrazu nepoužíváme. Je to lidový výraz pro různé formy psychoneurózy.“

„Nu, půjdeme na to z jiné strany,“ pravil Mason. „Člověk, který trpí maniodepresívní psychózou, není šílený, není-liž pravda?“

„Není normální.“

„Já vím, ale není také šílený.“

„Je otázka, co míníte slovem šílený. Jistě nejde o takový druh šílenství, které by ho zprošťovalo viny za zločin, máte-li tohle na mysli.“

„To nemám na mysli,“ odpověděl Mason. „Dívejte se na věc rozumně, doktore, a přestaňte hledat hnidy. Nesvědčíte u soudu, hovoříte jen s námi. Jedná se tedy o funkční nemoc?“

„Ano, to je správné.“

„Je vyléčitelná?“

„Ano, zcela vyléčitelná.“

„Výborně,“ řekl Mason neodbytně, „tak tedy učiňme opatření, abychom se zbavili onoho vyjícího psa.“

„Nemáme však vůbec ověřeno, že pes vyje,“ pravil Pete Dorcas, pohrávaje si perem, „mimo Cartrightovu neprokázanou výpověď.“

„Na to nemusíte brát zřetel,“ řekl mu Mason. „Nevystavujete přece zatykač. Napište dopis Clintonu Foleyovi, kterým ho seznámíte se vznesenou stížností a upozorníte ho, že porušuje ustanovení to a to. Vysvětlete mu, co ustanovení obsahuje. Jestliže má psa, učiní opatření, aby přestal výt. V případě, že psa nemá, buďte ujištěn, že vám to zatelefonuje.“

Mason se obrátil na dr. Coopera.

„Představa vyjícího psa není pravděpodobně klamným přeludem, co myslíte, doktore?“

„Při psychoneuróze se vyskytují klamné přeludy,“ pravil dr. Cooper, „obvykle klamné přeludy pronásledování.“

„Domnívá se, že je pronásledován,“ poznamenal Dorcas. „Myslí si, že psa poštval Foley.“

Perry Mason se podíval na hodinky.

„Zavolejte stenografa,“ pravil, „ať můžeme nadiktovat dopis a odeslat jej.“

Dorcas se obrátil na dr. Coopera a tázavě nadzvedl obočí.

Dr. Cooper přikývl na souhlas.

Dorcas zmáčkl ukazováčkem tlačítko zvonku.

„Dobře tedy,“ řekl, „nadiktuji jej a podepíši.“

„Chtěl bych si promluvit s úředníkem, který dopis doručí,“ připomněl Mason. „Snad mohu odeslání dopisu poněkud uspíšit, postarám-li se, aby měl zajištěnu vhodnou dopravu, a...“

Dorcas se ušklíbl.

„A že mu dáte několik doutníků.“

„Snad,“ odpověděl Perry Mason, „mohl bych mu dát i láhev, avšak nechci se dopustit před zástupcem státního zastupitelství ničeho nevhodného.“

„Běžte dolů do šerifova úřadu,“ řekl Dorcas, „a požádejte o přidělení úředníka, který dopis doručí. Než se vrátíte, bude napsán. Jestliže chcete, můžete potom doručitele doprovodit.“

„Nikoliv,“ řekl Mason s úsměvem. „Vím, co se patří na právního zástupce a co na šerifova pomocníka. Jeden sedí v kanceláři, druhý je v terénu. V době, kdy oznámení bude doručeno, budu ve své kanceláři.“

Otevřel dveře kanceláře a otočil se na dr. Coopera.

„Nemyslete si, doktore, že jsem hádavý. Chápu vaše postavení a doufám, že vy chápete moje. Onen muž přišel do mé kanceláře a bylo zřejmé, že je ve špatném nervovém stavu. Nevěděl jsem, zda je, nebo není šílený. Chtěl jsem mít jistotu.“

„Ovšem,“ pravil Cooper, „nemohl jsem udělat úplnou diagnózu...“

„Rozumím,“ odpověděl mu Mason.

„Řekl vám ještě něco jiného?“ ptal se Dorcas. „Nechtěl se s vámi poradit ještě o něčem jiném než o vyjícím psu?“

Perry Mason se usmál mírným, shovívavým úsměvem. „Na vaši otázku vám mohu říci, že mi dal zálohu, jestli vám to něco pomůže,“ řekl.

„V hotovosti?“ otázal se Dorcas.

„V hotovosti,“ odpověděl Mason.

„To vysvětluje vše,“ řekl dr. Cooper se smíchem. „To je určitý příznak nepříčetnosti - odchylka od normálnosti.“

„Řekl bych taky, že to není normální,“ poznamenal Perry Mason a zavřel za sebou dveře.

III

Když Perry Mason vstoupil do dveří své kanceláře, měla již Della Streetová připravenu ranní poštu.

„Dobré jitro. Co je v poště nového Dello?“ ptal se vesele.

„Většinou samé běžné záležitosti,“ odpověděla, „až na jednu neobvyklou.“

„Nu, nechme si smetanu až na konec,“ řekl jí s úsměvem. „O jaké obvyklé záležitosti se jedná?“

„Jeden z porotců z minulého procesu chce s vámi hovořit ve věci obchodní společnosti. Několik dalších osob telefonovalo, aby vám blahopřáli k vašemu poslednímu procesu. Potom jeden muž si chtěl sjednat s vámi rozhovor a nechtěl podrobněji vysvětlit, oč jde. Má to prý něco společného s důlními akciemi, které koupil... Dále jsou zde dopisy týkající se bezvýznamných věcí...“

Mason odmítavým pohybem ruky vyjádřil svůj nezájem. Potom pohlédl na Dellu Streetovou a usmál se.

„Dejte to všechno pryč, Dello. Nemám rád běžné záležitosti. Toužím po vzrušení. Chci se zabývat otázkami života a smrti, kde se jedná o minuty. Dávám přednost zvláštnímu a neobvyklému.“

Podívala se na něj pohledem vyjadřujícím něžnou starostlivost. „Příliš riskujete, šéfe,“ protestovala. „Vaše touha po vzrušení vás jednou přivede do nesnází. Proč se jednoduše nezabýváte pouze soudní praxí; proč se riskantně mícháte do nebezpečných případů?“

Jeho úsměv měl klukovský výraz.

„Především mám rád vzrušení,“ řekl. „Své soudní případy jsem vyhrál především proto, že jsem znal fakta. Snažím se vždy rozbít obžalobu. Je to hodně zábavné... Tak povězte, Dello, o jakou zvláštní záležitost se jedná.“

„Je to značně neobvyklé, Šéfe,“ pravila. „Je to dopis od muže, který vás včera navštívil.“

„Od kterého muže?“

„Muže, který s vámi hovořil o případu vyjícího psa.“

„Už si vzpomínám,“ řekl Mason s úsměvem, „jmenoval se Cartright, že? Rád bych věděl, jestli na dnešek v noci spal.“

„Dopis byl doručen zvláštní poštou,“ řekla Della. „Musel být odeslán někdy v noci.“

„Obsahuje nějaké další informace o psu?“ tázal se.

„Cartright přiložil k dopisu závěť,“ ztlumila hlas a obezřetně se rozhlédla, jako by se obávala, že ji někdo může slyšet, „a přiložil rovněž deset tisícidolarových bankovek.“

Perry Mason svraštil čelo a díval se na ni úkosem.

„Deset tisíc dolarů v hotovosti?“ ptal se.

„Ano,“ odpověděla.

„Doručenou poštou?“

„Poštou.“

„Doporučené?“

„Ne, pouze zvláštním doručovatelem.“

„Ať se propadnu,“ řekl Mason.

Della vstala od psacího stolu, přistoupila k trezoru, otevřela jej, odemkla zvláštní schránku, vyňala z ní obálku a dala ji Masonovi.

„Říkáte, že je v ní závěť?“

„Ano, závěť.“

„A dopis též?“

„Ano, krátký dopis.“

Perry Mason vylovil deset tisícidolarových bankovek, pečlivě si je prohlédl, tiše si hvízdl, přeložil je a vložil do kapsy. Potom hlasitě předčítal dopis.

Milý pane Masone,

viděl jsem vás při posledním soudním procesu. Jsem přesvědčen, že jste čestný advokát a skutečný bojovník. Přeji si, abyste se ujal mého případu. Posílám vám deset tisíc dolarů a současně přikládám závěť. Deset tisíc dolarů je vaše záloha za převzetí případu. Honorář dostanete ve výši stanovené závětí. Chci, abyste zastupoval dědičku jmenovanou v závěti a bojoval za ni za všech okolností až do konce. Nyní již vím, proč pes vyl.

Píši tuto závěť tak, jak jste mi poradil. Snad ani nebudete muset zkoumat její pravost nebo bojovat za dědičku. V tomto případě si ponechte deset tisíc dolaru a navíc zálohu, kterou jsem vám dal již včera.

Děkuji za váš zájem o můj případ.

Váš Arthur Cartright

Mason potřásl nedůvěřivě hlavou a vytáhl přeložené bankovky opět z kapsy.

„Jistě bych si rád ty peníze nechal," pravil.

„Nechte si je!" zvolala Della Streetová. „Samozřejmě si je ponecháte. Dopis jasně říká, zač jsou. Je to zákonná záloha za převzetí případu, není-liž pravda?"

Perry Mason vzdychl a položil peníze na psací stůl.

„Blázen," pravil. „Ten člověk se dočista zbláznil."

„Co vás přivedlo k názoru, že je blázen?" ptala se.

„Všechno," odpověděl jí.

„Včera večer jste si to nemyslel."

„Myslel jsem, že je nervózní a snad nemocný."

„Ale nemyslel jste si, že je blázen."

„To ne."

„Domníváte se, že je blázen proto, že vám poslal ten dopis?"

Perry Mason se na ni usmál.

„Psychiatr dr. Charles Cooper, který posuzuje duševní stav zatčených osob, se zmínil, že zaplacení zálohy v hotovosti je dnes něco nenormálního. Cartright vyplatil dvě zálohy během dvacetičtyř hodin a poslal deset tisíc dolarů poštou nedoporučeným dopisem.“

„Snad neměl jinou možnost, jak dopis poslat,“ připomněla Della.

„Snad,“ připustil. „Četla jste závěť?“

„Ne, nečetla. Když byl dopis doručen a zjistila jsem, oč jde, zavřela jsem jej hned do trezoru.“

„Podívejme se tedy na závěť,“ řekl.

Rozložil arch papíru, který nesl na vnější straně nadpis:

POSLEDNÍ VŮLE ARTHURA CARTRIGHTA

Jeho oči přeběhly text, načež mírně přikývl. „Sestavil dobrou, vlastní rukou napsanou závěť,“ pravil. „Vše napsal vlastní rukou - podpis, datum, prostě všechno.“

„Odkazuje vám něco v závěti?“ zeptala se Della Streetová zvědavě.

Perry Mason vzhlédl od papíru a spokojeně se pousmál.

„Jste dneska nějak chamtivá.“

„Kdybyste viděl účty, které přicházejí, mluvil byste jinak. Na mou duši nechápu, že se může mluvit o hospodářské depresi, když vás vidím utrácet tolik peněz.“

„Udržuji je v oběhu,“ odpověděl jí. „V celé zemi není o nic méně peněz než kdykoli předtím - ve skutečnosti je jich ještě více, ale neobíhají tak rychle jako dříve. Proto se zdá, že nikdo žádné nemá.“

„Pokud jde o vaše peníze,“ řekla mu, „obíhají dost rychle. Ale povězte mi přece něco o závěti, nebo si myslíte, že mi do toho nic není?“

„Je to přece také vaše záležitost,“ řekl jí. „Jednoho dne mohu být vzhledem k charakteru své práce zabit, a vy budete jediná, kdo ví všechno o mých úředních záležitostech. Cartright odkazuje svůj majetek hlavní dědičce, přičemž mně připadne desetiprocentní podíl z jeho jmění, který mi má být vyplacen při konečném rozdělení majetku za podmínky, že jsem věrně zastupoval zájmy hlavní dědičky ve všech právních záležitostech, které se mohou vyskytnout v souvislosti se závětí, v souvislosti s jeho smrtí anebo v jakékoliv souvislosti s jejími domácími příbuzenskými vztahy.“

„Jeho podmínky jsou značně obsáhlé, jen co je pravda,“ podotkla.

Perry Mason sotva znatelně přikývl, a když opět začal hovořit, bylo zřejmé, že velmi intenzívně uvažuje.

„Závěť buď diktoval právník, nebo Cartright má výborný obchodní smysl. Tohle není závěť, kterou by psal člověk, který se zbláznil. Je logická a souvislá. Odkazuje devět desetin majetku paní Foleyové a jednu desetinu mně. Ustanovuje...“

Náhle se Perry Mason zarazil a očima rozšířenýma překvapením hleděl na dokument.

„Co se stalo?“ ptala se Della Streetová. „Něco vážného? Chyba v závěti?“

„Ne,“ odpověděl, „v závěti není chyba, ale něco zvláštního.“ Náhle šel ke dveřím vedoucím do předsíně a zamkl je.

„Nenecháme se přece obtěžovat návštěvníky, Dello, alespoň po dobu, než si to vyjasníme.“

„Oč jde?“ tázala se.

Perry Mason ztišil hlas.

„Včera se Cartright zvláště zajímal o odkázání svého majetku paní Foleyové a chtěl vědět, jakou platnost by měla závěť, kdyby se ukázalo, že žena vydávající se za paní Foleyovou není ve skutečnosti paní Foleyová.“

„To znamená, že není provdána za Clintona Foleye?“ otázala se.

„Přesně tak,“ odpověděl.

„Vždyť žije s Clintonem Foleyem v přepychovém prostředí.“

„Ano, žije, avšak to nic nedokazuje. Byly případy, kdy...“

„Ano, já vím,“ pravila Della. „Zdá se však podivné, aby muž žil v takovém prostředí se ženou, která se za jeho manželku pouze vydává.“

„Mohou být pro to různé důvody. Takové věci se stávají běžně. Snad jde o provdanou ženu, která si sama nepřeje rozvod, nebo jej nechce povolit manželovi. Snad má muže. Může to být jeden z celého tuctu různých důvodů.“

Della Streetová přikývla na souhlas. „Vzbudil jste moji zvědavost. Jak je to se závětí?“

„Při včerejší návštěvě se dotazoval,“ pravil Mason, „jaký osud by stihl majetek odkázaný paní Foleyové, kdyby se ukázalo, že tato žena není ve skutečnosti paní Foleyovou, ale pouze se za ni vydává. Z jeho řeči jsem s určitostí vycítil, že měl důvod věřit, že tato žena není paní Foleyová. Na jeho dotaz jsem mu vysvětlil, že k odkázání majetku zmíněné osobě je dostačující, když ji popíše jako ženu, která v současné době žije s Clintonem Foleyem v Milpasově ulici číslo 4889.“

„Učinil to?“

„Neučinil,“ odpověděl Mason. „Odkázal svůj majetek paní Foleyové, pravoplatné manželce Clintona Foleye, bydlícího v Milpasově ulici číslo 4889.“

„Mění to něco?“ tázala se.

„Ovšemže mění,“ pravil. „Celou věc to mění. Kdyby se ukázalo, že žena, která žije s Foleyem na zmíněné adrese, není jeho manželka, nebude podle závěti dědit. Závěť odkazuje majetek pravoplatné manželce Clintona Foleye a označení bydliště se vztahuje spíše na Clintona Foleye než na jeho manželku.“

„Myslíte, že vás nepochopil?“

„Nevím,“ zamračil se právník. „Nezdá se, že by mně neporozuměl. Z jeho ostatního počínání je zřejmé, že mu bylo všechno dostatečně jasné. Vyhledejte Cartrightovo číslo v telefonním seznamu. Bydlí v Milpasově ulici číslo 4893 a jistě má telefon. Ihned mě s ním spojte. Řekněte mu, že je to velmi důležité.“

Přikývla a sáhla po telefonu, avšak zvonek na přepínací desce se rozezněl dříve, než její prsty stačily uchopit a zvednout sluchátko.

„Podívejte se, kdo volá,“ řekl jí.

Zapojila linku a ohlásila „kancelář Perryho Masona,“ potom chvilku naslouchala a přikývla.

„Okamžik, prosím,“ řekla a zakryla rukou mikrofon telefonu.

„Volá náměstek státního zástupce Pete Dorcas,“ pravila. „Přeje si s vámi okamžitě mluvit ve věci Cartrightova případu.“

„Dobře,“ řekl Mason, „spojte mě s ním.“

„Do vaší pracovny?“

„Ne, sem,“ odpověděl, „a poslouchejte se mnou. Nevím zrovna, oč půjde, a chci mít pro všechny případy svědka rozhovoru.“

Mason zvedl sluchátko, řekl „haló“ a naslouchal skřípavému, hádavému a netrpělivému hlasu Pete Dorcase.

„Obávám se, Masone,“ pravil Dorcas, „že vzhledem k nepříčetnosti vašeho klienta Arthura Cartrighta budu nucen vydat na něj zatykač.“

„Čeho se dopustil?“ otázal se Mason.

„Celý případ vyjícího psa je zřejmě pouhá fantazie,“ odpověděl Dorcas. „Rozhovor s Clintonem Foleyem mne dostatečně přesvědčil, že Cartright je nejen nebezpečný blázen, ale navíc má vražedný komplex, který ho může vést k pokusu vzít právo do vlastních rukou, čímž by se stal skutečně nebezpečným.“

„Kdy vám to všechno Foley napovídal?“ ptal se Mason, dívaje se na své náramkové hodinky.

„Před desíti minutami.“

„Byl ve vaší kanceláři?“

„Je zrovna zde.“

„Dobře, zdržte ho tam. Mám právo být slyšen v této věci. Jsem Cartrightův právní zástupce a postarám se, aby se mu dostalo správného zacházení. Zdržte ho tam, jsem již na cestě k vám.“

Nečekal, aby nedal Dorcasovi příležitost k výmluvě, položil sluchátko telefonu, otočil se k Delle Streetové a pravil: „Rozhovor skončil, Dello, přerušte spojení. Zatelefonujte rychle Cartrightovi a sdělte mu, že se s ním potřebuji setkat. Řekněte mu, aby ihned odešel z domova a ubytoval se v některém hotelu. Ať se tam zapíše pod svým jménem, ale ať nikomu neříká, kam jde. Až bude ubytován, ať vám sdělí jméno hotelu, a vy to zatelefonujete mně. Řekněte mu, ať nechodí ani do mé kanceláře, ani do svého vlastního bytu do té doby, než se s ním setkám. Připomeňte mu, že je to velmi důležité. Teď jedu do úřadu státního zástupce, abych zjistil, co se vlastně děje. Clinton Foley dělá potíže.“

Odemkl, vyrazil na chodbu, a než se za ním dveře zavřely, byl již na poloviční cestě k výtahu.

Naskočil do taxíku, zabouchl dveře a zabořil se do polštářů. Po celou cestu seděl s očima upřeně zahleděnýma do prázdna, zahloubán do myšlenek. Kymácel se mechanicky ze strany na stranu tak, jak taxík vjížděl do zatáček nebo se vyhýbal překážkám.

Když taxík zastavil u chodníku, hodil Mason taxíkáři pětidolarovou bankovku se slovy: „To je v pořádku, zbytek si nechte, kamaráde.“ Přešel chodník, vyjel výtahem do sedmého patra a pravil děvčeti sedícímu u informačního stolku: „Pete Dorcas mne očekává.“

Přešel kolem ní a pokračoval dál dlouhou chodbou s mnoha dveřmi; zastavil se před jedněmi z nich, označenými vizitkou „P. Dorcas“, a zaklepal.

Svárlivý hlas Pete Dorcase zvolal: „Vstupte.“

Perry Mason otevřel dveře a vkročil do místnosti.

Pete Dorcas seděl za psacím stolem a na jeho tváři se zračil zřetelný výraz rozmrzelosti. Na druhé straně stolu se těžce zvedl ze židle velký muž a tázavě hleděl na Perryho Masona.

Muž byl více než šest stop vysoký, širokých ramen, mohutného hrudníku, dlouhých rukou. V pase byl trochu silnější, avšak nikoli natolik, aby tím byla porušena jeho atletická postava. Byl přibližně čtyřicetiletý, a když hovořil, jeho hlas se zvučně rozléhal.

„Předpokládám, že jste Perry Mason,“ pravil, „právní zástupce pana Cartrighta.“

Perry Mason krátce přikývl, poněkud se rozkročil, vysunul hlavu a chladným pohledem odhadoval svého protivníka.

„Ano,“ pravil, „jsem právním zástupcem pana Cartrighta.“

„Já jsem Clinton Foley, jeho soused,“ představil se muž, podal Masonovi ruku a zdvořile se usmál.

Perry Mason postoupil dva kroky vpřed, rychle stiskl podávanou ruku a obrátil se k Dorcasovi.

„Je mi líto, jestli jsem vás zdržel, Pete, ale jde o důležitou věc. Vysvětlím to později. Musím zjistit, oč se vlastně jedná.“

„Nejde celkem o nic,“ řekl Dorcas, „až na to, že mám napilno a vy jste mě včera odpoledne připravil o hodně času historkou o vyjícím psu, který nikdy nevyl. Nyní se ukázalo, že váš klient je úplný blázen.“

„Co vás přivedlo k názoru, že je blázen?“ otázal se Mason.

„A co vás přivedlo k názoru, že není blázen?“ odvětil Dorcas nedůtklivě. „Včera jste si to sám myslel. Telefonicky jste mi řekl,

že se domníváte, že je blázen, a požadoval jste, abych k jednání přivolal lékaře, který by to posoudil.“

„Ne,“ pravil Mason pomalu, „nepochopil jste mě v tomto ohledu, Dorcasi. Víte, že onen člověk byl ve špatném nervovém stavu. Chtěl jsem zjistit, že je tomu tak.“

„Ano,“ pravil Dorcas sarkasticky. „Myslel jste, že je blázen, a chtěl jste si to zjistit dříve, než strčíte krk do smyčky.“

„Co tím míníte - strčit krk do smyčky?“ dotazoval se Mason.

„Vy víte, co myslím,“ odpověděl mu Pete Dorcas. „Přišel jste sem s člověkem, který chtěl, aby byl vystaven zatykač na bohatého, prominentního občana. Pochopitelně, že jste chtěl mít jistotu, že se to nezvrátí ve váš neprospěch. To byl důvod, který vás zdržoval. To je také důvod, proč jste nevyžadoval vystavení zatykače, ale požadoval pouze, aby byl pan Foley předvolán. No, a on je nyní zde, a co nám říká, je docela dostačující.“

Perry Mason se upřeně díval na Pete Dorcase, až ocelově šedé oči Dorcasovy uhnuly před jeho přímým pohledem.

„Když jsem včera přišel sem za vámi,“ pravil Mason, „přišel jsem proto, že jsem chtěl s vámi jednat spravedlivě, a totéž jsem očekával od vás. Řekl jsem vám, že můj klient je nervózní, což mi on sám prohlásil. Znervózňuje ho, jak mi řekl, neustálé vytí psa. Existuje přece ustanovení proti rušení občanského soužití. Můj klient má právo na zákonnou ochranu i v případě, že člověk, který má nějakou politickou protekci...“

„Avšak pes nevyl,“ vysvětloval Dorcas podrážděně. „V tom je ten háček.“

Foley se vmísil do rozhovoru.

„Promiňte mi, pánové,“ pravil, „mohu říci několik slov?“

Perry Mason na jeho dotaz nereagoval, ale neustále se upřeně díval na náměstka státního zástupce. Dorcas vzhlédl, přičemž jeho tvář jevila náznak ulehčení.

„Zajisté,“ řekl, „jen mluvte.“

„Jsem si jist, že mi prominete, pane Masone,“ pravil Foley, „budu-li hovořit otevřeně. Vím, že chcete znát fakta. Chápu vaše postavení v této záležitosti a oceňuji způsob, jakým jste postupoval při hájení zájmu svého klienta.“

Perry Mason se k němu pozvolna otočil a málo zdvořilým pohledem si měřil jeho rozložitou postavu.

„Mého postavení si nevšímejte,“ vyzval ho, „začněte s vysvětlováním.“

„Je nepochybné,“ řekl Foley, „že Cartright je duševně vyšinutý. Pronajal si sousední dům. Jsem si zcela jist, že majitelé domu nevědí, s jakým druhem nájemníka mají co činit. Cartright má jednu služebnou, hluchou hospodyni. Zřejmě nemá přátele ani známé, prakticky veškerý čas tráví uzavřen ve svém domě.“

„Nu což, má na to právo, nemyslíte?“ pravil Mason s dávkou bojovnosti. „Snad nemá své sousedy v lásce.“

Dorcas rázně vstal.

„Poslyšte, Masone,“ řekl, „nemůžete...“

„Pánové, prosím vás,“ pravil Foley. „Nechtě mne to vysvětlit. Nechte mne mluvit. Prosím vás, pane Dorcasi. Chápu postoj pana Masona. Myslí si, že jsem použil politického vlivu a že zájmy jeho klienta jsou ohroženy.“

„A nepoužil jste?“ otázal se Mason.

„Ne,“ odpověděl Foley, usmívaje se přátelsky. „Pouze jsem vysvětlil panu Dorcasovi fakta. Váš klient, jak jsem již dříve řekl, je velmi podivný člověk. Žije jako krtek, avšak neustále mě sleduje z oken svého domu. Má dalekohled a pozoruje každý můj pohyb.“

Dorcas chvilku váhal, potom se opět posadil na svou otáčecí židli, pokrčil rameny a zapálil si cigaretu.

„Pokračujte,“ pravil Perry Mason, „poslouchám vás.“

„Můj čínský kuchař,“ řekl Foley, „byl první, kdo mne na to upozornil. Zpozoroval čočky dalekohledu. Pochopte mne prosím,

pane Masone. Považuji vašeho klienta pouze za duševně pomateného člověka, který neví, co činí. Pochopte rovněž prosím, že mám dostatečný počet svědků, kteří mohou potvrdit všechno, co vám hodlám vypovědět.“

„Dobře,“ odpověděl Mason, „co mi hodláte říci?“

„Hodlám,“ řekl Foley důstojně, „předložit stížnost na neustálé špehování. Mám potíže se služebnictvem, protože u mne nechce za takových okolností zůstat. Obtěžuje to nejen mne, ale i mé hosty. Ten člověk slídí kolem a pozoruje mě dalekohledem. Nikdy nerozsvěcuje v horním poschodí svého domu. Neustále v noci prochází tmavými místnostmi s dalekohledem v ruce, slídí a špehuje, aby mu neuniklo nic, co dělám. Je to nebezpečný soused.“

„Dívat se dalekohledem není žádný zločin, nemyslíte?“ zeptal se Perry Mason.

„O to nejde,“ řekl Dorcas, „a vy to víte, Masone. Ten člověk je blázen.“

„Proč myslíte, že je blázen?“ dotazoval se Mason.

„Protože vykládal o vyjícím psu, který nevyl,“ pravil Dorcas.

„Vy máte psa, že ano?“ ptal se Mason Foleye.

„Ovšemže mám,“ odpověděl Foley, stále zachovávaje smířlivý způsob jednání.

„A vy říkáte, že nevyje?“

„Nikdy.“

„Nevyl po několik posledních nocí?“

„Ne.“

„Hovořil jsem o tom s dr. Cooperem,“ pravil Dorcas, „a on říká, že trpí-li váš klient klamným přeludem pronásledování, komplikovanými halucinacemi o vyjícím psu a strachem před smrtí, může jeho stav v kterémkoli okamžiku a bez varování propuknout ve vražedné šílenství.“

„Nu dobře,“ řekl Mason, „vy jste si vytvořil svůj názor. Já mám rovněž svůj názor. Dáte ho zatknout?“

„Hodlám zařídit, aby byl vyšetřen jeho duševní stav,“ odpověděl důstojně Dorcas.

„Pokračujte,“ řekl mu Mason. „Totéž, co jste mi řekl vy včera, říkám vám já dnes. Jestliže chcete dát vyšetřit duševní stav nějakého člověka, musíte mít někoho, kdo podá příslušný návrh. A kdo podepíše takové obvinění? Podepíšete je vy?“

„Možná,“ odpověděl Dorcas.

„Raději se do toho příliš nežeňte,“ pravil Mason, „důrazně vás varuji.“

„Před čím mě varujete?“

„Když podepíšete obvinění, tvrdící, že můj klient je šílený, měl byste provést daleko podrobnější šetření, než jste dosud učinil. Jinak z toho budou jenom potíže.“

„Pánové, pánové,“ pravil Foley. „Nehádejme se kvůli tomu, prosím. Konečně jde jen o to, aby se ubohý pan Cartright řádně choval. Nejsem proti němu nijak zaujat. Je mým sousedem a sám svým jednáním porušil zákon, avšak jsem si jist, že jeho chování je důsledkem duševního pomatení. Požaduji pouze, aby to bylo prošetřeno. V případě, že se ukáže, že jeho duševní stav je normální, potom samozřejmě podniknu kroky, aby své tvrzení o mém psu a mé domácnosti již neopakoval.“

Dorcas se obrátil na Masona.

„Takhle nikam nedojdete, Perry,“ pravil. „Foley má naprostou pravdu. Vy sám jste přivedl Cartrighta sem, poněvadž jste chtěl předejít soudnímu jednání pro křivé obvinění. Jestli nám Cartright přednesl všechny skutečnosti a nic nezamlčel, a na základě toho jsme postupovali dále, jednal podle svých práv. Jestliže nesprávně vyložil nebo překroutil skutečnosti, porušil právo.“

Z Masonova smíchu bylo znát, že je rozezlen.

„Pokoušíte se vytvořit důvod pro soudní stíhání?“ ptal se Foleye.

„Nepokouším,“ odpověděl Foley.

„Říkám vám důrazně oběma, že jste na něco zapomněli,“ poznamenal Mason. „Zapomněli jste, že nebyl vydán žádný zatykač a nebyla podána žádná žaloba. Náměstek státního zástupce se rozhodl napsat vám dopis. Taková je skutečnost, není-liž pravda, Dorcasi?“

„Právně řečeno ano,“ pravil pomalu Dorcas. „Avšak jestli se ukáže, že ten muž je šílený, něco se s tím musí udělat.“

„Dobře,“ pravil Mason, „všechny vaše úvahy o Cartrightově šílenství jsou založeny na Foleyově tvrzení, že pes nevyl. Mám pravdu, nebo ne?“

„Samozřejmě, avšak pan Foley říká, že má svědky, kteří mohou potvrdit jeho tvrzení.“

„To říká on,“ pokračoval Mason umíněně, „a dokud nevyslechnete ony svědky, tak nevíte, kdo z těch dvou je vlastně blázen. Možná, že je to právě Foley, kdo je blázen.“

Foley se rozesmál, avšak jeho smích byl strojený a oči se mu rozčileně leskly.

„Dobře tedy,“ pravil Dorcas, „jestli vám dobře rozumím, chcete, abychom vedli další vyšetřování dříve, než učiníme cokoli dalšího, je tomu tak?“

„Zajisté,“ řekl Mason. „Na základě rozhovoru s mým klientem jste napsal pouze dopis a nešel jste ani o krok dále. Jestli chcete napsat panu Cartrightovi dopis informující ho, že pan Foley o něm říká, že je blázen, nemám nic proti tomu. Avšak jestliže chcete jít dále na podkladě neprokázaných slov pana Foleye, budu bránit práva svého klienta.“

Dorcas sáhl po telefonu na psacím stole a řekl do sluchátka: „Spojte mě s úřadovnou šerifa.“

Po chvilce čekání pokračoval v hovoru: „Chtěl bych hovořit s Billem Pembertonem...haló...Bill? Zde je Pete Dorcas. Poslyšte, máme zde v úřadě spornou záležitost, týkající se dvou zámožných občanů z Milpasovy ulice. Jde o vyjícího psa. Jeden z nich říká, že

pes vyje; druhý tvrdí, že nevyje. Jeden z nich říká o druhém, že je blázen. Perry Mason je právním zástupcem jednoho z nich a dožaduje se prošetření. Můžete se tam vydat a prošetřit tuto záležitost?“

Chvíli bylo ticho a potom Dorcas řekl: „Dobře, přijďte hned do mé kanceláře.“

Zavěsil telefon a podíval se chladně na Perryho Masona.

„Nuže Perry,“ pravil, „začal jste tento případ. Zahájíme tedy vyšetřování. Jestliže se ukáže, že váš klient pronáší falešná tvrzení a je duševně pomatený, ihned ho zadržíme, pokud ovšem nedáte přednost tomu, aby učinil potřebné kroky některý z jeho příbuzných.“

„Teď začínáte hovořit rozumně,“ pravil Mason. „Proč jste mi to neřekl již dříve?“

„Co jsem měl říci?“

„Říci mi, že bych mohl vyhledat někoho z jeho příbuzných a dát Cartrighta zajistit.“

„No,“ poznamenal Dorcas, „on uvedl do pohybu tento úřad v kriminální záležitosti, která se zdá být zcela nepodložená. Potom přišel pan Foley a na nás zapůsobilo jeho tvrzení, že je ohrožena jeho bezpečnost.“

„To je přesně to, proti čemu jsem bojoval. Nic proti vám nemám, Pete, zastupuji jen svého klienta, a kdykoliv někoho zastupuji, bojuji za něj až do posledního okamžiku, je-li to třeba.“

Dorcas si povzdychl a rozhodil ruce.

„To už máte v povaze, Masone,“ pravil. „Nikdo nemůže o vás říci, že byste nezastupoval zájmy svého klienta. Je těžké s vámi vyjít.“

„Nikoli v tomto případě, když se mému klientu dostane spravedlnosti,“ odpověděl Mason.

„Vašemu klientu se dostane spravedlnosti,“ prohlásil Dorcas, „a to potud, pokud budu mít na starosti celou věc já. Bill Pemberton, který povede šetření na místě, je spravedlivý.“

„Chci jít s ním,“ prohlásil Mason.

„Můžete jít také, pane Foley?“ zeptal se Dorcas.

„Kdy?“ tázal se Foley.

„Hned,“ odpověděl Mason. „Čím dříve, tím lépe.“

„Ano,“ řekl Foley lhostejně, „mohu jít.“

Za skleněnými dveřmi se objevila silueta, poté se rázně otevřely dveře a do kanceláře vstoupil vyzáblý, pětačtyřicetiletý, dobromyslně se usmívající muž.

„Zdravím vás vespolek,“ pravil.

„Buďte zdráv, Pembertone,“ pravil Mason.

„Bille, pozdrav se s panem Foleyem,“ řekl Dorcas. „Pan Foley je jednou ze stran zúčastněných ve sporu.“

Šerifův pomocník a Foley si potřásli pravicí a potom Pemberton podal ruku Masonovi.

„Počínal jste si výborně při posledním procesu, Masone,“ pravil. „Pěkný kus detektivní práce. Chtěl bych vám blahopřát k úspěchu.“

„Děkuji,“ řekl Mason, potřásaje si s ním rukou.

„Oč jde?“ ptal se Pemberton Dorcase.

„O vyjícího psa,“ odpověděl náměstek státního zástupce znuděně.

„Neděláte příliš mnoho povyku kvůli jednomu vyjícímu psu?“ ptal se Pemberton. „Proč mu nedat kus masa a nezavřít ho?“

„Je již zavřen,“ smál se Foley.

„Foley vám poví celý příběh cestou,“ řekl Dorcas. „Foley představuje jednu stranu sporu, Perry Mason zastupuje druhou stranu. Začalo to stížností na vyjícího psa a nyní to přerostlo v otázku slídění, vražedné mánie a kdo ví v co ještě. Jděte a

vyšetřete, oč vlastně jde. Pohovořte se svědky a potom mi podejte zprávu. Zahájím akci podle toho, co zjistíte.“

„Kdo jsou svědkové?“ ptal se Pemberton.

Foley začal vypočítávat na prstech.

„Je to Cartright,“ pravil, „který tvrdí, že pes vyje, a Cartrightova hospodyně, která může tvrdit, že slyšela psa výt, ale až si s ní promluvíte, zjistíte, že je hluchá jako pařez a neslyšela by hrom, kdyby vedle ní uhodil. Potom je zde má manželka, která měla chřipku, ale už se jí daří lépe. Dosud leží, ale může s vámi hovořit. Ta ví, že pes nevyl. Dále jsou to Ah Wong, můj čínský sluha, a Thelma Bentonová, moje hospodyně. Oba vám mohou potvrdit, že pes nevyl. A potom je zde ještě pes.“

„Pes nám může povědět, že nevyl?“ zeptal se Pemberton s veselým úsměvem.

„Pes může dokázat, že je zcela klidný a že není zvyklý výt,“ usmál se Foley a sáhl do kapsy pro pouzdro na doutníky. „Mohu vám nabídnout?“

„Děkuji,“ řekl Pemberton a vzal si nabízený doutník.

„A vám?“ ptal se Foley Perryho Masona, podávaje mu pouzdro s doutníky.

„Děkuji,“ odpověděl Mason, „zůstanu při svých cigaretách.“

„Věnoval jsem tomuto případu již příliš mnoho času,“ pravil Dorcas sugestivně, „a...“

„Dobře, Pete,“ řekl dobromyslně Bill Pemberton, „už jdeme. Pojďte, kamarádi.“

IV

Když policejní vůz zastavil u chodníku, Bill Pemberton se otázal: „To je váš dům?“

„Ano, je,“ odpověděl Foley, „ale neparkujte tu. Jeďte kousek dál po cestě k domu. Stavím přístavek ke garáži a zedníci zde nechali nepořádek. Budou hotovi dnes odpoledne, takže to konečně dáme do pořádku. Věřte mi, byla s nimi potíž.“

„S kým si pohovoříme nejdřív?“ otázal se Pemberton.

„Můžete si vybrat,“ odpověděl Foley s notnou dávkou důstojnosti, „ale domnívám se, že až si pohovoříte s mou manželkou, nebudete již považovat za nutné obtěžovat se rozhovorem s jakýmikoli dalšími svědky.“

„Ne, promluvíme si se všemi,“ řekl Pemberton. „Co dělá váš čínský sluha? Je doma?“

„Jistěže je,“ odpověděl Foley. „Chcete-li s ním mluvit, jeďte po cestě vpravo ke garáži. Zavolám ho, aby přišel do svého pokoje. Domnívám se, že budete chtít vidět místnost, v které bydlí. Je nad garáží.“

„Stavíte přístavek k jeho bytu?“

„Ke garáži, nikoli k bytu,“ pravil Foley. „Je to jen přízemní stavba. Kuchař má pokoj nahoře nad garáží.“

„Jak je to s řidičem?“ ptal se Pemberton.

„Domnívám se, že původně byl tento pokoj zamýšlen pro řidiče,“ připustil Foley, „ale já řidiče nemám. Pokud potřebuji někam jet, řídím si sám.“

„Pohovořme tedy s Číňanem,“ pravil Pemberton. „Vyhovuje vám to, Masone?“

„Všechno mi vyhovuje,“ odpověděl Mason. „Požaduji jedině, abyste si pohovořil s mým klientem dříve, než odjedete.“

„Zajisté. Je to tamhleten dům?“ otázal se Foleye.

„Ano, ten po severní straně.“

Vůz jel pozvolna po cestě vpravo a zastavil před garáží, kde několik mužů pracovalo s neobvyklým nadšením, které jasně vyjadřovalo jejich úmysl učinit dobrý dojem na majitele domu, a tím snad předejít stížnosti na to, že prováděné práce trvají tak dlouho.

„Jděte po schodech nahoru,“ pravil Foley, „já tam přivedu Ah Wonga.“

Pemberton vystoupil několik schodů po schodech vedoucích po vnější straně domu; vtom ho zadržel zvuk přibouchnutých dveří a vzrušený ženský hlas: „Ach, pane Foley, musím s vámi neodkladně mluvit. Stalo se něco velmi nepříjemného...“

Jakmile zahlédla policejní vůz, ztišila hlas, takže jejím dalším slovům nebylo rozumět.

Bill Pemberton se chvíli rozhodoval, zda má jít nahoru, nebo se vrátit, potom se otočil, sestoupil se schodů a kráčel k zadní části hlavní obytné budovy.

„Netýká se to psa?“ zeptal se Foleye.

„Nevím,“ odpověděl Foley.

Mladá žena v domácích šatech, přepásaná zástěrou, s pravou rukou až po loket v obvazu, kráčela spěšně k Foleyovi.

Byla přibližně sedmadvaceti až osmadvacetiletá, nenalíčená, hladké vlasy měla sčesány dozadu. Působila dojmem pečlivé hospodyňky; stačilo by jen, aby se trochu nalíčila a jinak si upravila vlasy a oblékla se, a byla by krásná.

Bill Pemberton se na ni pozorně zahleděl.

„To je moje hospodyně,“ vysvětloval Foley.

„Ach tak,“ poznamenal významně Pemberton.

Foley se pootočil, chtěl něco říci, avšak zarazil se a čekal, až žena přijde k němu.

„Co se stalo?“ otázal se.

„Princ mě pokousal,“ odpověděla. „Byl nemocen.“

„Jak se to stalo?“

„Nevím, domnívám se, že byl otráven. Choval se velmi podivně, vzpomněla jsem si, že jste mi kdysi řekl, abych mu nasypala trochu soli na jazyk, kdyby se u něho nečekaně projevily příznaky nemoci. Tak jsem vzala špetku soli a nasypala mu ji na zadní část jazyka. Stiskl zuby a kousl mě.“

Foley se podíval na její ovázanou ruku.

„Je to ošklivé kousnutí?“ otázal se.

„Ne,“ odpověděla, „myslím, že to není zlé.“

„Kde je Princ?“

„Zavřela jsem ho do vaší ložnice, když sůl začala účinkovat. Myslela jsem si, že je třeba, abyste o tom věděl - totiž o otrávení.“

„Je mu už lépe?“

„Zdá se, že je již v pořádku.“

„Neměl křeče nebo záchvat?“

„Nevím, ležel a třásl se. Zavolala jsem na něho dvakrát třikrát, ale nejevil naprosto žádný zájem. Zdálo se mi, že je jakoby strnulý.“

Foley přikývl a obrátil se na Pembertona.

„Paní Bentonová,“ pravil, „to je pan Pemberton, šerifův pomocník, a zde pan Perry Mason, právní zástupce. Tito pánové vyšetřují obvinění vznesené našimi sousedy.“

„Obvinění vznesené sousedy?“ tázala se paní Bentonová, přičemž se jí oči rozšířily překvapením.

„Ano, obvinění z rušení občanského soužití.“

„Oč vlastně jde?“ dotazovala se.

„O psa,“ odpověděl Foley. „Byla podána stížnost, že...“

„Okamžik, prosím vás,“ řekl Pemberton. „Nechte hovořit mne.“

Mladá žena se podívala na Pembertona a potom znovu na Foleye. Foley přikývl a Pemberton pravil: „Je to hlídací pes a jmenuje se Princ?“

„Ano, prosím,“ odpověděla.

„A je zde v tomto domě?“

„Ano pane, zajisté. Je to pes pana Foleye.“

„Jak dlouho je zde?“

„My zde bydlíme asi rok.“

„A byl zde pes s vámi po celou tu dobu?“

„Ano, prosím.“

„Slyšela jste v posledních dnech psa výt?“

„Výt? Ne, neslyšela. Včera jednou zaštěkal, když přišel podomní obchodník, ale vůbec nevyl.“

„A nevyje někdy v noci?“

„Ne, pane.“

„Štěká?“

„Ne, neštěká.“

„Jste si tím zcela jista?“

„Zajisté, naprosto jista.“

„Nechoval se pes podivně?“

„Zdálo se mi, jako by byl přiotráven,“ řekla, „a proto jsem se pokusila mu dát trochu soli, tak jak mi to pan Foley nařídil, abych v takovém případě udělala. Snad jsem to neměla dělat. Snad měl jen nějakou křeč, ale...“

„To nemám na mysli,“ pravil Pemberton. „Myslím, zda pes nejevil nějaké neobvyklé příznaky, jiné než přiotrávení?“

„Ne, prosím.“

Pemberton se obrátil na Perryho Masona.

„Není možné, že se váš klient pokusil otrávit psa, Masone?“

„Zcela vyloučeno,“ pravil Mason s jistotou.

„Pochopte mne,“ vysvětloval rychle Foley, „neobviňuji pana Cartrighta. Myslím, že není typem člověka, který by otrávil psa - skutečně nenese za to zodpovědnost.“

„Nevím, kdo to udělal, ale někdo mu musel dát jed,“ pravila mladá žena s určitostí. „Jsem ochotna na to přísahat. Byl nemocen, a teprve když jsem mu dala sůl, tak se začal jeho stav zlepšovat.“

„Jak působí sůl?“ otázal se Pemberton Foleye.

„Je to silný a velmi účinný prostředek vyvolávající zvracení,“ odpověděl Foley.

Pemberton opět pohlédl na mladou ženu.

„A vy jste ochotna odpřísáhnout, že pes nevyl?“

„Ano, jsem.“

„Kdyby vyl, byla byste ho slyšela?“

„Ano.“

„Kde je vaše ložnice, v hlavním domě?“

„Ano, v poschodí.“

„A kdo zde ještě žije?“

„Je tu kuchař Ah Wong, ale ten přespává mimo hlavní dům, v místnosti nad garáží. A potom je zde paní Foleyová.“

„Myslím,“ pravil Foley Pembertonovi, „že snad bude nejlépe, když si pohovoříte s mou ženou, která vám může potvrdit, že...“

„Jestli dovolíte,“ řekla paní Bentonová, „chtěla bych vám něco říci, o čem jsem původně nechtěla před pány hovořit. Vaše žena zde není.“

Foley se na ni zahleděl očima plnýma nedůvěry a překvapení.

„Není zde?“ pravil. „Proboha, děvče, nemohla přece jít ven. Vždyť ještě nebyla úplně zotavena po chřipce.“

„A přesto odjela,“ řekla paní Bentonová.

„Jak odjela? Vůz je zde.“

„Taxíkem.“

„Proboha! Vždyť se zabije,“ pravil Foley. „Co je to za nápad jít ven v době, když se uzdravuje?“

„Nevím, pane.“

„Řekla vám, kam jede? Jela nakupovat, na návštěvu nebo kam? Dostala nějakou zprávu? Bylo to něco naléhavého? Honem, mluvte přece. Netvařte se tak záhadně.“

„Nechala zde pro vás dopis, pane Foley.“

„Dopis?“

„Ano.“

„Kde je ten dopis?“

„Nahoře, v jejím pokoji. Nechala jej na toaletce a požádala mne, abych vám jej dala.“

Foley se upřeně zahleděl na paní Bentonovou. Svraštil čelo a v očích se mu objevil tvrdý výraz.

„Poslyšte,“ pravil, „vy přede mnou něco tajíte.“

Mladá hospodyně sklopila oči.

„Vzala si s sebou zavazadlo,“ řekla.

„Zavazadlo?“ zvolal Foley. „Snad šla do nemocnice?“

„Nevím, nic mi neřekla. Pouze pro vás zanechala dopis.“

Foley se obrátil na šerifova pomocníka.

„Můžete mne na chviličku omluvit?“ otázal se.

„Jistě,“ odpověděl Pemberton, „jen jděte.“

Foley spěšně vešel do domu. Perry Mason se obrátil k paní Bentonové a pozorně studoval výraz její tváře.

„Došlo k nějakému nedorozumění mezi vámi a paní Foleyovou bezprostředně předtím, než odjela?“ otázal se jí.

Mladá žena si ho změřila povýšeným pohledem,

„Nevím, kdo jste,“ pravila, „ale vím, že nemusím odpovídat na vaše nesmyslné otázky nebo pomlouvačné narážky,“ otočila se a odešla do domu.

Pemberton se na Masona vesele usmál a ukousl konec doutníku.

„To platilo vám,“ pravil.

„Snažila se, aby vypadala co nejošklivěji,“ řekl mračící se Mason. „Je poněkud mladá hospodyně a je zcela možné, že zatímco paní Foleyová ležela v posteli nemocná, mohla se vytvořit situace, která způsobila její náhlý odjezd.“

„Nechcete se přece zabývat vymýšlením klepů, Masone?“ otázal se Pemberton.

„Ne,“ odpověděl vážně Mason, „pouze spekuluji.“

„Proč spekulovat?“

„Když někdo obviní mého klienta a prohlašuje o něm, že je blázen,“ pravil Perry Mason, „musí počítat s tím, že se s ním střetnu.“

Dveře domu se otevřely a vyšla paní Bentonová.

„Omluvte mne prosím,“ řekla. „Pan Foley si přeje, abyste šli dovnitř. Neměla jsem se rozčílit a odejít. Budete tak laskaví a prominete mi?“

„To nestojí ani za řeč. Chybu jsme udělali my,“ pravil Bill Pemberton a významně se podíval na Masona.

„Jsem tady proto, abych získal informace a současně dohlédl, aby se s mým klientem zacházelo spravedlivě,“ pravil Perry Mason.

„Ne,“ odpověděl pomalu Bill Pemberton, „přišli jsme sem zjistit, zda pes vyl. Do ničeho jiného nos strkat nebudeme.“

Perry Mason na to neřekl nic.

Mladá žena je vedla zadními dveřmi do kuchyně. Malý štíhlý Číňan, opásaný kuchařskou zástěrou, si je prohlížel zvědavým pohledem.

„O co se jednati?“ zeptal se.

„Chceme zjistit, zda pes...“ začal Perry Mason, avšak Pemberton ho přerušil.

„Počkejte, Masone, prosím vás,“ pravil, „nechte jednat mne. Umím s těmihle Číňany velmi dobře jednat.“

„Jak se jmenuješ?“ otázal se.

„Ah Wong.“

„Pracuješ zde jako kuchař?“

„Já kuchař.“

„Ty jsi viděl hlídacího psa?“

„Já vidět pes.“

„Ty jsi slyšel psa dělat rámus? Ty jsi slyšel psa v noci výt,“

Číňan pomalu zavrtěl hlavou.

„Pes nevyl?“ ptal se Pemberton.

„Ne, nevýt,“ odpověděl kuchař.

Pemberton pokrčil rameny.

„To je vše, co potřebujeme vědět,“ pravil. „Vidíte, sám, Masone, jak to je. Váš klient se zřejmě pomátl.“

„Byl bych kladl otázky tomu čínskému chlapíkovi jinak,“ odpověděl mu Mason.

„To je v pořádku,“ pravil Pemberton, „vím jak s nimi jednat. Mám s nimi hodně zkušeností získaných z jejich sázení do loterie. Musíte s nimi mluvit velmi jednoduše. Nerozumí složitějšímu vyjadřování.

To je způsob, kterým mluví a učí se angličtině. Tak jedině se od nich dovíte to, co potřebujete vědět. Jen je zkuste zahrnout přívalem slov, kterým nerozumí, a budou vám přitakávat na všechno, a vůbec nebudou vědět, na co.“

„Domníváme se,“ pravila paní Bentonová, „že pan Foley by přivítal, kdybyste na něj počkali v knihovně. Přijde hned za vámi.“

Otevřela dveře kuchyně a oba muži prošli místností sloužící jako přípravna jídel, jídelnou, obývacím pokojem a zahnuli vlevo do knihovny, jejíž stěny byly vysoko obloženy knihami. Stál tu veliký stůl a hluboká kožená křesla, u každého stojací lampa. Vysoká okna byla zčásti zakryta těžkými záclonami, které se mohly zatáhnout tak, že by zvenčí neproniklo ani světélko.

„Myslím,“ pravila paní Bentonová, „abyste se na chvilku posadili...“

Dveře se rázně otevřely a do místnosti vstoupil Clinton Foley. Jeho tvář byla zkřivena rozčilením a oči mu divoce jiskřily. V ruce držel dopis.

„Všechno je skončeno," pravil. „Psem se již nemusíte zabývat."

Šerifův pomocník labužnicky vdechl kouř doutníku.

„Po rozhovoru s tím děvčetem a s čínským kuchařem jsem se s tím přestal trápit," řekl Pemberton. „Půjdeme nyní navštívit Cartrighta."

Foley se nepříjemně a stroze zasmál. Při zvuku tohoto smíchu přestal Bill Pemberton kouřit a udiveně vzhlédl.

„Není něco v pořádku?" otázal se.

„Má žena," pravil Clinton Foley, snaže se zachovat zdání klidu, „se rozhodla mne opustit. Utekla s jiným mužem."

Pemberton mlčel. Perry Mason stál zeširoka rozkročen a jeho pozorný pohled klouzal z Foleye na mladou hospodyni; nakonec pohlédl na Pembertona.

„Bude vás snad zajímat, pánové," pravil Foley s předstíranou důstojností člověka snažícího se zakrýt své vzrušení, „že objektem její náklonnosti, mužem, který mě vyhodil ze sedla, není nikdo jiný než muž žijící v našem nejbližším sousedství - vážený pán Arthur Cartright, který způsobil všechen ten povyk o vyjícím psu, jen aby mě dostal na státní zastupitelství a zatím mohl uskutečnit svůj plán útěku s mojí ženou."

Perry Mason prohodil polohlasně k Pembertonovi: „To svědčí o tom, že Cartright není blázen, ale že je chytrý jako liška."

Foley přešel dlouhými kroky dál do místnosti, dívaje se zachmuřeně na Masona.

„Na váš názor se nikdo neptal, pane," řekl. „Vy jste tu jen mlčky trpěn. Nechtě si své poznámky pro sebe."

Perry Mason zůstal nepohnutě stát, a upřeně se dívaje na Foleye, pomalu pravil: „Jsem zde proto, abych hájil zájmy svého

klienta. Vy jste ho obvinil z šílenství a nabídl předložit o tom důkazy. Jsem zde, abych dohlédl, zda záležitost je vyřizována takovým způsobem, že jeho zájmy nebudou ohroženy. Nemůžete mne ani v nejmenším zastrašit.“

Clinton Foley byl zcela bez sebe. Bojovně pokrčil pravou ruku a sevřel pěst, rty se mu zlostí zkřivily a chvěly.

Bill Pemberton k němu rychle přistoupil.

„No, no,“ řekl konejšivě, „jen se neukvapte, Foleyi.“

Foley se zhluboka nadechl a s velikým úsilím se ovládl ve chvíli, když už se zdálo, že pěstí udeří Masona do čelisti.

Perry Mason neustoupil ani o centimetr.

Foley se pomalu otočil k Pembertonovi a pravil hlubokým tlumeným hlasem:

„Musí přece být něco, co bychom mohli podniknout proti takovému lumpovi. Nemůžeme požadovat vydání zatykače a jeho zatčení?“

„Myslím, že můžete,“ odpověděl Pemberton. „Avšak vydání zatykače záleží na státním zástupci. Jak víte, že odešla s Cartrightem?“

„Píše to ve svém dopise,“ pravil Foley. „Přečtěte si jej.“

Podal dopis Pembertonovi, rychle se otočil a přešel na druhou stranu místnosti. Zapálil si třesoucí se rukou cigaretu, kousal se do rtů, potom vytáhl z kapsy kapesník a hlasitě smrkal.

Paní Bentonová zůstala v místnosti, aniž se omluvila nebo něco vysvětlila. Dvakrát se významně podívala na Clintona Foleye, který však byl otočen k oknu a díval se ven nepřítomnýma očima.

Perry Mason učinil krok kupředu a naklonil se Pembertonovi přes rameno, aby mohl nahlédnout do dopisu, který četl. Pemberton se obrátil tak, aby Mason do dopisu neviděl, načež Mason dobromyslně položil ruku na Pembertonovo rameno a otočil ho zpět.

„Nebuďte nekolegiální,“ pravil.

Pemberton se pak již nepokoušel skrýt obsah dopisu, takže Perry Mason četl současně s ním.

Dopis byl psán perem a zněl takto:

Drahý Clintone,

s největší váhavostí přistupuji k tomuto kroku. Znám tvoji pýchu a odpor k publicitě. Pokusila jsem se provést svůj úmysl tak, aby Tě co nejméně zranil. Přes všechno jsi byl ke mně hodný. Myslela jsem si, že Tě miluji. Až téměř do dneška, s výjimkou několika posledních dnů, jsem o tom byla pevně přesvědčena, avšak potom jsem zjistila, kdo je naším nejbližším sousedem. Nejprve jsem byla na něho rozzlobena, nebo jsem si alespoň myslela, že se na něho zlobím. Neustále mne pozoroval dalekohledem. Měla jsem Ti to říci, ale něco mě vedlo k tomu, abych Ti to zatajila. Chtěla jsem ho vidět, a když jsi byl pryč, setkala jsem se s ním.

Clintone, nemá smysl něco nadále předstírat. Nemohu s Tebou zůstat. Ve skutečnosti tě nemiluji; bylo to pouze chvilkové okouzlení - něco, co samo opět pominulo.

Jsi pouze veliký, přitažlivý živočich. Nemůžeš přehlédnout ženu, stejně tak jako se noční motýl nemůže vyhnout záři světla. Jsou mi známy věci, které se v tomto domě přihodily, avšak neodsuzuji Tě. Myslím si, že za to nemůžeš, a nyní vím, že Tě nemiluji. Pochybuji, že jsem Tě kdy skutečně milovala. Bylo to pouhé okouzlení, onen zvláštní hypnotický půvab, kterým působíš na ženy. Odcházím s ním, Clintone.

Činím to takovým způsobem, abys byl ušetřen jakékoli ostudy. Neřekla jsem ani Thelmě Bentonové, kam odcházím. Ví pouze, že si beru zavazadlo a odcházím. Můžeš jí říci, že

jsem jela na návštěvu k někomu ze svých příbuzných, když chceš. Jestliže tuto záležitost nezveřejníš sám, můžeš být ujištěn, že já to neučiním.

Svým způsobem jsi byl ke mně hodný. Vyhověl jsi každému mému materiálnímu přání. Jedinou věc, kterou jsi mi nemohl poskytnout, je věrná láska, po které moje srdce tolik toužilo a kterou může dát jen věrně milující muž. Odcházím proto s ním a vím, že budu šťastna.

Prosím, uvěř mi a pokus se na mne zapomenout.

S přáním všeho nejlepšího

Evelyn

Mason řekl tichým hlasem: „Ani se nezmínila o Cartrightově jménu.“

„Ne, nezmínila,“ pravil Pemberton, „avšak zmínila se o něm jako o nejbližším sousedu.“

„A ještě něco je v dopise, co...,“ pronesl Perry Mason stejně přitlumeným hlasem. Byl však přerušen Foleyem, který náhle odstoupil od okna. Již neměl dřívější výraz zármutku. V jeho hlase a způsobu chování se odrážela už jen chladná zloba.

„Poslyšte,“ pravil, „jsem bohatý člověk. Jsem ochoten dát všechny peníze, které mám, jen abych pohnal toho lumpa před spravedlnost. Zbláznil se on i moje žena. Rozbil mi rodinu, obvinil mě z přečinu, oklamal mě, zaskočil a zradil a bude se muset za všechno zodpovídat. Chci, abyste ho chytili, aby byl souzen podle všech bodů obžaloby, které proti němu mohou být vzneseny - porušení právních ustanovení, překročení státních hranic a všechno ostatní. Nešetřete na výdajích. Zaplatím všechny účty bez ohledu na jejich výši.“

„Dobře,“ řekl Bill Pemberton, složil dopis a podal jej Foleyovi. „Pojedu podat hlášení. Uděláte nejlépe, když pojedete se mnou. Pohovoříte si s Pete Dorcasem. Ten může posoudit, jaké

obvinění můžeme vznést proti Cartrightovi. Potom si můžete najmout nějakou soukromou detektivní kancelář, jestliže chcete utratit nějaké peníze.“

„Chtěl bych vědět,“ zeptal se Perry Mason, „jestli je tu telefon, kterého bych mohl použít.“

Foley na něho pohlédl zlostným studeným pohledem.

„Můžete si zatelefonovat,“ řekl, „a potom vypadněte.“

„Děkuji za odpověď,“ pravil klidně Perry Mason. „V každém případě vašeho telefonu použiji.“

V

Perry Mason vytočil telefonní číslo. Ve sluchátku se ozval hlas Delly Streetové. „Tady je Mason, Dello," pravil. „Jsem v domě Clintona Foleye. To je ten, který vlastní psa, na kterého si stěžoval Cartright. Dostala jste od něho nějakou zprávu?"

„Ne, šéfe, nedostala," odpověděla. „Volala jsem mu dlouho každých deset minut, ale nikdo se neozýval."

„Dobře," řekl. „Jsem přesvědčen, že se také nikdo neozve. Podle všeho Foleyova žena utekla s naším klientem."

„Cože?" zvolala.

„Ano," odpověděl jí. „Zanechala Foleyovi dopis, ve kterém mu vše sděluje. Ten zuří a chce nechat Cartrighta zatknout. Jsou s Pembertonem na cestě do úřadu státního zástupce, aby si vyžádali vydání zatykače."

„Na jakém základě mohou dosáhnout vydání zatykače?" ptala se Della. „Myslela jsem, že něco podobného může být postihováno pouze podle civilního práva."

„Ti si již najdou nějaký přestupek, který mu mohou pověsit na krk," odpověděl Perry Mason. „Nebude to ale nic, co by mohlo skutečně obstát. Víte, Cartright zřejmě použil výmluvy o vyjícím psu, aby vylákal Foleye z domu. Když dnes ráno Foley odjel na státní zastupitelství, Cartright utekl s jeho ženou. Samozřejmě, že úřad státního zástupce tím nebude nadšen. Bude to zajímavá historka pro noviny."

„Dozvědí se o tom vůbec noviny?"

„Nevím. Bude to ještě chvilku trvat."

„Jdete navštívit státního zástupce?"

„Ne," odpověděl jí, „nezastihnete mě nikde, dokud se opět telefonicky neohlásím. Chtěl bych, abyste zatím něco zařídila.

Zatelefonujte do Drakovy detektivní kanceláře a přinutíte Paula Draka, aby všeho nechal a přišel do mé pracovny. Ať na mě počká, dokud se nevrátím. Domnívám se, že se z toho vyklube něco důležitého. Dohlédněte proto, aby Drake odsunul všechnu ostatní práci a dostavil se osobně.“

„Zařídím to. Přejete si ještě něco jiného?“

„To je zatím všechno. Na shledanou.“

Zavěsil sluchátko, vykročil z malé komůrky, v níž byl telefon umístěn, a setkal se s nepřátelským pohledem hospodyně.

„Pan Foley mi řekl, že vás mám vyprovodit z domu,“ poznamenala.

„Nemám nic proti tomu,“ odpověděl ji Mason. „Odcházím, ale chcete-li malé kapesné, můžete dostat dvacet dolarů.“

„Nepotřebuji žádné kapesné,“ odmítla. „Mám příkaz vykázat vás ven.“

„Můžete-li mi vyhledat fotografii paní Foleyové,“ řekl, „znamenalo by to pro vás dvacet dolarů. Nebo dokonce i čtyřicet dolarů.“

Tvrdý výraz z její tváře nezmizel.

„Mám příkaz vykázat vás ven,“ opakovala chladně.

„Jak myslíte. Mohla byste říci panu Foleyovi, až se vrátí, že jsem se pokoušel vás podplatit, abych získal fotografii jeho ženy?“

„Mám příkaz vykázat vás ven,“ opakovala znovu.

Vtom zazněl pronikavý hlas zvonku. Paní Bentonová se zamračila, potom pohlédla na Masona a na chvilku změnila svůj výraz. V jejím hlase se objevil tón ženské koketérie.

„Budete tak laskav a odejdete?“ otázala se.

„Ovšem,“ odpověděl, „již odcházím.“

Doprovodila ho k hlavním dveřím, a když procházeli halou, zvonek znovu dvakrát zazvonil.

„Mám vám obstarat taxi?“

„Ne,“ odpověděl Mason. „Nedělejte si se mnou starosti.“

Náhle se k němu obrátila.

„Proč si tolik přejete fotografii paní Foleyové?“

„Chtěl jsem se jen podívat, jak vypadá,“ odpověděl bodře Perry Mason.

„Ne, proto jistě ne. Měl jste nějaký jiný důvod.“

Právě když chtěl odpovědět, zvonek se opět rozezněl a současně se ozvalo klepání na dveře.

Mladá žena se mrzutě ozvala a spěchala ke dveřím. Když je otevřela, vtrhli do chodby tři muži.

„Bydlí zde Clinton Foley?“ ptal se jeden z nich.

„Ano, bydlí,“ odpověděla paní Bentonová.

Perry Mason ustoupil do tmavé chodby.

„U vás je zaměstnán čínský kuchař, že ano? Jménem Ah Wong?“

„Ano.“

„Dobře, přiveďte ho. Chceme si s ním promluvit.“

„Je v kuchyni.“

„Dobře, dobře, jen jděte a přiveďte ho. Řekněte mu, že ho chceme vidět.“

„A kdo jste?“

„Jsme z federálního úřadu pro přistěhovalectví. Kontrolujeme přistěhovalce. Dostali jsme zprávu, že Ah Wong se dostal do naší země ilegálně. Jděte a zavolejte ho.“

„Řeknu mu to,“ otočila se na podpatku a téměř klusem proběhla kolem Masona.

Tri muži kráčeli v patách za ní, aniž si všimli Masonovy přítomnosti.

Za chvilku se Perry Mason otočil a následoval je přes obývací pokoj a jídelnu směrem ke kuchyni. V přípravně jídel se zastavil a naslouchal mužským hlasům.

„Řekni nám, Ah Wongu,“ pravil jeden z mužů, „máš povolení k pobytu?“

„Já nerozumět,“ řekl Číňan.

„Ale ano, rozumíš nám. Kde jsou tvé doklady?“

„Já nic nerozumět,“ řekl Číňan naříkajícím, zoufalým hlasem. Ozval se veselý smích, křik a potom mužský hlas: „Tak dobře, Ah Wongu, půjdeš nám ukázat, kde přespáváš. Ukážeš nám své věci. Rozumíš? My ti pomůžeme najít doklady.“

„Já nerozumět. Vy zavolat někdo, kdo přeložit.“

Muž se smál. „Rozumí docela dobře,“ pravil. „Jen se podívejte na jeho obličej.“

Perry Mason slyšel protestující hlas hospodyně.

„Nemůžete počkat, až se vrátí pan Foley? Jsem přesvědčena, že pro něho udělá vše, co je v jeho silách. Je velmi bohatý a zaplatí jakoukoli pokutu nebo složí jakoukoli záruku...“

„Nic takového, sestřičko,“ pravil jeden z mužů. „Hledáme Ah Wonga již dávno a ani v mincovně není dost peněz, které by ho zachránily. Přešel neoprávněně hranice z Mexika. Pošleme ho hned zpátky do Číny. Pojď, Ah Wongu, sbal si své věci.“

Perry Mason se obrátil a potichu, po špičkách, se vracel chodbou, kterou přišel a předními dveřmi vyšel z domu. Sestoupil po schodech z verandy na chodník a spěchal k domu Arthura Cartrighta. Zahnul na vybetonovanou pěšinku vedoucí přes ošetřovaný trávník, rychle vyběhl po schůdkách na verandu a zazvonil. Slyšel pronikavý hlas zvonku, znějící uvnitř domu, avšak v domě se nic nepohnulo. Zaklepal na výplň dveří, ale zase nedostal odpověď. Přistoupil k oknu na okraji verandy a snažil se do něho nahlédnout. Záclony však byly zcela zataženy. Vrátil se ke dveřím a znovu zazvonil.

V domě se ozvaly slabé vzdálené zvuky, potom pomalé šouravé kroky a v malém kulatém okénku, uprostřed dveří se odhrnula záclonka. Z okénka hleděla hubená, unavená tvář. Bezvýrazné oči si upřeně prohlížely Masona.

Po chvilce bylo slyšet otočení klíče a dveře se otevřely.

Perry Mason stál proti hubené, asi pětačtyřicetileté ženě řídkých vlasů, vybledlých, jakoby odbarvených očí, úzkých semknutých úst, vystouplých čelistí a dlouhého, rovného nosu.

„Co si přejete?“ zeptala se monotónním hlasem, jakým hovoří hluší.

„Chtěl bych mluvit s panem Cartrightem,“ řekl hlasitě Mason.

„Já vás neslyším, musíte mluvit trochu hlasitěji.“

„Chci mluvit s panem Cartrightem, s panem Arthurem Cartrightem,“ křičel Mason.

„Není doma.“

„A kde je?“

„Nevím, není doma.“

Perry Mason k ní přikročil a sklonil se téměř k jejímu uchu.

„Podívejte se,“ pravil, „jsem právním zástupcem pana Cartrighta. Musím s ním ihned mluvit.“

Ustoupila, pozorně si ho prohlédla unavenýma, bezbarvýma očima a potom přikývla.

„Hovoří o vás,“ řekla. „Vím, že si najal právního zástupce. Včera večer vám napsal dopis a potom odešel. Dal mi dopis, abych jej odeslala poštou; dostal jste ho v pořádku?“

Mason přikývl.

„Jak se jmenujete?“ ptala se.

„Perry Mason,“ odpověděl hlasitě.

„To souhlasí,“ pravila. „To je jméno, které bylo uvedeno na obálce dopisu.“

Její tvář byla naprosto klidná, bez nejmenší reakce. Její hlas zůstal stejně monotónní jako na počátku.

Mason se znovu naklonil k jejímu uchu a křičel: „Kdy pan Cartright odešel z domova?“

„Včera večer asi o půl jedenácté.“

„Vrátí se zpět?“

„Ne, nevrátí.“

„Vzal si zavazadlo?“

„Ne.“

„Sbalil si nějaké věci?“

„Ne, spálil jen několik dopisů.“

„Choval se, jako by chtěl odjet někam na delší dobu?“

„Spálil dopisy a papíry, to je všechno, co vím.“

„Neřekl, kam jde, když odcházel?“

„Ne.“

„Jel autem?“

„Ne, neměl auto.“

„Objednal si taxíka?“

„Ne, šel pěšky.“

„Neviděla jste, kam šel?“

„Ne, byla tma.“

„Nemáte nic proti tomu, abych šel dovnitř?“

„Proč byste sem chodil? Pan Cartright není doma.“

„Nebude vám vadit, když půjdu dál a počkám na něj, než se vrátí?“

„Byl pryč celou noc. Nevím, jestli se vrátí.“

„Řekl vám, že se nevrátí?“

„Ne.“

„Vyplatil vám mzdu?“

„To se vás netýká.“

„Jsem jeho právním zástupcem.“

„Přesto vám do toho nic není.“

„Nevíte, co bylo v dopise, který jste dostala včera večer k odeslání?“

„Ne, do toho mi nic není. Vy si hleďte svého a já si budu taky hledět svého.“

„Podívejte se,“ pravil důrazně Mason. „Je to důležité. Chci, abyste prošla celý dům a podívala se, jestli něco nenaleznete, co by mně mohlo pomoci. Musím zjistit, kde je Arthur Cartright. Jestli

někam odešel, musím zjistit, kam šel. Musíte přece najít něco, co by mě mohlo přivést na stopu. Chci vědět, zda odjel vlakem, automobilem nebo letadlem. Musel si zamluvit letenky, nebo si svůj odjezd zajistit jinak.“

„Nevím,“ odpověděla žena. „To se mě netýká. Já mu uklízím dům, a o víc se nestarám. Jsem hluchá, takže neslyším, co se kolem mne děje.“

„Jak se jmenujete?“ zeptal se Perry Mason.

„Alžběta Walkerová.“

„Jak dlouho znáte pana Cartrighta?“

„Dva měsíce.“

„Víte něco o jeho přátelích a známých? Víte něco o jeho rodině?“

„Nevím nic, mám na starosti jen domácnost.“

„Najdu vás tu později?“

„Ovšemže zde budu. Jsem také za to placena.“

„Jak dlouho tu zůstanete, když se pan Cartright nevrátí?“

„Zůstanu tu, dokud moje služba neskončí.“

„Kdy to bude?“

„To je pouze moje záležitost, do které vám nic není pane advokáte,“ pravila. „Sbohem.“

Zabouchla dveře takovou silou, že se až otřásl dům.

Perry Mason ještě chvilku hleděl na dveře a mírně se usmíval.

Potom se obrátil a sestupoval po schodech. Na chodníku ho zvláštní nutkavý pocit přiměl, aby se rychle otočil.

Stačil ještě zahlédnout, jak se těžké záclony opět zatáhly a zakryly okno domu Clintona Foleye. Nemohl však již spatřit tvář, která se předtím na něj z toho okna dívala.

VI

Paul Drake byl vysoký muž svislých ramen; hlavu neustále mírně nachyloval kupředu. Jeho oči prozrazovaly bodrou a veselou povahu. Dlouhá zkušenost s nejrůznějšími rozmary lidské povahy ho naučila přijímat všechno, i vraždy, s naprostým klidem.

Když se Perry Mason vrátil do kanceláře, byl již očekáván. Usmál se na Dellu Streetovou a řekl detektivovi: „Pojď dál Paule.“

Drake ho následoval do pracovny.

„Co se vlastně děje?“

„Řeknu ti to krátce a stručně,“ pravil Mason. „Muž jménem Cartright, bydlící v Milpasově ulici číslo 4893, si stěžuje, že chlapík jménem Clinton Foley, bydlící v Milpasově ulici číslo 4889, má psa, který vyje. Cartright je nervózní, snad poněkud nevyrovnaný. Vzal jsem ho k Pete Dorcasovi, aby mu přednesl svou stížnost, a současně jsem zařídil, aby si ho prohlédl dr. Charles Cooper. Podle diagnózy stanovené Cooperem trpí maniodepresívní psychózou; tedy nic vážného. Je to spíše funkční než organická choroba. Trvám na stanovisku, že neustálé vytí psa může na člověka v takovém nervovém stavu působit velmi nepříznivě. Dorcas předvolal Foleye, aby si prověřil, zda má, nebo nemá být vydán zatykač.

Foley dostal předvolání a dostavil se dnes ráno na státní zastupitelství. Byl jsem rovněž přítomen. Foley tvrdil, že pes nevyl. Dorcas projevil ochotu zadržet Cartrighta jako šíleného. Postavil jsem se proti tomu s tvrzením, že Foley lže. Nabídl, abychom šli s ním a sami se přesvědčili, že pes nevyl. Jeli jsme k němu. Informoval nás, že jeho žena leží s chřipkou. Za hospodyni má velmi pohlednou dívku, která se snaží vypadat mnohem starší a méně atraktivní, než ve skutečnosti je. Vlastní hlídacího psa,

kterého má asi rok. Hospodyně uvádí, že někdo časně ráno psa přiotrávil. Dala mu špetku soli, aby ho přinutila vrhnout a zachránila ho. Pes měl zřejmě křeče. Kousl ji do pravé ruky a předloktí. Má obvaz, který vypadá jako od lékaře, takže se zdá, že kousnutí bylo dosti vážné, anebo se bála, že pes byl vzteklý. Říká, že pes nevyl. Také čínský kuchař tvrdí, že pes nevyl.

Foley si chtěl pohovořit se svou ženou, ale zjistil, že odešla. Hospodyně mu sdělila, že pro něj zanechala dopis. Foley jej otevřel a dověděl se z něho, že ho žena již nemiluje, že to bylo pouze jedno z oněch osudových okouzlení a podobné nesmysly, které žena říká, když přestala milovat jednoho a zamilovala se do jiného muže. Píše, že odjíždí s mužem žijícím v sousedství, kterého doopravdy miluje.“

Drakův výraz bodrosti se změnil v široký úsměv.

„Říkáš, že utekla s bláznivým sousedem, který si stěžoval na psí vytí?“

„Zdá se, že je to tak. Foley tvrdí, že Cartright si stížnost na vyjícího psa vymyslel a vznesl ji proto, aby ho vylákal z domova, a tak měl volné pole pro útěk s paní Foleyovou.“

Drake se hlučně rozesmál.

„A Foley tvrdí, že Cartright je blázen?“ zvolal.

Perry Mason se vesele ušklíbl.

„Nu,“ řekl, „když jsem odcházel, netvrdil to o něm již s takovou rozhodností.“

„Jak to na něj působilo?“ ptal se detektiv.

„To je právě podivné. Přísahal bych, že to přeháněl. Buď nebyl tak otřesen, jak předstíral, nebo se snažil něco zakrýt. Myslím, že měl pletky se svou hospodyní. Jeho žena to v dopise naznačila. V každém případě je přelétavý. Je jedním z oněch dominujících mužů s okouzlujícím hlasem a osobní přitažlivostí. Má velmi jisté vystupování a zřejmě se dovede dobře ovládat. Když se na státním zastupitelství pokoušel dosáhnout toho, aby byl Cartright zadržen,

tvářil se přitom velkomyslně a rozšafně. Tvrdil, že si to přeje pouze proto, že Cartright potřebuje léčení. Řekl, že se spokojí s tím, když zjistí důkazy dříve, než podá žalobu...

Když muž tohoto typu zjistí, že mu utekla žena, nenechá se za normálních okolností přivést natolik z rovnováhy jako on - rozhodně ne jako muž jeho typu. Není to muž, který je připoután k jedné ženě. Je to typ, který se zajímá o více žen a má rád změnu.“

„Snad jeho zuřivost nějak souvisí s Cartrightem,“ poznamenal Drake.

„To je přesně ono, k čemu docházím já. Dopis paní Foleyové naznačuje, že se s Cartrightem znala již dříve. Jsou to dva měsíce, co se Cartright přistěhoval do svého nynějšího bydliště. Foley bydlí v Milpasově ulici asi rok a zde je právě něco, čemu nerozumím.

Je to veliký dům v exkluzivním prostředí. Foley musí mít hodně peněz; přesto mu i jeho ženě stačili pouze kuchař a hospodyně. Zřejmě neměli ani komorníka, ani sluhu nebo šoféra. Myslím, že také zjistíme, že nezvali vůbec žádné hosty. Řekl bych, že za normálních okolností by byl dům pro ně příliš veliký. Oni však v něm nejenom žijí, ale ještě si Foley dal zřídit přístavek ke garáži, a přitom nemá šoféra. Přístavek je z betonu a dnes dopoledne jej dokončil. Zalévali cementem podlahu. Ostatní části stavby byly již hotovy.“

„A co je na tom špatného?“ ptal se Drake. „Má přece právo postavit si přístavek ke garáži.“

„Ale na co jej potřebuje? Garáž je dost veliká pro tři vozy. Foley v ní má dvě auta a nedrží si šoféra.“

„Snad chtěl obstarat vůz pro svou hospodyni,“ řekl s úsměškem Drake.

„Snad,“ připustil Mason. „Nebo chtěl oddělený byt.“

„Nemá smysl spekulovat,“ řekl Drake. „S čím mám začít?“

„Chci, abys zjistil vše, co je jen možné, o Foleyovi,“ pravil Mason. „Odkud přišel a proč. Totéž zjisti také o Cartrightovi. Pro obstarání těchto informací uvolni tolik mužů, kolik je zapotřebí. Chci veškeré informace, a rychle, abych je měl dříve, než policie.

Myslím si, že při prošetřování této záležitosti shledáte nějaké podezřelé okolnosti. Domnívám se, že zjistíte, že Cartright zná nebo znal Foleye po nějakou dobu v minulosti, že se úmyslně přestěhoval do Milpasovy ulice a najal si sousední dům, aby mohl po něm slídit. Chci vědět, proč to dělá.“

Paul Drake si zamyšleně hladil bradu a potom se tázavě podíval na Masona.

„Kápni božskou,“ řekl. „Co se za tím vším skrývá?“

„Řekl jsem ti přece všechno, Paule.“

„Ne, Perry, neřekl. Zastupuješ klienta, který si stěžoval na vyjícího psa. Tento klient vzal roha s provdanou ženou. Se zřejmě hezkou mladou ženou. Každý je spokojen, s výjimkou uraženého manžela, který šel na státní zastupitelství. Ty přece víš, že na státním zastupitelství mnoho nedosáhne, kromě přívalu slov. Nemělo by pro tebe smyslu začít na tomto případu tak rozsáhle pracovat, kdyby tu nebylo ještě něco jiného, co jsi mi neřekl.“

„No dobrá,“ řekl pomalu Mason, „domnívám se, že zastupuji více než jednu osobu. Neuvažoval jsem ještě o mravní stránce případu, ale je docela možné, že zastupuji taky paní Foleyovou.“

„Nu což,“ řekl Drake, usmívaje se, „ona je šťastna, není-liž pravda?“

„Nevím,“ odpověděl Mason a přimhouřil oči. „Chci se dozvědět o celé situaci všechno, co je jen možné, chci zjistit, kdo jsou tito lidé a odkud přišli.“

„Máš nějaké fotografie?“ ptal se Drake.

„Ne, nemám. Snažil jsem se nějaké obstarat, ale nepodařilo se mi to. V Cartrightově domě je hluchá hospodyně a o Foleyově hospodyni jsem ti již stručně vyprávěl. Snažil jsem se ji podplatit,

abych získal nějaké fotografie, ale nikam jsem se s tím nedostal. Bude o tom zcela určitě informovat Foleye. Zřejmě je mu velmi oddaná. Pak je zde ještě další podivná věc: těsně před mým odchodem přišli úředníci z přistěhovaleckého úřadu a odvedli čínského kuchaře. Chtějí ho deponovat ze země se zdůvodněním, že nemá povolení k pobytu. Domnívám se, že kuchař povolení skutečně nemá. Je mu přibližně pětačtyřicet let, a jestliže se narodil v Číně, pošlou ho se vší pravděpodobností zpět do vlasti.“

„Postaví se Foley za něho?“

„Děvče říkalo, že ano,“ odpověděl Mason.

„Jaké děvče?“

„Hospodyně.“

„Proč děvče?“

„Nu dobře tedy, je to mladá žena.“

„Zdá se, že si o ní myslíš hodně.“

„Má něco v sobě,“ pravil pomalu Mason, „a já nevím, co. Vynaložila hodně úsilí, aby vypadala prostě. To ženy obvykle nedělají.“

Paul Drake se vesele ušklíbl. „Ženy obvykle dělají všechno, co se jim líbí.“

Perry Mason několik minut mlčel, jen konečky prstů bubnoval na desku psacího stolu. Potom vzhlédl na Draka.

„Hospodyně říká, že paní Foleyová odjela dnes ráno z domova taxíkem. Cartright opustil svůj dům včera v noci a zpět se nevrátil. Měl velmi naspěch, protože důležitý dopis, který mi poslal zvláštní poštou, přikázal své hospodyni donést na poštovní úřad. Jestliže se vám podaří nalézt taxíkáře, který vezl paní Foleyovou, a zjistit, kam ji odvezl, najdete pravděpodobně také nějaké stopy po Cartrightovi. Jestliže ovšem hospodyně mluvila pravdu.“

„Myslíš, že lhala?“

„Nevím. Chci nejdříve zjistit fakta, která potom proberu a utřídím. Chci co možná nejpodrobnější zprávy. Nasaď k

vyšetřování tolik pracovníků, kolik je potřeba, aby ses sám mohl podrobně seznámit s každým aspektem tohoto případu. Zjisti, kdo jsou ti lidé, kde dříve žili, co dělají a proč to dělají.“

„Mám nechat sledovat Foleye?“

„Ano, nech ho sledovat. Ale nesmí o tom vědět. Chci, aby byl sledován všude, kam půjde.“

Drake vstal a šel ke dveřím zdánlivě pomalým, pohodlným krokem. „Pochopil jsem,“ pravil. „Dám se hned do práce.“

Otevřel dveře, prošel přijímací kanceláří a zmizel.

Paul Drake měl zdánlivě šouravou, pohodlnou chůzi; přesto průměrný člověk by s ním držel krok jen se značným vypětím. Zdrojem jeho úspěchů v práci i v ostatním počínání bylo to, že se nikdy nerozčílil a nikdy nemařil čas zbytečnostmi.

Když detektiv odešel, Perry Mason zavolal Dellu Streetovou do své pracovny.

„Dello,“ řekl, „zrušte všechny schůzky, které mám sjednány. Nemohu se zdržovat něčím jiným. Připravte všechno k akci.“

Podívala se na něho zaujatě chytrýma, kaštanově hnědýma očima.

„Zjistil jste něco?“ otázala se.

„Ne mnoho,“ odpověděl jí. „Mám spíše jen tušení. Myslím si, že se z toho vyklube něco velikého.“

„Máte na mysli Cartrightův případ?“

Přikývl.

„Co se děje?“ tázala se. „Není něco v pořádku?“

Opět přikývl. Vstal ze židle a začal přecházet po místnosti neúnavně jako lev v kleci.

„Co se děje?“ tázala se. „Není něco v pořádku?“

„Nevím,“ odpověděl jí. „Něco se tu neshoduje.“

„Co myslíte tím, že se něco neshoduje?“

„Nezapadá to do sebe. Zdánlivě vypadá všechno v pořádku kromě jednoho nebo dvou bodů, ale právě ty jsou velmi významné. Něco tu nesouhlasí.“

„Máte nějakou představu co?“

„Ještě ne, ale přijdu na to.“

Šla k přijímací kanceláři, ve dveřích se však na okamžik zastavila a podívala se na něj starostlivým pohledem. Její oči vyjadřovaly vřelou náklonnost a pochopení.

Mason s palci zastrčenými za vestu pokračoval v neúnavném přecházení místnosti. Svraštělé čelo a oči upřeně hledící na koberec svědčily, že usilovně soustřeďuje své myšlenky.

VII

Bylo deset minut před pátou, když Mason zavolal Pete Dorcase.

„Tady je Perry Mason, Pete. Jak si u vás stojím?“

„Ne moc dobře,“ pravil Dorcas, ale v jeho skřípavém, hádavém hlase byl zřejmý náznak humoru. „Jste zatracený válečník. Pokaždé, když se vám člověk snaží v něčem vyhovět, tak se dostane do obtíží. Příliš přeháníte starost o své klienty.“

„Nic jsem nepřeháněl,“ pravil Mason, „jen jsem tvrdil, že můj klient není blázen.“

Dorcas se smál. „Nu dobře, máte v tomto případě zcela pravdu. Ten muž není blázen. Postupoval vcelku chytře.“

„Budete s tím něco dělat?“

„Ne. Foley sem přišel velmi rozčilen. Rezolutně se dožadoval vydání zatykače; chtěl obrátit celý svět vzhůru nohama, ale nebyl si jist, jestli mu nebude vadit s tím spojená publicita. Požádal mne tedy, abych zatím počkal do té doby, než se se mnou opět spojí.“

„Mluvil jste s ním od té doby?“

„Ano, asi před deseti minutami.“

„Co vám řekl?“

„Sdělil mi, že mu jeho žena poslala telegram z jednoho malého městečka na jihu - myslím, že to bylo z Midwicku - v němž ho žádá, aby nečinil nic, co by mohlo vyvolat povyk v novinách. Píše, že by mu to nijak nepomohlo, naopak všem jenom uškodilo.“

„A co jste udělal vy?“

„Jako obvykle. Založil jsem to ad acta. Nejde o nic víc než o útěk manželky s někým jiným. Jsou to dospělí lidé a vědí, co činí. Kdyby jednali tak, že by vzbudili pohoršení veřejnosti, byl by to samozřejmě problém, s kterým by se musela společnost vypořádat.

My však nemůžeme promarnit spoustu času a peněz tím, že bychom nutili uprchlou manželku vrátit se zpět k jejímu muži, když sama se vrátit nechce.

Foley má ovšem možnost zažalovat cestou civilního práva vašeho klienta Cartrighta. Podle toho, jak zde dnes ráno Foley hovořil, chtěl zažalovat všechno, co je jen možné. Mám však takový dojem, že nyní svůj původní názor změnil.“

„Chtěl jsem jen vědět, jak se na celou věc díváte. Jednal jsem s vámi poctivě od samého začátku. Dal jsem vám příležitost přizvat lékaře, aby posoudil Cartrightovo chování.“

„Nu dobře, Cartright není blázen, to je jisté,“ pravil Dorcas. „Až vás příště uvidím, koupím vám doutník.“

„Ne, já vám koupím doutníky,“ řekl mu Mason. „Zrovna teď vám jich posílám celou krabici. Jak dlouho se zdržíte v úřadě?“

„Asi patnáct minut.“

„Nevzdalujte se,“ řekl Mason, „doutníky tam budou za malou chvilku.“

Zavěsil telefon, šel ke dveřím do přijímací kanceláře a požádal Dellu Streetovou: „Zatelefonujte do prodejny tabáku naproti Paláci spravedlnosti. Řekněte jim, ať doručí krabici padesáticentových doutníků Pete Dorcasovi a účet ať pošlou mně. Myslím, že si je Dorcas zaslouží.“

„Ano, pane,“ odpověděla. „Mezitím, co jste hovořil s Dorcasem, telefonoval Paul Drake. Říká, že má něco pro vás, a já ho požádala, aby šel nahoru, protože s ním jistě budete chtít mluvit.“

„Odkud volal? Ze své kanceláře?“

„Ano.“

Vrátil se k psacímu stolu, a sotva se posadil, otevřely se dveře a do místnosti vstoupil dlouhými, zdánlivě neohrabanými kroky Paul Drake.

Dveře se ještě ani nezavřely a již měl zapálenou cigaretu a seděl v křesle proti Masonovi.

„Nuže, co jsi zjistil?“ zeptal se Mason.

„Řadu věcí.“

„Dobře, začni.“

Drake vytáhl z kapsy zápisník.

„Je toho tolik, že mi to nemůžeš říci bez zápisníku?“ ptal se Mason.

„Ovšemže je, a bude tě to stát hodně peněz.“

„To nevadí, chtěl jsem informace.“

„Obstarali jsme je. Téměř jsme rozžhavili telefonní vedení a zapojili do vyšetřování několik dalších detektivních kanceláří.“

„To mě nezajímá; začni s informacemi.“

„Ona není jeho manželkou,“ pravil důrazně Drake.

„Kdo není.“

„Žena, která žila s Foleyem v Milpasově ulici číslo 4889 pod jménem Evelyn Foleyová a utekla od něho.“

„To není pro mne moc velké překvapení,“ řekl Mason. „Abych ti řekl pravdu, Paule, to je jeden z důvodů, proč jsem chtěl, abys to vyšetřil. Domníval jsem se, že není jeho manželka.“

„Jak jsi na to přišel? Na základě nějaké Cartrightovi poznámky?“ ptal se detektiv.

„Nejdřív mi řekni, co víš.“

„Ta žena se nejmenuje Evelyn. Je to její druhé jméno. První křestní jméno je Paula. Jmenuje se plným jménem Paula Cartrightová. Je manželkou tvého klienta Arthura Cartrighta.“

Perry Mason pomalu přikývl.

„Nepřekvapil jsi mne, Paule,“ pravil.

„Potom tě pravděpodobně nepřekvapím již ničím jiným,“ řekl Drake, obraceje stránky svého zápisníku. „Tady mám ještě něco: Clinton Foley se ve skutečnosti jmenuje Clinton Forbes. On a jeho žena Besie Forbesová žili v Santa Barbaře. Stýkali se přátelsky s

Arthurem a Paulou Cartrightovými. Přátelství mezi Forbesem a paní Cartrightovou se změnilo v intimní poměr, načež společně utekli. Ani Bessie Forbesová, ani Arthur Cartright nevěděli, kam ti dva zmizeli. Vyvolalo to tehdy v Santa Barbaře značný skandál, neboť všichni byli v tamější společnosti velmi dobře známí. Forbes převedl svůj velký majetek v peněžní hotovost, kterou si vzal s sebou, a nezanechal žádné stopy. Odjeli autem a nikdo nevěděl kam.

Cartrightovi se je podařilo nějakým způsobem najít. Nevím, jak. Stopoval Forbese a zjistil, že Clinton Foley je ve skutečnosti Clinton Forbes a žena vydávající se za Evelyn Foleyovou je ve skutečnosti jeho žena Paula Cartrightová.“

„Proč si tedy Cartright najal sousední dům a špehoval Foleye či Forbese, nebo jak ho nazveme?“ pravil pomalu Perry Mason.

„Co mohl jiného dělat?“ namítl Drake. „Žena ho opustila z vlastní vůle. Utekla od něho. Nemohl přece jít k ní a říci jí: Zde jsem, miláčku, a čekat, že mu padne do náruče.“

„Nepochopil jsi ještě, co mám na mysli,“ pravil Mason.

Drake na něj chvíli zamyšleně hleděl a potom se zeptal: „Myslíš, že připravoval pomstu?“

„Ano.“

„Když se však konečně odhodlal provést svůj plán pomsty,“ hovořil zvolna detektiv, „skončilo to jen stížností na vyjícího psa. To není zrovna velká pomsta. Slyšel jsi historku o rozzuřeném manželovi, který rozpáral deštník muži dvořícímu se jeho ženě?“

„Počkej,“ pravil Mason, „já nežertuji, myslím to zcela vážně.“

„Dobře tedy,“ poznamenal Drake. „Dejme tomu, že ty to myslíš vážně. Co to však znamená pro nás?“

„Teorie pracovníků státního zastupitelství je, že Cartright si stěžoval na vyjícího psa pouze proto, aby dostal Foleye z domu a mohl utéci s jeho ženou.“

„No a?“ otázal se detektiv.

„Nedává to žádný smysl,“ pravil Mason. „Za prvé, proč by volil tak komplikovaný a obtížný způsob vylákání Foleye z domu. Za druhé, mezi Cartrightem a jeho manželkou muselo již dříve dojít k nějakým rozhovorům. Musel vědět, kdo je, a ona musela vědět, kdo je on. Tyto rozhovory se nepochybně uskutečnily v nepřítomnosti Foleye. Kdyby se dohodli, že se k sobě vrátí, proč u všech čertů nešel Cartright rovnou vynadat Foleyovi a neodvedl svou ženu?“

„Pravděpodobně proto, že k tomu neměl odvahu,“ namítal Drake. „Jsou přece takoví lidé.“

„Ano.“

„Nebylo by pro něj jednodušší, kdyby šel na státní zastupitelství a stěžoval si, že Foley žije s jeho ženou, kterou mu odloudil? Nebo si mne mohl najmout za svého právního zástupce a já bych hezky rychle dostal jeho ženu z Foleyova domu za předpokladu, že by chtěla odejít. Nebo mohla zcela jednoduše odejít sama. Koneckonců Cartright měl zákon na své straně.“

Drake několikrát kývl hlavou.

„Teď záleží na tobě,“ řekl. „Ode mne jsi chtěl obstarat fakta, ale dohromady si je musíš dát sám.“

Mason rozvážně přikývl.

„Co myslíš, že se stalo?“ otázal se Drake.

„Nevím, ale říkám ti, že něco nesouhlasí. Nejde to dohromady a nedává to smysl. Čím více o tom přemýšlím, tím méně smyslu mi to dává.“

„A koho vlastně zastupuješ?“ řekl Drake.

„Nejsem si zcela jist,“ pravil váhavě Mason. „Zastupuji Arthura Cartrighta, ale je možné, že zastupuji jeho ženu nebo Foleyovu ženu. Co se s ní stalo?“

„Máš na mysli Forbesovou?“ zeptal se detektiv.

„Foleyova či Forbesová, to je stejné. Jejího manžela znám jako Foleye; pod tímto jménem jsem ho prvně potkal, a proto ho tak nazývám.“

„Dosud se nám ji nepodařilo vypátrat,“ řekl Drake. „Samozřejmě se po tom skandálu cítila poněkud zahanbena a opustila Santa Barbaru, ale nevíme kam odjela. Dovedeš si představit pocity ženy v takovém případě, zejména když nic netušila, a najednou její muž zmizí společně s přítelovou ženou?“

Mason rozvážně přikývl a sáhl po klobouku.

„Myslím,“ řekl, „že si půjdu pohovořit s Clintonem Forbesem alias Clintonem Foleyem.“

„Nu což, každý člověk odpovídá za své jednání sám,“ řekl mu Drake. „Můžeš se dostat do nepříjemné situace. Má pověst svárlivého a velmi prudkého člověka. Zjistili jsme to, když jsme v Santa Barbaře prošetřovali jeho minulost.“

Mason nepřítomně přikývl.

„Je jedna věc, kterou o tobě nemůže nikdo tvrdit,“ poznamenal Drake. „Nikdo nemůže tvrdit, že nemáš odvahu. Jednáš podle svého, bez ohledu na obtíže.“

Mason přikývl, na chvilku se zastavil, potom se vrátil ke svému psacímu stolu, posadil se a zvedl telefon.

„Dello,“ požádal, „spojte mne s Clintonem Foleyem. Bydlí v Milpasově ulici číslo 4889. Chci s ním mluvit osobně.“

„Nějaký nový nápad?“ ptal se Drake.

„Chci si s ním domluvit schůzku. Nerad bych vážil cestu k němu pouze proto, abych zjistil, že jediným výsledkem je účet za taxi.“

„Jestliže bude informován o tvém příchodu, obstará si několik rváčů, aby tě vyhodili,“ varoval jej detektiv.

„Ne dříve, než s ním ukončím rozhovor,“ pravil Mason neústupně.

Paul Drake na něj pohlédl a zapálil si novou cigaretu.

„Jsi blázen, který zbytečně riskuje bitku,“ řekl.

„Ne, nejsem. Přehlédl jsi skutečnost, že zastupuji klienta. Jsem vlastně placený zápasník. Je mou povinností jít do boje, proto mne také najímají. Jakmile by se ze mne stal slaboch nemající odvahu pustit se do boje, nemohl bych dále provozovat své zaměstnání, alespoň ne ten druh zaměstnání, na který jsem se specializoval. Jsem bojovník a jsem placen, abych bojoval. Ničeho jsem ve svém životě nedosáhl bez boje.“

Telefon zazvonil a Mason zvedl sluchátko.

„Pan Foley je na lince,“ řekl hlas Delly Streetové.

„Dobře,“ odpověděl jí Mason.

Bylo slyšet klapnutí přepojovaného telefonu a potom se ozval Foleyův dunivý hlas.

„Haló, haló.“

„Pane Foleyi, tady je Perry Mason, právní zástupce. Chtěl bych si s vámi pohovořit.“

„Nemám vůbec nic, o čem bych s vámi chtěl diskutovat, pane Masone,“ odpověděl Foley.

„Chtěl bych si s vámi pohovořit o záležitosti klienta, který žil v Santa Barbaře,“ pravil Perry Mason.

Na druhém konci telefonu bylo chvíli ticho. Jediný zvuk, který bylo slyšet, bylo bzučení telefonu. Potom se znovu ozval Foleyův hlas, tentokrát o poznání tišší.

„A jak se jmenoval váš klient?“ tázal se.

„Nu, můžeme se zatím dohodnout například na jménu Forbesová.“

„Vaším klientem je žena?“ ptal se Foley.

„Žena - vdaná žena. Její manžel utekl a opustil jí.“

„A co vás vedlo k tomu, abyste požadoval schůzku se mnou?“ dotazoval se Foley.

„Vysvětlím vám to, až k vám přijdu.“

„Nu dobře, kdy chcete přijít?“

„Tak brzy, jak vám to bude možné.“

„Dnes večer v půl deváté?“

„Nemůže to být o něco dříve?“

„Ne.“

„Tak dobře, budu u vás dnes večer v půl deváté,“ řekl a položil telefonní sluchátko.

Paul Drake pokýval truchlivě hlavou.

„Skutečně zatraceně mnoho riskuješ,“ pravil. „Nejlépe uděláš, když mě tam vezmeš sebou.“

„Ne,“ odpověděl Mason. „Půjdu tam sám.“

„Jak chceš. Dovol tedy, abych ti dal radu. Měl bys být připraven na nepříjemnosti. Ten muž je v nebezpečné náladě.“

„Co tím myslíš, když mi radíš, abych byl připraven na nepříjemnosti?“

„Vezmi si revolver,“ řekl detektiv.

Perry Mason zavrtěl hlavou.

„Mám dvě pěsti,“ pravil, „a svůj rozum. Těchto dvou zbraní používám v boji. Někdy mívám u sebe revolver, nedělám však z toho pravidlo. Není to dobrý způsob přípravy k boji. Pak člověk spoléhá jen na revolver. Síly se má používat jako posledního prostředku.“

„Ať je tedy po tvém,“ poznamenal Drake.

„A co víš o hospodyni?“ zeptal se Mason. „Dosud jsi mi o ní nic neřekl.“

„Hospodyně své jméno nezměnila.“

„Míníš tím, že sloužila Forbesovi již předtím, než změnil jméno?“

„Ano. Jmenuje se Thelma Bentonová. Její manžel se zabil při automobilové nehodě. Byla zaměstnána jako Forbesova sekretářka v době, když žil v Santa Barbaře. Doprovázela ho na cestách. Je však velmi podivné, že paní Cartrightová zřejmě nevěděla, že

Thelma Bentonová byla Forbesovou sekretářkou. Přišla s nimi do města jako hospodyně.“

„To je divné nemyslíš?“ pravil Mason.

„Ani ne. Forbes měl v Santa Barbaře kancelář, kde si vyřizoval své obchodní záležitosti. Před útěkem samozřejmě postupoval velmi opatrně, protože chtěl svůj majetek převést na hotové prostředky. Pochopitelně jeho sekretářka hodně věděla a on ji nechtěl nechat v Santa Barbaře. Možná také, že nechtěla zůstat ona, těžko říci, jak to bylo. Odjela společně s nimi.“

„A jak je to s čínským kuchařem?“

„To je jejich nový zaměstnanec. Najali ho zde.“

Perry Mason pokrčil širokými rameny.

„Všechno zní neuvěřitelně,“ pravil. „Až se dnes vrátím, budu ti snad moci říci více. Počkej na mne raději ve své kanceláři, abych ti mohl zavolat, kdybych potřeboval nějaké další informace.“

„Dobře,“ odpověděl Drake, „a nemusím ti ani říkat, že jeden z mých mužů hlídá Foleyův dům. Jak víš, sledujeme ho a teď hlídku zdvojnásobím. Jestli se dostaneš do nějakých potíží, stačí, když rozbiješ okno nebo něco podobného, a moji lidé vniknou dovnitř.“

Perry Mason pohodil netrpělivě hlavou, jako když zápasník odhazuje vlasy padající mu do čela.

„K čertu,“ pravil, „k žádným potížím nedojde.“

VIII

Silueta velkého domu se rýsovala proti hvězdnaté obloze. Vál mírný, vlahý jižní vítr, který byl předzvěstí jasné, bezmračné noci. Perry Mason se podíval na světélkující ciferník svých náramkových hodinek. Bylo přesně půl deváté.

Ohlédl se a viděl jen zadní světla taxíku zahýbajícího za roh ulice. Po mužích, jejichž úkolem bylo hlídat budovu, nebylo nikde ani stopy. Pevnými, rozvážnými kroky vystoupil po betonových schodech vedoucích z chodníku na verandu a sešel k hlavním domovním dveřím.

Byly otevřeny dokořán.

Perry Mason nahmatal tlačítko zvonku a zazvonil.

Nikdo se neozýval.

Chvilku čekal, pak zazvonil znovu, avšak opět bezvýsledně.

Pohlédl na hodinky, netrpělivě se zamračil, poodstoupil několik kroků, ještě chvilku čekal, potom se vrátil zpět ke dveřím a silně na ně zabušil. Stále se však nikdo neozýval.

Vkročil dovnitř, pohlédl do chodby a viděl, že ze dveří knihovny vychází paprsek světla. Prošel chodbou ke dveřím knihovny a zaklepal.

Nikdo mu neodpovídal.

Vzal za kliku a otevřel dveře.

Otevřely se sotva na padesát centimetrů a pak narazily na nějaký těžký, avšak poddajný předmět.

Perry Mason se opatrně protáhl pootevřenými dveřmi a podíval se na předmět, který ležel u dveří a bránil jejich otevření.

Byl to veliký vlčák. Ležel na boku a z prostřelené hlavy a hrudníku mu vytékala krev, která se rozlévala po podlaze. Jak se

Mason snažil více otevřít dveře, pohnul tělem psa a krvavé stopy se rozmazaly po parketové podlaze.

Mason zvedl hlavu a rozhlédl se po knihovně. Na první pohled neviděl nic zvláštního. Avšak potom zahlédl v pozadí místnosti stín, z něhož vystupovalo cosi šedivého. Když se podíval důkladněji, zjistil, že to je sevřená mužská pěst.

Perry Mason obešel stůl a rozsvítil jednu ze stojacích lamp, aby viděl do rohu místnosti.

Na podlaze ležel Clinton Foley. Jedna ruka byla rozhozena a pěst pevně sevřena, druhá ruka byla pod tělem. Měl na sobě hnědý flanelový župan a na bosých nohou sandály. Zpod těla prosakovala krvavá kaluž, od jejíhož lepkavého povrchu se odráželo světlo lampy.

Perry Mason se těla nedotkl. Naklonil se a pod županem rozevřeným u krku spatřil sportovní tričko. Na podlaze ve vzdálenosti asi dvou metrů od nehybného těla ležel automatický revolver.

Pohlédl znovu na mrtvého muže a všiml si, že se na jeho bradě něco bělá. Poznal, že je to malý zbytek zaschlé mýdlové pěny. Část pravé tváře mrtvého byla čerstvě oholena. Stopy po holení byly jasně zřetelné.

Perry Mason šel k telefonu, kterým při své první návštěvě volal do své kanceláře, a vytočil číslo Paula Draka. Za okamžik zaslechl v telefonu Drakův hlas,

„Zde je Mason, Paule,“ řekl. „Volám z Foleyova domu. Můžeš se spojit se svými lidmi, kteří dům hlídají?“

„Budou mě volat za pět minut. Nařídil jsem jim, aby mi podávali zprávy každých patnáct minut. Jsou dva a jeden z nich každých patnáct minut telefonuje.“

„Jakmile ti zatelefonují, řekni jim, ať se ihned vrátí k tobě do kanceláře.“

„Oba dva?“

„Ano, oba dva,“ odpověděl Mason.

„Co je to za nový nápad?“ tázal se Drake.

„Přijdu k tobě hned, jakmile budu moci,“ řekl Mason. „Chci, aby oba muži byli odvoláni a dostavili se do tvé kanceláře, abych si s nimi mohl pohovořit. Pochopil jsi mne?“

„Ano, pochopil jsem. Ještě něco?“

„Ano, chci abys se zdvojnásobeným úsilím pátral po Cartrightovi a paní Cartrightové.“

„Zabývají se tím dvě detektivní kanceláře. Očekávám zprávu každou chvilku.“

„Tak dobře, zapoj do toho ještě dvě další. Vyhlaš odměnu. Prostě udělej všechno, co můžeš. A ještě něco?“

„Tak to vyklop,“ řekl Drake.

„Chci, abys našel Paní Forbesovou.“

„Myslíš ženu, která byla opuštěna v Santa Barbaře?“

„Ano.“

„Domnívám se, že ji brzy najdeme. Dostal jsem zprávy, které tomu nasvědčují. Moji lidé jsou na dobré stopě.“

„Dobře, pošli tam ještě další. Udělej všechno, co je v tvých silách.“

„Rozumím,“ řekl protáhle Drake. „Ale teď mi pověz, co se stalo. Proč celý ten rozruch? Měl jsi sjednanou schůzku s Foleyem na půl devátou. Nyní je osm třicet osm a říkáš, že telefonuješ z jeho domu. Dosáhl jsi s ním nějaké dohody?“

„Ne.“

„Co se stalo?“ ptal se znovu Drake.

„Myslím, že bude lépe, když o tom nebudeš nic vědět, pokud neprovedeš moje instrukce,“ odpověděl Mason.

„Dobře,“ pravil Drake, „a kdy se uvidíme?“

„Nevím přesně, musím ještě něco vyřídit. Může to ještě chvilku trvat. Rozhodně však zavolej muže, kteří střeží Foleyův

dům, zdrž je u sebe a nepouštěj je ven. Zamkni je ve své kanceláři, bude-li to třeba, rozumíš?“

„Ano. Byl bych rád, kdybys mi řekl, oč se jedná.“

„Dozvíš se to později. Zatím se postarej, aby tito muži byli skryti a nedostali se ven.“

„Budu je držet u ledu,“ slíbil Drake.

Perry Mason zavěsil a potom vytočil číslo policejního ředitelství.

Ozval se znuděný mužský hlas.

„Je to policejní ředitelství?“ otázal se Mason.

„Ano.“

„Chci vám říci něco velmi důležitého a neodkladného. Tady je advokát Perry Mason. Volám z domu Clintona Foleye, Milpasova ulice číslo 4889. Měl jsem smluvenou schůzku s panem Foleyem dnes večer na půl devátou. Když jsem přišel, byly dveře do domu dokořán otevřeny. Několikrát jsem zazvonil, ale nikdo se neozýval. Chodbou jsem prošel do knihovny, kde jsem nalezl Clintona Foleye mrtvého. Byl dvakrát, možná i víckrát střelen z bezprostřední blízkosti.“

Hlas na druhém konci náhle ožil.

„Jaké je to číslo? - 4889 v Milpasově ulici?“

„Ano, správně.“

„A jak se jmenujete?“

„Perry Mason.“

„Advokát Perry Mason?“

„Ano.“

„Je někdo s vámi?“

„Ne.“

„Kdo je ještě v domě?“

„Pokud vím, tak nikdo.“

„Zůstaňte tam. Ničeho se nedotýkejte a nikoho nepouštějte dovnitř. Jestliže je v domě ještě někdo jiný, nenechte ho odejít. Posíláme tam ihned pracovníky kriminálky.“

Perry Mason zavěsil telefon, sáhl do kapsy pro cigaretu, ale rozmyslil si to, zastrčil tabatěrku zpět a šel znovu do knihovny. Rychle ji prohlédl a pak prošel dveřmi umístěnými v zadním rohu do ložnice. Svítilo tam světlo a na posteli byl rozložen večerní oblek. Ložnicí Mason prošel do koupelny. V koupelně ležel na poličce nad umývadlem holicí strojek, holicí mýdlo a štětka, na které byly dosud zřetelné zbytky mýdlové pěny. Holicí strojek byl použit.

Kolem vodovodního potrubí vedoucího k vaně bylo omotáno vodítko na psa, vedle stála miska s vodou. Na protější straně byla druhá miska, která byla prázdná. Perry Mason poklekl, aby si ji prohlédl zblízka. Její dno se lesklo mastnotou a na okraji byly dva nebo tři kousíčky masa, patrně zbytky konzervy pro psy.

Na konci vodítka byla karabinka, jejímž zmáčknutím se pes uvolňoval z vodítka.

Mason se vrátil do knihovny a přistoupil k mrtvému vlčáku. Pes měl kolem krku obojek se stříbrným plíškem, na němž bylo vyryto:

Princ,
majitel Clinton Foley,
Milpasova ulice č. 4889.

Na obojku byl rovněž malý kroužek, do něhož se zapínala karabinka vodítka. Velikostí kroužek odpovídal karabince v koupelně.

Dávaje pozor, aby se ničeho nedotkl, prošel Mason znovu ložnicí do koupelny a ještě jednou si všechno pečlivě prohlédl.

Pod vanou spatřil ručník. Vytáhl jej a všiml si, že je ještě vlhký. Přičichl k němu a ucítil vůni holicího mýdla.

Když se narovnal a vrátil ručník na původní místo, zaslechl vzdálený zvuk sirény blížícího se policejního vozu.

Prošel knihovnou do chodby; jen stěží se protáhl dveřmi, nechtěl-li posunout mrtvým psem.

Kráčel chodbou k předním dveřím, kde se setkal s policejními úředníky, kteří hlučně stoupali po schodech k domu.

IX

Ostré světlo silné elektrické žárovky nemilosrdně bilo Masonovi do očí. Stenograf sedící za malým stolkem po jeho pravici zapisoval každé slovo.

Detektiv-seržant Holcomb seděl a upřeně se na něj díval. V jeho očích se mísil rozpačitý zmatek a značné podráždění. Kolem nich seděli ve stínu tři další policejní úředníci.

„Není třeba, abyste na mne šel se všemi těmihle fintami," řekl Perry Mason.

„S jakými fintami?" otázal se seržant Holcomb.

„S takovými triky, jako jsou ostrá oslepující světla a podobně. Tím mne nepřivedete do rozpaků."

Seržant Holcomb se zhluboka nadechl.

„Masone," pravil, „něco před námi v této záležitosti skrýváte. Chceme vědět, co to je. Byla zde spáchána vražda a vy jste se potuloval kolem."

„Jinými slovy si myslíte, že jsem ho zastřelil já, není to tak?" odpověděl Mason na jeho výpad.

„Nevíme, co si máme myslet," řekl podrážděně Holcomb. „Je nám známo, že jste zastupoval klienta, u něhož se projevovaly všechny příznaky začínající vražedné mánie. Je nám rovněž známo, že jste zastával nepřátelské stanovisko vůči zavražděnému Clintonu Foleyovi. Není nám však známo, co jste tam dělal. Nevíme, jak jste se do domu dostal, jsme si jisti, že se snažíte někoho krýt, ale nevíme koho."

„Možná, že se snažím krýt sebe," poznamenal Perry Mason.

„Začínám si to myslet také," odpověděl Holcomb.

„To ukazuje, jaký jste dobrý detektiv," řekl Mason. „Kdybyste užíval svého rozumu, přišel byste na to, že již pouhý fakt, že jsem

advokát zastupující zájmy Foleyova protivníka, přiměl by Clintona Foleye, aby byl v jednání a v rozhovoru se mnou velmi opatrný.

Choval by se vůči mně přísně formálně. Těžko bych byl pro něho přítelem, kterého přijímá neformálně v županu a s nedoholenou tváří.“

„Ať to učinil kdokoli,“ řekl seržant Holcomb, „vetřelec vnikl do domu násilím. Nejprve ho uslyšel pes. To je samozřejmé, protože pes má citlivější sluch, než pán. Foley odvázal psa a vy jste ho musel zastřelit, protože vás napadl. Když Clinton Foley uslyšel výstřely, spěchal do knihovny, aby se podíval, co se děje, a vy jste to do něho vpálil také.“

„Jste o tom přesvědčen?“ ptal se Perry Mason.

„Jeví se mi to tak.“

„Tak proč mě tedy nezatknete?“

„Jistěže to udělám, jestliže neprokážete, že s tím nemáte nic společného. Při vyšetřování vražd jsem se ještě nikdy nesetkal s člověkem, který mluví tak neurčitě. Říkáte, že jste měl smluvenu schůzku s Foleyem na půl devátou. Neuvedl jste však žádný důkaz, kterým byste to dokázal.“

„Jaký důkaz mám uvést?“

„Neslyšel vás nikdo, jak si smlouváte schůzku?“

„Nemohu se upamatovat. Nevěnoval jsem tomu moc pozornosti, když jsem si ji smlouval. Domluvil jsem si ji nahodile.“

„A jakým taxíkem jste přijel?“

„Říkám vám, že to nebyl taxík z místního stanoviště. Nepamatuji se, jak vypadal.“

„Nemáte potvrzení o zaplacení jízdného?“

„Ovšemže nemám. Nesbírám potvrzenky z taxametrů.“

„Co jste s ní udělal? Zahodil ji na chodník?“

„Myslím, že jsem ji vůbec neviděl.“

„Opravdu se nepamatujete, jak vypadal taxík, kterým jste přijel? Byl světlý, nebo tmavý?“

„Ne, u všech čertů! Říkám vám, že si nepamatuji všechny tyto podrobnosti. Nemohu přece předpokládat, že budu podroben křížovému výslechu o tom, co všechno dělám. Řeknu vám něco jiného. Nepostupujete správně. Způsob, jakým rekonstruujete vraždu ukazuje, že nechápete, co se stalo.“

„Vy tedy víte, co se přihodilo, není-liž pravda?“ tázal se důrazně seržant Holcomb.

„Porozhlédl jsem se kolem,“ řekl Perry Mason, „stejně jako jste to učinil vy.“

„Dobře,“ pravil uštěpačně seržant Holcomb, „řekněte nám tedy, co se stalo, buďte tak laskav.“

„Především v době, kdy vrah vstoupil do domu, byl pes uvázán. Clinton Foley vyšel ven, viděl osobu, která vstoupila do domu, a chvíli s ní hovořil. Potom se vrátil a odvázal psa. Nato byl pes zastřelen a po něm i Clinton Foley.“

„Co vás vede k tomuto tvrzení? Zdá se, že jste si tím zcela jist.“

„Nevšiml jste si náhodou ručníku pod vanou?“ zeptal se Perry Mason s kousavou ironií.

Seržant Holcomb chvíli váhal a pak se otázal: „Co to má společného s vaším tvrzením?“

„Na tom ručníku,“ řekl Perry Mason, „byl holicí krém.“

„A co má být?“

„Ručník tam upustil Clinton Foley, když odvazoval psa. Když se muž holí, nemydlí holicím mýdlem ručník. Holicí krém se dostane na ručník jen tak, že si jím otřeme namydlenou tvář. Udělá tak tehdy, když je uprostřed holení náhle vyrušen a chce si otřít mýdlo z neoholené části obličeje. Clinton Foley však tak neučinil, když pes zaštěkal poprvé, nebo hned jak uslyšel vetřelce. Šel se podívat do knihovny, proč pes štěká, a tam se setkal s vetřelcem.

Hovořil s ním a při hovoru si setřel holicí krém z obličeje do ručníku. Potom se stalo něco, co ho přinutilo jít zpět a odvázat psa. Nato vetřelec vystřelil. Tohle všechno můžete zjistit z faktu, že na ručníku je holicí krém, ovšem jen tehdy, použijete-li rozum k přemýšlení, a ne k vymýšlení spousty hloupých otázek.“

Chvíli bylo v místnosti ticho, potom se ozval jeden z mužů sedících v pozadí místnosti, kam nedopadalo ostré světlo žárovek: „Ano, všiml jsem si toho ručníku.“

„Jestliže si uvědomíte význam toho ručníku a uschováte jej jako doličný předmět, umíte si představit, jak byla vražda spáchána. Nechte provést chemickou analýzu ručníku a zjistíte, že je na něm holící mýdlo, které bylo setřeno z tváře Clintona Foleye. Všimli jste si, že na jeho bradě zůstalo trochu mýdlové pěny? Není jí mnoho -rozhodně méně, než by se dalo očekávat, kdyby byl zastřelen v době, kdy měl namydleny obě tváře. A na podlaze, kde ležela jeho hlava, nebylo po holícím mýdle ani stopy. Říkám vám, že si otřel mýdlo z tváře právě tímto ručníkem.“

„Nenahlížím, proč by si nemohl otřít obličej dříve, než se šel podívat do vedlejší místnosti,“ protestoval seržant Holcomb, ale bylo zřejmé, že byl vzbuzen jeho zájem.

„Odhodil ručník, když odvazoval psa,“ vysvětloval Mason. „Kdyby ho byl odvázal dřív, než se šel podívat do vedlejší místnosti, neotřel by si hned mýdlo z tváře. Nejdřív by odvázal psa, potom by vyšel z koupelny a utřel si obličej.“

„Nu dobře,“ pravil seržant Holcomb, „a kde je Arthur Cartright?“

„Nevím. Snažil jsem se ho dnes dopoledne nalézt. Jeho hospodyně říká, že odešel.“

„Thelma Bentonová říká, že utekl společně s paní Foleyovou,“ poznamenal seržant Holcomb. „Ano, řekla mi totéž.“

„A totéž řekl Clinton Foley Pete Dorcasovi.“

„To vím,“ řekl znuděně Mason. „Začneme opět všechno od začátku?“

„Ne, nezačneme,“ odpověděl kousavě seržant Holcomb. „Jen vám říkám, že je nanejvýš pravděpodobné, že váš klient Arthur Cartright utekl s paní Foleyovou; že se od ní dozvěděl, jak potupně se k ní choval její manžel, a že se vrátil, aby Clintona Foleye zabil.“

„Jediný důkaz, z kterého vycházíte a který sledujete, je ten, že Cartright měl neshody s Clintonem Foleyem a že utekl s jeho ženou; že je tomu tak?“

„Mám za to, že ano.“

„Dobře. Kdyby to byl udělal, musel by vejít do domu a při prvním zahlédnutí Clintona Foleye na něj namířit a bez váhání vystřelit. Nemohl by čekat a dohadovat se, zatímco by si Foley stíral holící mýdlo z tváře. Nebyl by zůstal stát a nenechal by Foleye odvázat divokého vlčáka. S vámi je potíž, protože kdykoli najdete mrtvého člověka, začnete hned hledat někoho, kdo může být podezřelý. Nepřihlížíte k důkazům a nesnažíte se pochopit, o čem svědčí.“

„A o čem svědčí?“ tázal se seržant Holcomb.

„Zatím jsem to byl jedině já, kdo v tomto případě vykonal všechnu detektivní práci. Nebudu přece dělat všechno za vás. Vy jste za to placeni, ne já.“

„Podle našich informací,“ odpověděl seržant Holcomb, „jste dostal zatím velmi dobře zaplaceno za všechno, co jste v tomto případě udělal.“

Perry Mason hlasitě zívl.

„To je jedna z relativních výhod mého povolání, seržante. Na druhé straně má i nevýhody.“

„Například?“ ptal se zvědavě seržant Holcomb.

„Například tu, že je to příjem dosažený jen na základě schopností,“ poznamenal Mason. „Jediným důvodem, proč jsem

dobře placen, je, že svými výsledky dokazuji schopnost k této práci. Kdyby vám daňoví poplatníci nedávali plat za měsíce, kdy nevykážete žádné výsledky, musel byste celé měsíce hladovět - pokud byste neprojevil více inteligence než v tomto případě.“

„Už toho mám dost,“ řekl seržant Holcomb hlasem třesoucím se rozčilením. „Jak si můžete dovolit mne takto urážet. Tím nic nedosáhnete. Toho byste si měl být vědom. Tohle není případ, v němž jste pouze právním zástupcem, tentokrát jste podezřelý.“

„Z vašeho jednání jsem si to myslel,“ pravil Mason. „To byl také důvod k mé poznámce.“

„Podívejte se,“ důrazně řekl Holcomb, „buď mi lžete, že jste sem přišel v půl deváté, nebo svými neurčitými odpověďmi vnášíte do celého případu zmatek. Podle lékařského nálezu byl Foley usmrcen mezi půl osmou a osmou hodinou. Byl mrtev více než čtyřicet minut v době, kdy jsme sem přijeli. Nemusíte prokázat nic víc, než kde jste byl mezi půl osmou a osmou hodinou, a budete mimo podezření. Proč s námi nespolupracujete?“

„Říkám vám, že nevím, co jsem dělal právě v té době. Dokonce jsem se ani nepodíval na hodinky. Šel jsem na večeři, procházel jsem se a kouřil cigaretu, vrátil jsem se do kanceláře a potom znovu vyšel na ulici, trochu jsem se prošel, potom jsem zastavil taxík a jel na smluvenou schůzku.“

„A schůzka byla sjednána na půl devátou?“

„Schůzka byla sjednána na půl devátou.“

„Můžete to však dokázat?“

„Ovšemže nemohu. Proč u všech hromů bych měl prokazovat čas každé sjednané schůzky? Jsem právník. Scházím se s lidmi na základě sjednaných schůzek. Během dne mám takových schůzek několik. Sám fakt, že nemohu prokázat čas, svědčí o tom, že tato schůzka byla sjednána jako běžná úřední záležitost.

Kdybych mohl jmenovat tucet svědků, kteří by mohli dosvědčit, že jsem si sjednal schůzku s Clintonem Foleyem, hned

byste začal přemýšlet, proč jsem si dal tolik záležet, abych dokázal čas schůzky. To byste udělal, kdybyste měl rozum.

Teď vám řeknu něco jiného. Co by mi zabránilo, abych přišel do domu v půl osmé, zabil Foleye, jel taxíkem do středu města, vzal si jiný taxík a vrátil se do Foleyova domu tak, abych dodržel čas schůzky, sjednané na půl devátou?“

Chvíli bylo v místnosti ticho a potom seržant Holcomb pronesl: „Nic, pokud to mohu posoudit.“

„To je právě ono,“ řekl Perry Mason. „Jen v případě, kdybych vraždu spáchal, měl bych obzvláštní zájem poznamenat si číslo taxíku, který mě sem přivezl v půl deváté, a tak si zajistit svědka, který by mohl dosvědčit, že moje schůzka byla stanovena na tuto dobu.“

„Nevím, co byste udělal,“ řekl seržant Holcomb popuzeně, „Když začínáte vyšetřovat případ, nepostupujete vždy ve všem logicky. Jednáte mnohdy hloupě. Proč k nám nejste otevřený a neřeknete všechno. Potom půjdete domů do postele a my budeme pokračovat ve vyšetřování tohoto případu.“

„Nebráním vám ve vaší práci,“ řekl Perry Mason, „a nejsem také některak nadšen těmihle světly, které mi oslňují oči, zatímco vy si sedíte kolem a pátráte v mé tváři v domnění, že z mého výrazu můžete něco vyčíst, co by vás přivedlo na stopu. Kdybyste zhasli, seděli potmě a chvilku přemýšleli, pomohlo by vám to víc.“

„Není to zrovna tvář, do které bych se zvlášť rád díval,“ podotkl podrážděně seržant Holcomb.

„Co je s Thelmou Bentonovou?“ otázal se Mason. „Co dělala v kritické době?“

„Má dokonalé alibi. Může prokázat každou minutu své činnosti.“

„Mimochodem,“ řekl Perry Mason, „co jste dělal v tu dobu vy, seržante?“

„Já?“ zajíkl se překvapením seržant Holcomb.

„Ano, vy.“

„Pokoušíte se vrhnout na mne podezření?“

„Ne. Jen se vás ptám, co jste dělal.“

„Jel jsem do úřadu,“ odpověděl seržant. „Byl jsem v autě na cestě mezi domovem a úřadem.“

„Kolik máte svědků, kteří by vám to mohli dokázat?“

„Nedělejte si legraci,“ odsekl seržant.

„Kdybyste trochu myslel, přišel byste na to, že si legraci nedělám,“ poznamenal Mason. „Jsem smrtelně vážný. Kolik svědků můžete předvést, aby vám do dosvědčili?“

„Samozřejmě žádného. Mohu dokázat, kdy jsem byl doma, a mohu prokázat čas svého příjezdu do úřadu.“

„A teď jsme u toho.“

„U čeho?“

„Dokonalé alibi Thelmy Bentonové by ve vás melo vzbudit podezření. Kdykoli někdo může prokázat neotřesitelné alibi na každou minutu své činnosti. Je to obvykle důkaz toho, že vynaložil obzvláštní úsilí, aby měl dokonalé alibi. Ten, kdo si takto počíná, je buďto účastníkem spáchané vraždy a padělá si alibi, anebo ví o připravované vraždě a vynakládá hodně úsilí, aby si dokonalé alibi opatřil.“

Chvíli bylo ticho. Potom seržant Holcomb pravil přemýšlivě:

„Vy si tedy myslíte, že Thelma Bentonová věděla, že Foley bude zavražděn?“

„Nevím vůbec nic, co Thelma Bentonová věděla, či nevěděla,“ poznamenal Perry Mason. „Řekl jsem vám jen, že osoba, která má dokonalé alibi, má obvykle pro to důvod. V běžném denním životě nemá člověk alibi na každou minutu. Nemůže prokázat, kde byl, stejně jako jste to neprokázal vy. Vsadil bych se, že v této místnosti není nikdo, kdo by mohl svědecky prokázat, co dělal každou minutu dnes večer mezi půl osmou a osmou.“

„Jisté je, že to nemůžete prokázat vy,“ poznamenal uštěpačně Holcomb.

„Ovšem, a kdybyste nebyl tak zabedněný, považoval byste to za nejlepší důkaz mé neviny.“

„A vy nemůžete prokázat, že jste vešel do domu v osm třicet. Nikdo vás neviděl přicházet; nikdo neví, že jste měl schůzku. Nikdo vám neotevřel. Nikdo vás tam neviděl v půl deváté.“

„Ovšemže to mohu prokázat,“ odpověděl Perry Mason.

„Jak?“ otázal se seržant Holcomb.

„Faktem“, pravil Perry Mason, „že jsem volal policejní ředitelství krátce po půl deváté a oznámil mu, že se stala vražda. To dokazuje, že jsem tam byl v osm třicet.“

„Vy víte, že tohle nemám na mysli,“ řekl mu seržant Holcomb. „Ptám se, zda můžete prokázat, že jste tam přišel přesně v půl deváté.“

„Samozřejmě nemohu; o tom jsme již hovořili.“

„Myslím, že to ukončíme,“ pravil seržant Holcomb. Odsunul židli a vstal.

„Vyhrál jste Masone,“ řekl. „Nechám vás odejít. Jste v našem městě tak dobře známý, že vás můžeme najít, kdykoli budeme chtít.Abych vám řekl pravdu, nemyslím si, že jste spáchal tu vraždu vy, ale jsem přesvědčen, že někoho kryjete. A ten někdo je váš klient. Chci vám říci, že místo abyste svého klienta kryl, vzbudil jste ve mně svým jednáním jenom větší podezření.“

„Mohl byste mi vysvětlit, čím jsem toto podezření ve vás vzbudil?“

„Domnívám se,“ pronesl pomalu seržant Holcomb, „že Arthur Cartright utekl s Foleyovou; že mu řekla o Foleyově urážlivém chování a on se vrátil a Foleye zastřelil. Potom si myslím, že Cartright zavolal vás, svěřil se vám, co udělal, a chtěl se vydat policii. Vy jste mu poradil, aby zůstal na místě, dokud nepřijedete. Když jste přišel na místo činu, poslal jste Cartrighta někam do

úkrytu, patnáct dvacet minut jste čekal a potom telefonoval policii. Ve skutečnosti není důvod, proč byste nemohl ručníkem setřít z tváře mrtvého pěnu z holicího mýdla a dát ručník pod koupací vanu.“

„Do jaké situace bych se tím dostal? Do postavení viníka, který napomáhá zatajit trestní čin, nemyslíte?“ otázal se Mason.

„Máte zcela pravdu,“ odpověděl seržant Holcomb, „a jestli vám to budu moci kdy prokázat, tak si na vás smlsnu.“

„Jsem rád, že to od vás slyším.“

„Co ode mne rád slyšíte?“

„Že si na mně smlsnete, budete-li to moci dokázat. Z vašeho jednání jsem se domníval, že si na mně smlsnete, ať již můžete něco dokázat, nebo ne.“

„Jděte,“ řekl seržant Holcomb s netrpělivým posuňkem, „ať už jste pryč. Buďte však připraven, že vás můžeme kdykoli předvolat k dalšímu výslechu.“

„Dobře,“ řekl Perry Mason, „jestliže na to máte takový názor a rozhovor je u konce, zhasněte ta zatracená světla. Rozbolela mne z nich hlava.“

X

Perry Mason seděl v Drakově kanceláři. Paul Drake se pohupoval na skřípající otáčecí židli za malým otlučeným psacím stolem. Na nepohodlných dřevěných židlích u zadní stěny místnosti seděli další dva muži.

„Co je to za nápad?“ pravil Drake.

„Jaký nápad?“ dotazoval se Mason.

„Nápad odvolat tyhle muže.“

„Měl jsem všechno, co jsem potřeboval, a nechtěl jsem, aby je tam někdo objevil.“

„Co se tam stalo?“

„Nevím. Nevěděl jsem ani, zda se něco chystá. Prostě jsem si myslel, že bude dobře, když budou odvoláni.“

„Poslyš,“ řekl Drake svárlivě, „je hodně věcí, které přede mnou o tom případu tajíš.“

„Myslíš,“ řekl Mason a zapálil si cigaretu. „Měl jsem za to, že ty máš získávat informace pro mne, a nikoli já pro tebe. Tihle muži pozorovali Foleyův dům?“

„Ano. Muž po tvé levici je Ed Wheeler, druhý se jmenuje Georg Doake.“

Perry Mason se na ně zadíval.

„Od kdy jste střežili Foleyův dům?“ ptal se.

„Od šesti hodin.“

„Byli jste tam oba dva neustále?“

„Většinou ano. Jeden každých patnáct minut odešel telefonovat.“

„Kde jste byli ukryti. Neviděl jsem vás, když jsem tam přijel.“

„My jsme vás viděli,“ řekl Wheeler s úsměvem.

„Kde jste byli,“ znovu se otázal Mason.

„Byli jsme v dost velké vzdálenosti od Foleyova domu," připustil Wheeler, „ale z našeho stanoviště jsme viděli všechno, co se dělo. Měli jsme noční dalekohledy a sami jsme nemohli být zpozorováni.

Na druhé straně ulice asi uprostřed stojí neobydlený dům; tam jsme se v jedné místnosti skryli."

„Neptej se jich, jak se tam dostali," řekl Paul Drake svým táhlým hlasem. „To je jejich profesionální tajemství."

„Nu dobře," pravil Mason, „každý z nás si necháme své profesionální tajemství pro sebe. Chci však na vás, chlapci, abyste mi přesně řekli vše, co jste viděli."

Ed Wheeler vytáhl z kapsy kabátu kožený zápisník, obrátil několik listů a začal: „Přišli jsme na místo v šest hodin. Asi v šest patnáct vyšla z domu Thelma Bentonová."

„Vyšla předními nebo zadními dveřmi?" otázal se Mason.

„Předními."

„Dobře, a kam šla?"

„Přijel pro ni muž v chevroletu."

„Poznamenali jste si číslo vozu?"

„Ovšemže ano. Je to číslo GM 9245."

„Jaký to byl vůz - čtyřsedadlový nebo limuzína?"

„Čtyřsedadlový."

„Pokračujte. Co bylo dále?"

„Delší dobu byl klid. Nikdo nevešel do domu, ani nikdo nevyšel až do sedmi hodin dvaceti pěti minut. V sedm dvacet šest přijel taxík a z něho vystoupila žena."

„Znáte číslo taxíku?"

„Jeho evidenční číslo nemáme. Ale na boční straně bylo vyznačeno jeho licenční číslo. Na to jsme dobře viděli, a proto jsme si je poznamenali."

„Jaké je to číslo?"

„86-C."

„Nemohli jste se zmýlit?“

„Ne, oba dva jsme měli noční dalekohledy a oba dva jsme si správnost čísla ověřili.“

„Ano, je to tak,“ potvrdil druhý detektiv. „Jsme si zcela jisti, že číslo je správné.“

„Nu dobře, pokračujte,“ řekl Mason.

„Z vozu vystoupila žena a vešla do domu. Taxík odjel.“

„Nečekal na ni?“

„Ne, nečekal. Ale po dvanácti minutách přijel zpátky. Žena zřejmě poslala taxíkáře něco zařídit a požádala ho, aby se potom vrátil.“

„Pokračujte,“ pravil Perry Mason. „Co můžete říci o ženě? Jak vypadala?“

„Nemůžeme říci nic přesnějšího. Byla pěkně oblečena, měla tmavý kožich.“

„Rukavice?“

„Ano.“

„Viděli jste jí do tváře?“

„Špatně. Jak víte, byla již tma. Pouliční světla osvětlovala docela dobře taxík, ale žena vystoupila na druhé straně, kde byl stín. Potom šla rychle k domu a vešla dovnitř.“

„Zvonila u dveří?“

„Ano, zvonila.“

„Trvalo dlouho, než se dostala dovnitř?“

„Ne, asi jednu nebo dvě minuty.“

„Vypadalo to, jako by ji Foley očekával?“

„Nevím. Přišla k domu, čekala asi minutu před hlavními dveřmi a potom vstoupila dovnitř.“

„Počkejte, okamžik,“ řekl Mason. „Říkáte, že zvonila. Jak to víte?“

„Viděl jsem, jak se u dveří naklonila. Podle toho se domnívám, že stiskla tlačítko zvonku.“

„Nemohla si otevřít dveře vlastním klíčem?“

„Ano, mohla,“ řekl Wheeler. „Když teď o tom přemýšlím, je to docela možné. Původně jsem usuzoval, že zvonila, protože jsem to očekával.“

„Je možné, že to byla Thelma Bentonová?“

„Myslím, že ne. Když Thelma Bentonová odcházela, měla na sobě zcela jiný plášť, kdežto tato žena měla dlouhý černý kožich.“

„Jak dlouho se zdržela uvnitř?“ optal se Mason.

„Asi patnáct - možná i šestnáct minut. Poznamenal jsem si, že taxík odejel, když vstupovala dovnitř. Taxík se vrátil za dvanáct minut a žena odjela v sedm hodin čtyřicet dvě minuty.“

„Neslyšeli jste nějaký hluk? Štěkání psa nebo něco jiného?“

„Ne, neslyšeli. Ani jsme nemohli nic slyšet. Byli jsme od domu daleko. Bylo to nejlepší místo, které jsme pro pozorování mohli nalézt. Drake nám nakázal, že nás nesmí nikdo spatřit. Snad jsme se mohli poněkud přiblížit po setmění, ale za denního světla bychom museli být v blízkosti domu hned zpozorováni. Proto jsme se skryli v tom prázdném domě na druhé straně ulice a dalekohledy jsme viděli všechno, co se dělo.“

„Jen pokračujte,“ pravil Mason. „Co bylo dál?“

„Když žena odjela, nepřihodilo se až do vašeho příchodu nic. Vy jste přijel ve žlutém taxíku, který má licenční číslo 362. Když jste přijel, bylo podle mých hodinek osm dvacet devět. Co se stalo potom, to již nevíme. Telefonovali jsme Drakovi a ten nám řekl, abychom se hned vrátili do kanceláře. Když jsme odjížděli ze svého stanoviště, zaslechli jsme houkání sirény a bylo nám divné, co se asi stalo.“

„Nu dobře,“ řekl jim Mason, „ničemu se nedivte. Nejste také placení za divení, ale za hlídání Foleyova domu, rozumíte?“

„Ano.“

„A teď mám další přání,“ řekl Mason. „Vyhledejte řidiče taxíku číslo 86-C a přiveďte ho sem do kanceláře. Počkejte,

vlastně ne sem. Vypátrejte ho a zatelefonujte mi. Pohovořím si s ním sám.“

„Ještě něco?“

„Prozatím ne,“ odpověděl Perry Mason a obrátil se na Paula Draka. „Udělej všechno možné, abys vypátral lidi, jak jsem ti o nich říkal.“

Drake přikývl. „Myslím, že mám pro tebe něco zajímavého, Perry, ale počkejme, až chlapci odejdou.“

„Zastavte se v ústředně taxíkářské společnosti,“ nařídil jim Mason. „Zjistěte, kdo jezdí s taxíkem číslo 86-C, vypátrejte, kde je, a až ho najdete, zatelefonujte mi sem do kanceláře. Potom bych vám chtěl ještě říci, že by nebylo moc dobré, kdybyste se při své práci zajímali o různé klepy.“

„Co tím míníš?“ ptal se Drake.

„Nechci, aby se zapletli do něčeho, co nesouvisí s prací soukromého detektiva, pracujícího za denní mzdu.“

„Dobře,“ řekl Drake. „Rozumíte tomu chlapci?“

„Rozumíme,“ odpověděl Wheeler.

„Jděte tedy za svým úkolem,“ řekl Mason.

Díval se za oběma muži, jak odcházejí z kanceláře. Jeho tvář byla nehybná a přísná, jakoby vytesaná z kamene. V hloubce jeho upřeného pohledu se zračily doutnající ohníčky.

Když se dveře zavřely, obrátil se na Paula Draka.

„Paule,“ pravil, „z Midwicku byl zaslán telegram Clintonu Foleyovi. Telegram byl podle všeho podepsán ženou, která se vydávala za Foleyovu manželku. Žádala v něm, aby proti ní nepodnikal žádné trestní kroky. Chtěl bych obstarat kopii tohoto telegramu. Myslíš, že bys to mohl zařídit?“

„To nebude jednoduché.“

„Nedbej na potíže; musíš obstarat kopii.“

„Udělám, co bude v mých silách, Perry.“

„Dej se do toho hned.“

Paul Drake sáhl po telefonu, ale potom prohlásil: „Půjdu raději zavolat z vedlejší místnosti. Počkej tady, chci ti ještě něco říci.“

„Mám pro tebe hodně věcí, které bych ti chtěl říci, ale zatím ti je nepovím.“

Drake prošel spojovacími dveřmi do druhé místnosti a zavřel za sebou. Po pěti minutách se vrátil a kývl na Masona.

„Snad se mi to podaří,“ řekl.

„To jsem rád. A teď mi pověz, co jsi zjistil...“

V tom zazvonil telefon. Paul Drake si posuňkem vyžádal ticho, zvedl sluchátko, ohlásil se do telefonu a potom jen naslouchal.

„Máte adresu?“ zeptal se konečně.

Kývl hlavou a potom se obrátil na Masona.

„Poznamenej si to Perry, ano? Na psacím stole je papír a pero.“ Mason přistoupil k psacímu stolu a vzal list papíru a péro.

„Diktuj.“

Paul Drake pomalu diktoval: „Hotel Breedmont - B-r-e-e-d-m-o-n-t. Devátá a Masonicova. Pokoj č. 764 na jméno paní C. M. Dengerfieldová, je to tak?“

Na chvilku se odmlčel a potom znovu kývl na Masona.

„To je všechno Perry,“ řekl Drake.

Zavěsil.

„O koho se jedná?“ ptal se Perry Mason.

„Pod tímto jménem se paní Bessie Forbesová zapsala v hotelu v centru města. Chceš ji navštívit? Má pokoj číslo 764.“

Perry Mason si s ulehčením oddechl, přeložil list papíru a zastrčil jej do kapsy.

„Chceš tam jít hned?“ ptal se Drake.

„Nejdřív si musíme pohovořit s řidičem taxíku. Musí sem přijet, protože nemám čas jít za ním sám.“

„Proč přikládáš tomu taxíkářovi takovou důležitost?“

„Chci mluvit nejdříve s ním. Z rozhovoru s ním musíme pořídit stenografický záznam. Proto bych byl rád, aby sem přišla Della Streetová.“

Paul Drake se na něj vesele usmál.

„S tím si nedělej starosti,“ řekl, „Della teď sedí v tvé kanceláři. Před chvílí telefonovala, aby zjistila, jestli mám o tobě nějaké zprávy. Řekl jsem jí, že jsem od tebe dostal příkaz, abych odvolal hlídku od Foleyova domu, a že si myslím, že se jedná o něco důležitého. Proto se vrátila do kanceláře a už tam chvíli čeká.“

Perry Mason kývl mírně hlavou.

„Tomu říkám spolupráce a dovedu ji ocenit,“ řekl.

Znovu zazvonil telefon. Drake zvedl sluchátko, ohlásil se, chvilku poslouchal a potom kývl na Masona. „Chlapci už našli taxíkáře, Perry,“ řekl. „Ještě s ním nemluvili, ale v ústředí taxíkářské společnosti zjistili, kde ho najdou.“

„Řekni jim, ať jdou za ním a najmou si ho; ať je zaveze k mé kanceláři a pak ho vezmou ke mně nahoru. Nějaký důvod si jistě vymyslí. Ať ho třeba požádají, aby jim pomohl snést nějaký těžký kufr nebo zavazadlo - prostě cokoli, jen aby ho dostali do mé kanceláře. A ať si pospíší.“

Drake přikývl a dal svým agentům pokyny podle Masonových instrukcí. Potom zavěsil a tázavě se podíval na Masona.

„A co teď?“ otázal se. „Půjdeme do tvé kanceláře a počkáme na ně?“

Perry Mason přikývl.

XI

Taxíkář se neklidně zavrtěl na židli, úkosem se díval na Perryho Masona, potom zaměřil svůj pohled na oba detektivy a konečně na Dellu Streetovou.

Della Streetová seděla na okraji židle, nohy měla zkříženy, poznámkový sešit na stole a povzbudivě se na něj usmívala.

„Oč jde?“ otázal se taxíkář.

„Chceme od vás pouze několik informací,“ řekl Mason. „Shromažďujeme průkazný materiál k jednomu případu.“

„K jakému případu?“ ptal se taxíkář.

Mason kývl na Dellu Streetovou; uchopila pero a poznámkový sešit, připravena stenografovat.

„Jde o případ dvou sousedů ve věci vyjícího psa,“ řekl pomalu Mason. „Zdá se, že se nyní celý případ zkomplikoval. Dosud nevíme, jak vážné jsou tyto komplikace. Chtěl bych, abyste pochopil, že otázky, které vám budu klást, se týkají pouze sporu dvou sousedů ve věci psa a z toho vyplývajících obvinění.“

Taxíkář se pohodlně narovnal na židli.

„Nemám nic proti tomu,“ řekl. „Taxametr ve voze běží.“

„To je zcela v pořádku,“ odpověděl Mason. „Dostanete za čekání zaplaceno podle taxametru a ještě pět dolarů navíc. Jste spokojen?“

„Budu spokojen, až dostanu svých pět dolarů,“ řekl taxíkář.

Mason otevřel zásuvku psacího stolu, vzal z ní pětidolarovou bankovku a poslal mu ji.

Taxíkář se usmál a zastrčil bankovku do kapsy. „A teď začněte s otázkami,“ řekl.

„Kolem sedmi patnácti nebo možná o něco málo později jste naložil zákaznici, kterou jste přivezl před dům číslo 4889 v Milpasově ulici,“ řekl Perry Mason.

„Tak o tohle jde,“ řekl taxíkář.

„Ano,“ odpověděl Mason.

„Co chcete o tom vědět?“

„Jak vypadala ta žena?“

„To lze těžko říci, šéfe. Pamatuji se jen, že měla černý kožich a zvláštní vůni parfému. Zapomněla ve voze kapesník a z toho jsem tu vůni cítil. Chtěl jsem ho odevzdat v oddělení ztrát a nálezů, kdyby se po něm náhodou sháněla.“

„Jak byla vysoká?“

Taxíkář pokrčil rameny.

„Alespoň přibližně?“

Taxíkář se rozpačitě rozhlédl.

Perry Mason kývl na Dellu Streetovou. „Stoupněte si, Dello,“ řekl. Della vstala.

„Byla vysoká jako tato dívka?“ otázal se.

„Přibližně stejně velká,“ řekl taxíkář, dívaje se na Dellu Streetovou oceňujícím pohledem. „Nebyla tak hezká a mohla být o něco silnější.“

„Vzpomínáte si na barvu jejích očí?“

„Ne, nevzpomínám. Myslím, že byly černé, ale mohly být hnědé. Měla zvláštní hlas. Vzpomínám si, že mluvila poněkud zvláštně. Měla vysoký hlas a mluvila velmi rychle.“

„Mnoho si toho nepamatujete,“ konstatoval Mason.

„Mnoho ne, šéfe. Byl to typ ženy, který by vás moc nezajímal. Víte, jak to je. Hodně žen se v taxíku chová přátelsky, sotva vstoupí do vozu. Tahle žena k nim nepatřila.“

„Všiml jste si jejích rukou? Neměla nějaký prstýnek?“

„Měla na rukou černé rukavice,“ řekl taxíkář s jistotou. „Vzpomínám si na to dobře, protože jí při placení dělalo potíže najít peníze v peněžence.“

„No dobře. A co jste dělal, když jste ji přivezl?“

„Když jsem ji přivezl, požádala mne, abych počkal, dokud nevejde do domu. Potom jsem měl jet k telefonní budce a předat zprávu na určité telefonní číslo.“

„Pokračujte,“ řekl Mason, „jaké to bylo číslo a co jste měl vyřídit?“

„Byla to podivná zpráva.“

„Dala vám ji napsanou?“

„Ne, řekla mi ji ústně a musel jsem ji dvakrát opakovat, abych ji nepopletl.“

„Jak zněla ta zpráva?“

Taxíkář vytáhl z kapsy malý zápisník a řekl: „Poznamenal jsem si telefonní číslo. Bylo to Parkcrest 629-45. Měl jsem si vyžádat Arthura a říci mu, že má jít hned do Clintonova domu, protože Clinton se rozhodl skončit záležitost s Paulou.“

Perry Mason pohlédl na Paula Draka. Paulovy oči náhle zpozorněly a plny probuzeného zájmu se upřeně zahleděly na Masona.

„Vyřídil jste její zprávu?“ tázal se právník.

„Ne, nevyřídil. Nikdo nebral telefon. Třikrát jsem vytočil číslo a potom jsem se vrátil. Čekal jsem minutu nebo dvě, než má zákaznice vyšla z domu a já ji potom odvezl zpět na místo, kde původně nastoupila.“

„Kde nastoupila?“

„Projížděl jsem křižovatkou Deváté a Masonicovy ulice. Tam mne zastavila a nastoupila. Odvezl jsem ji potom na stejné místo.“

„Jak se jmenujete?“ zeptal se Perry Mason.

„Marson - Sam Marson a bydlím v Bellviewových domovech v Devatenácté západní ulici.“

„Ten kapesník jste dosud nevrátil?“ ptal se Mason.

Marson hledal v postranní kapse kabátu, vytáhl malý dámský krajkový kapesníček a přičichl k němu.

„To je ten parfém,“ řekl.

Perry Mason sáhl po kapesníku, přivoněl si k němu a podal jej Paulu Drakovi. Detektiv k němu rovněž přičichl a pokrčil rameny.

„Ať si k němu čichne Della, snad nám řekne, jaký je to parfém,“ řekl Perry Mason.

Drake podal kapesníček Delle. Ta si k němu přivoněla, vrátila jej Drakovi, podívala se na Masona a přikývla.

„Vím, jaký je to parfém,“ řekla.

„Jaký?“ zeptal se Paul Drake.

Perry Mason téměř nepozorovaně zavrtěl hlavou.

Drake chvilku váhal a potom schoval kapesníček do postranní kapsy svého kabátu.

„Postaráme se o ten kapesníček,“ řekl taxíkáři.

V Masonově hlase se náhle projevil náznak netrpělivosti.

„Počkej,“ řekl Drakovi. „Tohle jednání řídím já. Vrať mu kapesník zpátky. Není přece tvůj.“

Paul Drake pohlédl na Masona.

„Jen mu jej vraťˇ,“ řekl advokát. „Musí si jej přece aspoň na čas ponechat pro případ, že si pro něj ona žena přijde.“

„Neměl bych jej odevzdat v oddělení ztrát a nálezů?“ zeptal se taxíkář, vzal kapesníček a schoval jej do kapsy.

„Ne,“ řekl Perry Mason. „Alespoň prozatím ne. Ponechte si jej zatím. Domnívám se, že vás ta žena pravděpodobně vyhledá a bude jej na vás požadovat. Když přijde, zeptejte se jí na jméno a adresu, ano? Řekněte jí, že o tom musíte informovat svou dopravní společnost, které jste nález zapomenutého kapesníku ohlásil, a že proto musíte znát jméno a adresu, nebo něco podobného. Rozumíte mi?“

„Ano, rozumím,“ pravil taxíkář. „Ještě něco?“

„To je všechno,“ řekl mu Mason. „Když budeme potřebovat, tak se na vás ještě obrátíme.“

„Vy si zapisujete všechno, co říkám?“ ptal se taxíkář dívaje se na poznámkový sešit ležící před Dellou Streetovou.

„Zapisujeme si pouze otázky a odpovědi,“ ujistil ho Mason, „abych mohl prokázat svému klientovi, že jsem se jeho případem zabýval. To platí pro každého, to jistě víte sám.“

„Ovšem,“ řekl taxíkář, „všichni si nějak vyděláváme na živobytí. Jak to bude s vyrovnáním běžícího taxametru?“

„Jeden z našich chlapců půjde s vámi domů a vyrovná to,“ řekl Perry Mason. „Dávejte dobrý pozor na kapesník a nezapomeňte zjistit jméno a adresu ženy, bude-li se po kapesníku shánět.“

„Ovšem, to přeci máme ujednáno,“ řekl taxíkář.

Vyšel z místnosti a oba detektivové na pokyn Paula Draka šli s ním. Perry Mason se obrátil na Dellu Streetovou.

„Jaký to byl parfém, Dello?“ otázal se.

„Je to náhoda,“ řekla Della Streetová, „že mohu určit jeho značku. Mohu vás rovněž ujistit, že ta, která takový parfém používá, není prostá pracující žena - pokud ovšem nepracuje ve filmu. Mám přítelkyni zaměstnanou v oddělení parfumerie jednoho velikého obchodního domu, která mne před několika málo dny nechala přičichnout ke vzorku stejného parfému.“

„No dobře,“ pravil Mason, „jaká je to značka?“

„Je to Vol de Nutt,“ odpověděla Della Streetová.

Perry Mason vstal a se sklopenou hlavou a palci zastrčenými za vestu začal přecházet po místnosti. Náhle se zastavil a obrátil se na Dellu Streetovou.

„Vyhledejte svou přítelkyni a obstarejte lahvičku toho parfému,“ řekl. „nezáleží na tom, kolik stojí. Vynuťte si přístup do obchodu, bude-li to zapotřebí. Sežeňte jej co možná nejrychleji a potom se vraťte do kanceláře a čekejte, dokud se neohlásím.“

„Chceš něco podniknout, Perry?“ otázal se Paul Drake.

Mason mlčky přikývl.

„Nechci ti do toho mluvit,“ řekl Drake, přičemž opatrně volil slova a hovořil svým charakteristickým, pomalým způsobem, zdánlivě bez jakéhokoli vzrušení, jako o běžné záležitosti, která se ho nemůže dotknout, „ale zdá se mi, že se dostáváš na nebezpečnou půdu. Než se ještě víc zamícháš do téhle věci, chtěl bych vědět, co znamenaly sirény houkající v blízkosti Foleyova domu.“

Mason upřeně pozoroval Draka několik vteřin a potom řekl: „Chceš mi radit, jak mám provádět svou právní praxi?“

„Mohl bych ti poradit,“ řekl Drake, „jak se vyhnout vězení. Neovládám právní předpisy, ale dovedu rozeznat nebezpečí.“

„Advokát, který při hájení zájmů svého klienta nic neriskuje, nemá vůbec cenu,“ řekl rozvážně Mason.

„Co když se to nepovede?“ ptal se Drake.

„Poslyš,“ odpověděl mu Mason, „vím dobře, do dělám.“ Přistoupil k psacímu stolu a ukazováčkem přejel okraje podložky na psaní.

„Tohle je linie stanovená zákonem,“ řekl. „Přiblížím se k ní tak těsně, že se jí budu dotýkat lokty, ale nepřekročím ji. Proto chci mít svědky na všechno, co dělám.“

„A co hodláš podniknout teď?“ zeptal se Drake.

„Několik věcí. Vezmi si klobouk; podíváme se někam.“

XII

V sedmém poschodí hotelu byly proti sobě řady naleštěných dveří. Široká a dlouhá chodba, dobře osvětlená vhodně instalovaným světelným zařízením a pokrytá vysokým, měkkým kobercem budila zdání klidu a pohodlí.

„Jaké to bylo číslo pokoje?“ otázal se Perry Mason.

„764,“ odpověděl mu Drake. „Musí to být až za rohem.“

„Dobře,“ poznamenal Mason.

„Co ode mne chceš, jak se mám chovat?“

„Chovej se tiše a do ničeho nezasahuj, jen se dívej a poslouchej, pokud ti nedám znamení, abys zasáhl do rozmluvy,“ řekl Mason.

„Rozumím,“ odpověděl Drake. „Tohle jsou ty správné dveře.“

Perry Mason zaklepal.

Několik vteřin vládlo uvnitř naprosté ticho. Mason zaklepal znovu, načež bylo slyšet tichý šelest, potom zvuk odsouvané zástrčky a posléze vysoký ženský hlas: „Kdo je to?“ Dveře se nepatrně pootevřely.

„Právní zástupce, který chce s vámi mluvit v důležité věci,“ řekl Perry Mason tlumeným hlasem.

„Nechci s nikým mluvit,“ odpověděl vysoký hlas a dveře se začaly opět přivírat.

Perry Mason strčil mezi ně špičku boty a v poslední chvíli zabránil jejich zavření.

„Pojď, Paule,“ řekl a opřel se do nich ramenem.

Žena hystericky vykřikla, chvíli se snažila otevření zabránit, najednou však dveře povolily.

Oba muži vstoupili do hotelového pokoje. Vyděšeně na ně hleděla polonahá a zcela zmatená žena. Rychle sáhla po županu, ležícím na opěradle křesla.

„Jak se opovažujete?“ zvolala rozčileně.

„Zavři dveře, Paule,“ řekl Perry Mason.

Žena se zahalila do županu a rázně kráčela k telefonu.

„Zavolám policii,“ prohlásila.

„Nedělejte si starosti,“ řekl jí Perry Mason. „Policie tu bude každou chvíli.“

„Co to říkáte?“

„Vy víte, o čem hovořím,“ řekl Perry Mason. „Vaše skrývání končí, paní Bessie Forbesová.“

Při vyslovení jména se vzpřímila a ztuhla, hledíc na ně očima plnýma zděšení.

„Proboha,“ řekla.

„Raději se posaďte a pohovoříme si rozumně. Máme na rozhovor pouze několik minut a já toho mám hodně co říci. Poslouchejte a přestaňte si hrát na schovávanou.“

Klesla rozčilením do křesla. Ani si neuvědomovala, že se jí župan rozevřel a odhalil nahá ramena a nohy v hedvábných punčochách. Perry Mason stál zeširoka rozkročen, s nahrbenými rameny a chrlil ze sebe slova jako z kulometu.

„Vím o vás všechno,“ pravil. „Nic nezapírejte a nebuďte hysterická. Byla jste ženou Clintona Forbese. Opustil vás v Santa Barbaře a utekl s Paulou Cartrightovou. Snažila jste se je nalézt. Nevím, co jste tím sledovala. Na to se teď neptám. Cartright zjistil dříve, než vy, kde se Clinton Forbes usídlil. Forbes žil v Milpasově ulici pod jménem Clinton Foley. Cartright si pronajal sousední dům, ale neprozradil svou totožnost. Byl z toho všeho pěkně zničen. Po celou dobu Paulu Cartrightovou pozoroval a snažil se vypátrat, zda ji Forbes učinil šťastnou.

Nevím, kdy jste se o tom dozvěděla nebo jak jste se o tom dozvěděla, ale odnedávna jsou vám známy všechny okolnosti této záležitosti.

Jedno se mi zdá podivné. Já jsem právník. Snad jste o mně už slyšela. V několika sousedních procesech jsem byl obhájcem lidí obviněných z vraždy a hodlám to dělat i v budoucnosti. Specializuji se na velké kriminální případy. Jmenuji se Perry Mason.“

„Tak vy jste Perry Mason?“ pronesla hlasem vyjadřujícím překvapení a zájem.

Mason přikývl.

„To jsem ráda,“ oddechla si ulehčeně.

„Nelichoťte mi a uvědomte si, že zde máte dalšího posluchače. Chci vám říci před svědkem několik věcí. Vy jen pozorně poslouchejte. Rozumíte mi?“

„Ano,“ odpověděla, „myslím, že rozumím. Jsem však tolik ráda, že jste zde. Chtěla jsem...“

„Počkejte,“ řekl jí, „a nejdříve poslouchejte.“

Přikývla.

„Do kanceláře za mnou přišel Cartright.,“ řekl. „Počínal si podivně. Chtěl sepsat poslední vůli. Nebudeme hovořit o jejích podrobnostech, alespoň nyní ne. Avšak společně s poslední vůlí mi poslal dopis a zálohu. V dopise mne žádal, abych hájil zájmy manželky muže žijícího v Milpasově ulici číslo 4889 pod jménem Clinton Foley. Nyní dávejte dobrý pozor. Nežádal mne, abych hájil zájmy ženy žijící pod jménem paní Foleyová v Milpasově ulici číslo 4889, ale chtěl, abych hájil pravoplatnou manželku muže žijícího pod jménem Clinton Foley.“

„Neuvědomoval si však dobře, co dělá. Kdyby byl...“

„Počkejte,“ řekl Mason. „Čas je drahý. Mám tu svědka, který poslouchá všechno, co říkám. Vím, oč jde a co mám říci. Nesmím ale mít svědka na to, co byste chtěla vy říci mně, protože nevím,

co to bude. Rozumíte mi? Jsem advokát snažící se hájit vaše zájmy.

Arthur Cartright mi poslal značnou částku peněz s instrukcemi, abych vás chránil a zajistil vaše právo. Dostal jsem zaplaceno a chci si peníze zasloužit. Jestliže si mých služeb nepřejete, stačí jen říci a já odejdu.“

„Ne, ne,“ odmítla pronikavým vysokým hlasem. „Žádám vás o pomoc. Potřebuji ji. Chci...“

„Dobře,“ řekl Perry Mason, „a teď k věci. Můžete udělat to, oč vás požádám?“

„Jestli to není příliš složité.“

„Bude to obtížné, ale ne složité.“

„Tak dobře,“ odpověděla. „Co to je?“

„V případě, že se vás kdokoli bude dotazovat, kde jste byla nebo co jste dělala dnes večer, řekněte, že nemůžete odpovědět na žádnou otázku, pokud nebude přítomen váš právní zástupce a že jím jsem já. Budete si to pamatovat?“

„Ano. To není nijak obtížné, nemyslíte?“

„Snad,“ odpověděl jí, „a jestliže se vás budou ptát, jak došlo k tomu, že jsem se stal vaším právním zástupcem, proč jste si vzala právě mne nebo na něco podobného, odpovězte jednoduše taky tak. I když se vás budou ptát třeba na počasí nebo na vaše stáří, na značku pleťového krému, který používáte, nebo na cokoli jiného, odpovídejte stejným způsobem. Prostě na všechno jen řekněte, že nemůžete odpovídat v nepřítomnosti právního zástupce. Rozumíte tomu?“

Přikývla.

Perry Mason náhle přistoupil ke krbu.

„Co jste tu pálila?“ tázal se.

„Nic,“ odpověděla.

Mason se naklonil k ohništi a rozhrábl zbytky popela.

„Je tu cítit spálená látka,“ řekl.

Žena neodpověděla, ale zbledla a vylekaně se na něj podívala. Perry Mason zvedl kousíček ohořelé hedvábné zelené látky, potištěné hnědými trojúhelníčky.

„Vypadá to na zbytek šály," řekl.

Rychle k němu přistoupila.

„Nevěděla jsem..."

„Mlčte," řekl, otáčeje se k ní.

Zbytek ohořelé látky zastrčil do kapsičky ve vestě a potom pečlivě rozhrabal zbytky popela v ohništi. Po chvilce se narovnal, přistoupil k toaletce, vzal lahvičku parfému, přičichl k ní a vylil její obsah do umývadla.

Žena udiveně vydechla, přistoupila k němu a chytila ho za rameno.

„Počkejte," řekla. „Lahvička stojí..."

Prudce se otočil a podíval se na ni jiskřícíma očima.

„Na to byste mohla po čertech doplatit," řekl. „A teď dobře poslouchejte: Opusťte tento hotel a přestěhujte se do hotelu Broadway na Čtyřicáté druhé ulici. Zapište se tam pod jménem Bessie Forbesová. Pečlivě vybírejte, co si vezmete s sebou a co ne. Kupte si nějakou lacinou voňavku. Myslím skutečně levnou. Polévejte jí všechno, co máte. Rozuměla jste mi?"

Přikývla.

„A co potom?" tázala se.

„Potom tvrdošíjně odmítejte odpovídat na jakoukoli otázku," řekl Mason. „Ať se ptá kdokoli na cokoli, trvejte na tom, že neučiníte nic a neodpovíte na nic, pokud nebude přitom váš právní zástupce."

Otočil kohoutek vodovodu, vymyl lahvičku od parfému a nechal téci horkou vodu.

Pokojem se šířila vůně. Perry Mason se obrátil na Paula Draka.

„Udělal bys dobře, kdyby sis zakouřil. Nejlepší by byl doutník, jestli ho máš."

Paul Drake přikývl, vytáhl z kapsy doutník, seřízl špičku a zapálil si. Perry Mason přešel k oknu, otevřel je a kývl na ženu.

„Oblečte se," řekl, „moje telefonní číslo je Broadway 382-51. Poznamenejte si je. Zavolejte mi, kdyby se cokoli přihodilo. Moje služby vás nebudou stát ani cent, protože jsou již zaplaceny. Pamatujte si, že na všechny otázky, které vám budou kladeny, odpovíte pouze, že nebudete hovořit dříve, pokud vám váš právní zástupce neřekne, abyste tak učinila.

Zapamatovala jste si to dobře?"

Přikývla.

„Máte dost odvahy pevně se proti všemu postavit, nedat se zviklat a trvat na svém, že neodpovíte ani na jednu otázku, pokud nebude přítomen váš právní poradce?"

Sklopila oči a zamyslela se.

„Co když mi řeknou, že takové jednání bude svědčit proti mně?" tázala se. „Nemůže se to vykládat jako přiznání viny toho, kdo takhle jedná? Ne že bych měla nějakou vinu, ale zdá se mi, že vy si myslíte..."

„Prosím vás, nepřete se se mnou," řekl. „Důvěřujte mi a udělejte to, co vám říkám. Budete jednat podle mé rady?"

Přikývla na souhlas.

„Dobře," řekl jí. „To je vše, Paule. Pojďme." Otočil se, šel ke dveřím vedoucím na chodbu, otevřel je, ale zastavil se ještě ve dveřích, aby jí dal před odchodem poslední instrukce.

„Až budete odtud odcházet, nenechte po sobě žádné stopy. Jeďte na nádraží a kupte si lístek do některé stanice. Potom si nechte odnést zavazadla jiným nosičem, vezměte si jiný taxík a nechte se zavést na místo, které jsem vám doporučil, a zapište se pod jménem, které jsem vám řekl. Rozuměla jste mi dobře?"

Přikývla.

„Dobře," řekl Mason, „pojďme, Paule."

Dveře se za nimi zavřely.

Na chodbě se Paul Drake na Masona tázavě podíval.

„Ty se domníváš, že jsi na jedné straně," řekl, „ale mně se zdá, žes už překročil na druhou stranu."

„Myslíš, že jsem se dostal na příliš slabý led, Paule?" ptal se Perry Mason.

„U čerta," vybuchl Drake, „jsi v ledové vodě až po krk a klesáš stále hlouběji."

„Počkej," řekl mu Perry Mason, „ještě nevíš všechno. Poslyš, co na tobě chci. Obstarej herečku, přibližně osmadvacetiletou a stejné postavy, jakou má tato žena, a přiveď ji ke mně do kanceláře, jak jen nejrychleji můžeš. Dostane tři sta dolarů a já jí zaručím, že to, co na ni budu chtít, bude v mezích zákona. Nechci, abys u toho osobně byl a abys cokoli věděl. Chci na tobě jen, abys opatřil herečku a poslal ji ke mně. Chci, aby to bylo děvče ochotné učinit cokoli. Rozumíš? Cokoli."

„Kolik na to mám času?" otázal se Paul Drake.

„Méně než deset minut, jestli to stihneš v tak krátkém čase. Vím, že ne, ale zařiď to tak rychle, jak jen můžeš. Máš seznam lidí, které můžeš zavolat a požádat je o různý druh služeb. Prohlédni si seznam, vyhledej správnou osobu a spoj se s ní."

„Vím o dívce," řekl rozvážně Paul Drake, „která by odpovídala tvému popisu. Teď už nějaký čas spolupracuje s mravnostní policií -dělá volavku a vyzná se v různých situacích. Ta je schopna udělat všechno."

„Je blondýna, nebo tmavovlasá?"

Paul Drake se pousmál.

„Je přibližně stejné postavy a stejného typu jako paní Bessie Forbesová. Proto jsem si na ni vzpomněl."

„Dobře," řekl Mason, „nesnaž se o celém případu mnoho vyzvědět, to by ti mohlo škodit. Je to případ, v kterém budeš hrát mlčenlivou roli. Čím více budeš mlčet, tím lépe. Měj na paměti, že

já ti budu dávat příkazy a ty je budeš pouze vykonávat. Jinak o ničem nevíš.“

„Začínám se už řadu věcí dohadovat,“ řekl Paul Drake.

„Dohaduj se, co chceš, ale nic mi o tom neříkej a drž jazyk za zuby, poněvadž později bys rád na všechno zapomněl.“

„Dobře,“ odpověděl Drake. „Jeď si klidně do kanceláře a já ti tam to děvče pošlu. Jmenuje se Mae Sibleyová. Nebudeš jí muset mnoho vysvětlovat.“

„Tak pojďme - a děkuji ti, Paule,“ řekl Perry Mason.

XIII

Mae Sibleyová byla hezká dívka pěkné postavy. Perry Mason stál blízko ní a se zájmem si ji prohlížel.

„Podejte mi ten parfém, Dello," řekl.

Vzal lahvičku, otevřel ji a dal mladé ženě přivonět.

„Budete je moci používat?" otázal se.

„Ano, budu. Mohu používat jakýkoli parfém," odpověděla.

„Dobře, navoňte se."

„Kde?"

„Na šatech - kdekoli."

„Nemám ráda plýtvání dobrým parfémem."

„To je v pořádku, jen se pořádně navoňte."

Della Streetová se na mladou ženu usmála a řekla: „Pomohu vám, nemáte-li nic proti tomu."

Důkladně jí postříkala šaty.

„A teď vyhledáte jednoho taxíkáře," řekl Perry Mason, „a řeknete mu, že jste v jeho taxíku zapomněla kapesník, když vás navečer vezl do Milpasovy ulice číslo 4889. Zapamatujete si to?"

„Ovšem. Co mám udělat dále?"

„To je všechno. Jenom převezmete kapesník a sladce se usmějete na taxíkáře."

„A co potom?"

„Dá vám kapesník a zeptá se vás na jméno a adresu. Řekne vám, že musí znát jméno a adresu, aby to mohl ohlásit v oddělení ztrát a nálezů."

„Dobře, a co potom?"

„Dáte mu vymyšlené jméno a adresu a ztratíte se."

„A to je všechno, co mám udělat?"

„Ano, to je všechno."

„Jaké jméno a adresu mám dát?“

„Udejte mu jméno Agnes Brownlyová, hotel Breadmont na rohu Deváté a Masonicovy ulice. Nedávejte mu však číslo pokoje.“

„Co mám dělat s kapesníkem?“

„Až jej budete mít, přinesete mi jej.“

„Je to nějaká vysoká hra?“ otázala se.

„Je to v mezích zákona,“ řekl jí, „jestli chcete vědět právě to.“

„A dostanu za to tři sta dolarů?“

„Tri sta dolarů, jakmile svou práci skončíte.“

„Kdy ji skončím?“

„Pravděpodobně na vás nebudu mít další požadavky, ale zůstanete se mnou ve styku, abych vás mohl kdykoli zavolat. Dejte mi své telefonní číslo, abych se s vámi mohl ihned spojit, kdykoli budu potřebovat.“

„A jak najdu toho taxíkáře?“

„Přesně za patnáct minut,“ řekl jí Perry Mason, „přijede na roh Deváté a Masonicovy ulice a bude se telefonicky dotazovat v kanceláři své společnosti, jestli ho nikdo nehledal. Jedná se o taxík číslo 86-C. Ještě předtím zatelefonujte do ústředí dopravní společnosti a řekněte jim, že jste si v taxíku něco zapomněla, a požádejte je, aby vám řekli, kde ho najdete. Za několik minut nato, co se ohlásí taxíkář, zatelefonují vám z dopravní společnosti, že je na rohu Deváté a Masonicovy ulice. Vy jim řeknete, že jste nedaleko odtamtud, takže si zapomenutou věc vyzvednete rovnou u něho. Předstírejte mu, že ho poznáváte. Poznáte ho podle čísla na boku taxíku. Chovejte se k němu přátelsky.“

„Rozumím,“ odpověděla, „ještě něco?“

„Ano,“ řekl jí, „musíte mluvit zvláštním hlasem.“

„Jakým?“

„Vysokým a rychlým.“

„Takhle?“ zeptala se rychle vysokým hlasem: „Prosím za prominutí, ale domnívám se, že jsem ve vašem voze zapomněla kapesník.“

„Ne,“ odpověděl, „to je příliš vysoko a málo rychle. Zkuste to trochu níž a protahujte koncovky slov. Moc je usekáváte. Dávejte větší důraz na konec slov.“

Mae Sibleyová pozorně naslouchala s přivřenýma očima a s hlavou nakloněnou mírně na stranu, jako když naslouchá pták.

„Takhle?“ zeptala se potom: „Prosím za prominutí, nezapomněla jsem ve vašem voze kapesník?“

„To už je lepší,“ řekl, „ale zkuste to takhle: Prosím za prominutí, nezapomněla jsem ve vašem voze kapesník?“

„Snad vám již rozumím,“ řekla. „Je třeba mluvit rychle a v posledním slovu věty protahovat koncovku.“

„Asi tak,“ řekl. „Zkuste to ještě jednou. Uvidíme, jak to bude vypadat.“

Usmála se na něj. „Prosím za prominutí,“ řekla, „myslím, že jsem ve vašem voze zapomněla kapesník.“

„To je ono,“ řekl jí. „Není to sice ještě úplně dokonalé, ale je to dobré. A teď se do toho dejte, nemáte mnoho času. Dello, vy máte černý kožich. Půjčte jí jej. A vy si pospěšte. Oblečte si kožich, zavolejte taxík, jeďte rychle k hotelu Breedmont a odtamtud zatelefonujte do ústředí dopravní společnosti. Taxíkář tam bude volat asi za deset minut. Máte nejvyšší čas, abyste se dovolala do ústředí ještě před ním.“

Rychle ji vyprovodil ze dveří, obrátil se k Delle Streetové a řekl: „Zavolejte Paula Draka a řekněte mu, aby hned přišel, potřebuji s ním naléhavě mluvit.“

Přikývla a vytočila číslo telefonu.

Perry Mason začal s nehybnou tváří a nepřítomným výrazem v očích přecházet po místnosti sem a tam.

„Přijde ihned?“ řekla Della. „Můžete mi říci oč jde?“

Perry Mason zavrtěl hlavou.

„Ne, ještě nemohu, Dello. Nejsem si sám jist, o co všechno jde.“

„Ale co se stalo?“

„Hodně věcí,“ odpověděl jí, „a potíž je v tom, že si navzájem odporují, že do sebe nezapadají.“

„Co vás trápí?“ zeptala se.

„Rád bych věděl,“ řekl, „proč ten pes vyl a proč přestal výt. Někdy se mi zdá, že vím, proč vyl, a potom si nemohu vysvětlit, proč přestal výt. Někdy se mi zdá, že všechno je hloupost.“

„Nesmíte čekat, že všechno do sebe zapadne naprosto přesně,“ pravila plna zájmu. „Sotva jste ukončil jeden velký případ, už jste v plné práci na dalším.“

„Já vím,“ odpověděl jí. „Je to trochu namáhavé, ale vydržím to. Ale to mě netrápí. Trápí mě otázka, proč jednotlivá fakta do sebe nezapadají a jak z toho najít východisko. Jestliže se najde vysvětlení, je třeba nechat se oklamat tím, že si fakta zdánlivě odporují. Jsou jako skládací stavebnice - když je dovedete správně sestavit, zapadnou v jeden celek. Jde hlavně o to, nalézt správné vysvětlení.“

„A co vám nejde dohromady v tomhle případě?“ otázala se.

„Nejde dohromady nic,“ odpověděl a vzhlédl ke dveřím, protože se ozvalo zaklepání.

„To bude asi Paul Drake.“

Šel ke dveřím, otevřel je a kývnutím pozdravil vysokého detektiva.

„Pojď dál, Paule.“ řekl „Potřebuji obstarat údaje o muži, se kterým jela Thelma Bentonová. Řídil chevroletku GM 9245.“

Paul Drake se dobromyslně usmál.

„Nemysli si, že intenzivně pracuješ jen ty. Moji agenti se tím již zabývali, takže ti mohu odpovědět. Ten chlapík se jmenuje

Charles Track. Je to sice mladý muž, ale už je v trestním rejstříku. V současné době hraje hazardní hry.“

„Můžeš o něm zjistit ještě něco víc?“

„Časem ano. Snažíme se o to. Dostáváme další informace z různých částí země. Získali jsme několik nových informací o Santa Barbaře. Pátráme po každém členu domácnosti - dokonce i po čínském kuchaři.“

„To je správné,“ řekl Perry Mason. „O toho kuchaře mám zájem. Co se s ním stalo?“

„Uzavřeli s ním dohodu, jakou nevím, podle které prý souhlasí s deportací. Myslím si, že Clinton Foley se obrátil na federální úřad, proč vlastně byl kuchař zadržen. Zjistil, že se jedná jen o to, že Ah Wong žil v naší zemi ilegálně. Foley se s nimi asi dohodl, že Číňan bude ihned deportován bez výslechu a soudu, a dal mu dost peněz, aby mu vystačily na delší dobu.“

„Zjistil jsi o kuchaři ještě něco?“ pátral Perry Mason.

„Zjistil jsem, že je něco podivného na udání, které přimělo pracovníky federálního úřadu, aby za ním šli a odvedli ho.“

„O jaké udání šlo?“

„Nevím to přesně, ale podle toho, co jsem vypátral, oznámil telefonicky nějaký muž, že se domnívá, že Ah Wong nemá povolení k pobytu. Nechtěl přitom ani za nic uvést svou totožnost, ale požadoval, aby se v této věci něco dělalo.“

„Byl to Číňan, nebo běloch?“ zeptal se Perry Mason.

„Zřejmě běloch a zřejmě značně vzdělaný běloch. Alespoň hovořil jako velmi vzdělaný muž.“

„Tak pokračuj,“ řekl Mason.

„To je všechno, co vím určitého,“ řekl detektiv. „Úředník federálního přistěhovaleckého úřadu, který přijímal telefonické udání, hovořil potom telefonicky také s Foleyem, a má dojem, že udání učinil on.“

„Proč by to Foley dělal?“

„Nevyznám se v tom,“ odpověděl detektiv. „Pravděpodobně na celé té věci nic není. Říkám jen, co jsem slyšel od toho úředníka.“

Perry Mason vytáhl z kapsy balíček cigaret, nabídl jednu Delle Streetové a potom Paulu Drakovi. Zapálil jim a stejnou zápalkou chtěl zapálit i svou cigaretu, ale Della mu v tom zabránila.

Chvíli kouřili mlčky.

„Na co tu vlastně čekáme?“ zeptal se konečně Drake.

„Potřeboval bych, abys obstaral nějaký rukopis Pauly Cartrightové,“ řekl Perry Mason, „potom Cartrightovy hospodyně a Thelmy Bentonové. Já ho obstarám od Bessie Forbesové.“

„To je nápad! Nač prosím tě?“ otázal se detektiv.

„Nerad bych o tom zatím hovořil,“ řekl Perry Mason vážně. „Nepočkal bys tu ještě chvilku, Paule?“ A znovu neúnavně přecházel místností.

Della Streetová a Paul Drake ho pozorovali, ale ani slovem neporušili jeho soustřeďování. Dokouřili cigaretu a zhasili nedopalky. Mason dosud stále přecházel.

Asi po deseti až patnácti minutách zazvonil telefon. Della zvedla sluchátko, ohlásila se, chvilku naslouchala a potom se obrátila na Perry Masona, držíc sluchátko telefonu v ruce.

„Je to slečna Sibleyová,“ řekla, „chce, abych vám vyřídila, že splnila všechno podle vašich instrukcí a že je všechno v pořádku.“

„Má kapesník u sebe?“ otázal se Mason.

Della Streetová přikývla.

Na Masonovi bylo znát vzrušení.

„Řekněte jí, ať si vezme taxíka a přijede hned sem,“ pravil, „a ať vezme s sebou ten kapesník a připlatí řidiči, aby jel rychleji. Řekněte jí však, ať si nebere taxík, s jehož řidičem mluvila. Ať si vezme jiný.“

„K čemu to všechno?“ zeptal se Paul Drake.

Pěny Mason se usmál.

„Počkej tu s námi ještě asi deset minut a uvidíš,“ řekl. „Jsem ochoten trochu poodhalit oponu.“

Paul Drake se sice již chystal vstát, ale teď se znovu pohodlně usadil ve velkém koženém křesle, přehodil dlouhé nohy přes opěradlo, vzal si novou cigaretu a rozškrtl zápalku o podrážku boty.

„Když to vydržíš ty a nezmůže tě únava, tak já to vydržím taky. Vy advokáti snad nikdy nespíte.“

„Není to tak zlé, když si na to zvykneš,“ řekl Mason a začal znovu přecházet po místnosti. Jednou nebo dvakrát se nahlas zasmál, většinou však přecházel mlčky.

Po jednom takovém zasmání se Paul Drake ospale zeptal: „Povíš mi taky ten vtip, Petry?“

„Jen jsem uvažoval,“ řekl Perry Mason, „jaké to bude milé překvapení pro detektiva seržanta Holcomba.“

„Jaké překvapení?“ otázal se Drake.

„Informace, kterou mu sdělím,“ odpověděl Mason a zase se dal do přecházení.

Klika venkovních dveří se pohnula a ozvalo se nesmělé zaklepání. „Podívejte se, Dello, kdo to je,“ řekl advokát.

Della Streetová šla rychle ke dveřím a otevřela je. Vešla Mae Sibleyová.

„Neměla jste potíže?“ otázal se Perry Mason.

„Ani v nejmenším,“ odpověděla. „Řekla jsem taxíkáři jen to, co jste chtěl, a on to považoval za samozřejmé. Prohlížel si mne dost pozorně a dal mi několik otázek. Potom vytáhl z kapsy kapesník a dal mi jej. Byl ale dost mazaný. Nejdřív si přičichl ke kapesníku a potom zjišťoval, jestli je jeho vůně stejná jako můj parfém.“

„Jste šikovné děvče,“ řekl Perry Mason, „představila jste se mu jako Agnes Brownlyová?“

„Ano, a dala jsem mu adresu hotelu Breedmont - jak jste mi řekl,“ odpověděla Mae Sibleyová.

„To je v pořádku. Teď dostanete sto padesát dolarů a později dalších sto padesát. Jste si vědoma, že o celé záležitosti nesmíte říci nikomu ani slovo?“

„Samozřejmě“

Perry Mason odpočítal peníze.

„Chcete potvrzenku?“ otázala se.

„Ne.“

„Kdy dostanu dalších sto padesát dolarů?“

„Až vaše práce skončí.“

„Co mám ještě udělat?“

„Budete muset jít patrně svědčit k soudu.“

„Svědčit?“ řekla. „O čem?“

„Přesně o tom, co se stalo.“

„Ani v nejmenším nemám lhát?“

„Ovšemže ne, ani v nejmenším.“

„Kdy to budete vědět?“ ptala se.

„Pravděpodobně během několika týdnů. Musíte zůstat se mnou ve spojení. A teď uděláte nejlépe, když odejdete, protože nechci, aby vás někdo viděl v blízkosti mé kanceláře.“

Podala mu ruku.

„Děkuji, že jste mi dal příležitost něco si přivydělat, pane Masone,“ řekla. „Těšilo mě.“

„Ani nevíte, jak si cením toho, co jste pro mne vykonala,“ odpověděl ji.

V jednání Perryho Masona byla zřejmá velká změna. V jeho chování se teď projevovalo značné ulehčení. Když se za Mae Sibleyovou zavřely dveře, obrátil se k Delle Streetové.

„Zavolejte policejní ředitelství,“ řekl „a spojte mne s detektivem seržantem Holcombem.“

„Je už dost pozdě,“ připomněla mu.

„To nevadí, pracuje i v noci.“

Della Streetová vytočila číslo, vyžádala si spojení a pohlédla na svého zaměstnavatele.

„Detektiv seržant Holcomb je na lince,“ řekla.

Perry Mason přistoupil k telefonu. Usmíval se, když sahal po sluchátku.

„Poslyšte, seržante,“ řekl „mám pro vás několik informací. Nemohu vám je zatím říci všechny, tak alespoň některé... Ano, některé jsou mým služebním tajemstvím, proto o nich nemohu hovořit. Myslím, že rozumím povinnostem právního zástupce a také jeho právům. Od právního zástupce se předpokládá, že bude chránit tajemství svého klienta, avšak nepředpokládá se od něho, že bude schvalovat zločin. Rovněž se od něho nepředpokládá, že zničí jakýkoli průkazný materiál. Může si pro sebe nechat cokoli, co mu řekne jeho klient, za předpokladu, že je to nutné pro přípravu soudního jednání, ve kterém ho zastupuje, nebo že to souvisí s radou, kterou dal svému klientu...“

Na chvíli se odmlčel a zamračeně naslouchal, zatímco ze sluchátka bylo slyšet nejasné vřískavé zvuky. Poté pronesl smířlivým tónem: „To je naprosto v pořádku, seržante. Nemusíte se zbytečně rozčilovat. Nechci ani v nejmenším překročit zákon. Vysvětluji vám to jenom proto, abyste pochopil, co vám chci nyní sdělit. Náhodou jsem zjistil, že taxíkem číslo 86-C přijela asi v sedm pětadvacet k domu Clintona Foleye jistá žena. Zdržela se v domě patnáct až dvacet minut. V taxíku zapomněla kapesník, který byste nesporně měli evidovat. Tento kapesník mám nyní já. Nehodlám vám vysvětlovat, jak jsem se k němu dostal, ale mám jej a hodlám jej poslat k vám na policejní ředitelství... Dobře, můžete si pro něj poslat, jestliže chcete. Já tu již nebudu, ale zůstává zde moje sekretářka Della Streetová a ta vám jej předá... ano, taxíkář jej bezpochyby pozná... mohu vám říci jen tolik: žena, která jela taxíkem, buďto kapesník ztratila, nebo jej zapomněla.

Taxíkář jej našel. Později se dostal do mého držení. Nemohu vám říci, jak se to stalo... Ne, to vám rozhodně nemohu říci..., Ale ne, neřeknu vám to... Nedám nic na to, co si myslíte, vím, co si mohu dovolit. Kapesník je doličným předmětem a vy máte právo jej dostat, ale jakákoli informace, kterou mám od svého klienta, je nedotknutelná a vy ji ze mne nedostanete ani pod hrozbou sebevětšího trestu.“ Rázně položil sluchátko a podal kapesník Delle Streetové.

„Až přijdou policisté,“ řekl, „dejte jim ho. Ale nedávejte jim k němu nic jiného kromě příjemného úsměvu. Všechny informace, které znáte, si nechte pro sebe.“

Perry Mason se na ni upřeně zahleděl.

„Jestli to chcete vědět,“ řekl, „byl Clinton Foley mezi půl osmou a osmou zavražděn.“

Paul Drake sešpulil ústa a tiše hvízdl.

„Ani jsi mne moc nepřekvapil,“ řekl, „protože hned, když jsem slyšel o těch sirénách, domýšlel jsem se, že se to mohlo stát. Když jsem ale pak viděl, co všechno děláš, myslel jsem si, že bys tolik neriskoval, kdyby šlo o vraždu.“

Della Streetová se zahleděla nikoli na Perry Masona, ale na Paula Draka.

„Vypadá to tak zlé, Paule?“ otázala se.

Detektiv chtěl něco říci, ale nakonec jen vzdechl a mlčel.

Della přistoupila k Perry Masonovi a zblízka se na něj podívala. „Mohu pro vás něco udělat?“ zeptala se.

Masonův výraz změkl.

„Tohle si musím vyřídit sám,“ řekl jí.

„Povíte policii o muži, který se dotazoval, jak by to dopadlo s jeho poslední vůlí, kdyby byl popraven pro vraždu?“ tázala se.

Perry Mason na ni stále pozorně hleděl.

„Nepovíme policií nic jiného,“ pravil, „než co jsme jí už řekli.“

Paul Drake zasáhl do rozhovoru s neobvyklou prudkostí.

„Perry, v téhle záležitosti jsi riskoval už dost," řekl. „Jestliže se osoba, která zavraždila Clintona Foleye, před vraždou s tebou radila, musíš jít na policii a..."

„Čím méně víš o celé situaci," řekl Perry Mason, „tím méně můžeš riskovat."

V detektivově hlase zazněl truchlivý tón.

„Vím toho až příliš mnoho," řekl.

Mason se otočil k Delle Streetové.

„Myslím, že vás nebudou vyslýchat," řekl tiše, „když jim řeknete, že jsem vám dal kapesník, abyste jim jej odevzdala, a že to je všechno, co jim o tom můžete říci."

„Nemějte o mne obavy, šéfe," řekla. „Já se o sebe postarám, ale co hodláte dělat vy?"

„Půjdu pryč," řekl, „a to hned."

Šel ke dveřím, zastavil se s rukou na klice a znovu se na oba podíval.

„To, co jsem udělal," řekl, „má smysl a přispěje to k překvapujícímu obratu. Musím riskovat, jinak bych se nikam nedostal. Ale nechci, aby riskoval jeden z vás. Vím, kam až mohu jít, kdežto vy to nevíte. Proto na vás chci, abyste jednali podle mých instrukcí a nedělali nic víc."

Hlas Delly Streetové se zachvěl obavou.

„Jste si jist, že víte, kam až můžete jít a kde se musíte zastavit, šéfe?" tázala se.

„Hlouposti, nikdy přece neví, kde má přestat," procedil skrz zuby Paul Drake.

Perry Mason otevřel dveře. „Kam jdeš, Perry?" ptal se detektiv. Mason se klidně bezstarostně usmíval. „Bude pro tebe lepší, když to nebudeš vědět," řekl. Dveře se za ním s bouchnutím zavřely.

XIV

Perry Mason zastavil taxík.

„Zavezte mne do hotelu Brodway na Čtyřicáté druhé ulici," řekl, „a jeďte co nejrychleji."

Pohodlně se usadil na zadním sedadle a zavřel oči, zatímco taxík ujížděl téměř liduprázdnými ulicemi. Když se zastavil před hotelem Brodway, hodil Mason taxíkáři bankovku a prošel vstupní hotelovou halou k výtahu, jako by šel za důležitým obchodem. Vyjel do mezaninu a potom telefonicky zavolal do informační kanceláře: „Mohl byste mi laskavě říci číslo pokoje paní Bessie Forbesové?"

„Osm-devět-šest," odpověděl úředník.

„Děkuji," Mason zavěsil telefon, šel zpět k výtahu, vyjel do osmého poschodí, vyhledal pokoj číslo 896 a zaťukal na dveře.

„Kdo je to?" ozval se vystrašený hlas Bessie Forbesové.

„Mason," odpověděl tichým hlasem, „potřebuji s vámi mluvit."

Bylo slyšet odsunutí zástrčky a dveře se otevřely. Paní Forbesová, tentokrát oblečená ve vycházkovém kostýmu, hleděla na něj ustrašeným pohledem, avšak jinak zachovávala úplný klid.

Perry Mason vstoupil do pokoje a zavřel za sebou dveře.

„Jsem vaším právním zástupcem - povězte mi tedy všechno, co se dnes večer přihodilo," řekl.

„Co tím míníte?" otázala se.

„Mám na mysli návštěvu u vašeho manžela."

Otřásla se prožitou hrůzou; rozhlédla se kolem a potom Masonovi pokynula, aby si sedl do lenošky. Posadila se vedle něho a nervózně si pohrávala s kapesníčkem a s prsty. Čpěla z ní laciná voňavka.

„Jak víte, že jsem tam byla?“ otázala se.

„Domyslel jsem se,“ odpověděl, „že jste se mu chtěla ukázat. Taxíkářův popis neodpovídal žádné jiné ženě, která by měla důvod navštívit Foleye, než vám.“

„Ano,“ řekla tiše, „byla jsem tam.“

„Já vím, že jste tam byla,“ řekl netrpělivě. „Ale řekněte mi, co se stalo.“

„Když jsem tam přišla,“ vyprávěla šeptem, „byly hlavní dveře zamčeny. Měla jsem paklíč. Otevřela jsem a vstoupila dovnitř. Chtěla jsem se s Clintonem setkat, ale nechtěla jsem, aby měl čas se na mou návštěvu připravit.“

„No dobře,“ řekl, „a co dál? Vstoupila jste dovnitř a co se přihodilo?“

„Vstoupila jsem dovnitř a našla ho na podlaze mrtvého,“ pravila.

„A pes?“ otázal se Perry Mason.

„Byl mrtev.“

„Předpokládám, že nemůžete prokázat, že jste ho nezabila.“

„Byli již oba mrtví, když jsem tam přišla,“ řekla.

„Byli dlouho mrtví?“

„Nevím; nedotkla jsem se jich.“

„Co jste udělala?“

„Cítila jsem se tak slabá, že jsem si musela na chvíli sednout do křesla. Nejdřív jsem myslela jen na to, jak utéci. Potom jsem si uvědomila, že musím postupovat opatrně. Věděla jsem, že na mne může padnout podezření.“

„Revolver ležel na podlaze?“

„Ano, revolver ležel na podlaze,“ odpověděla.

„Nebyl to váš revolver?“

„Ne.“

„Nevlastnila jste někdy takový revolver?“

„Ne.“

„Ani jste jej nikdy předtím neviděla?“

„Ne. Říkám vám, že jsem s tím vším neměla nic společného. Proboha, vy mi nevěříte? Přece bych vám nelhala, mluvím skutečně pravdu.“

„Dobrá,“ řekl, „předpokládejme, že mi říkáte pravdu. A co jste udělala, jak jste se chovala dál?“

„Vzpomněla jsem si,“ řekla, „že taxíkář jel telefonovat Arthuru Cartrightovi. Myslela jsem si, že Arthur přijede a že si bude vědět rady, jak dále.“

„Napadlo vás vůbec, že to mohl být Arthur Cartright, kdo ho zastřelil?“

„Ovšemže mě to napadlo. V takovém případě jsem věděla, že nepřijde.“

„Mohl přijít a svést to na vás.“

„Ne, to by Arthur nikdy neudělal.“

„Tak dobře,“ řekl Perry Mason, „posadila jste se a čekala na Cartrighta. A co se stalo potom?“

„Po chvíli jsem slyšela,“ řekla, „že se taxík vrátil. Nevím, jak dlouho to trvalo. Ztratila jsem pojem o čase. Byla jsem z toho celá zničená.“

„Pokračujte,“ pobídl ji.

„Vyšla jsem ven, sedla do taxíku a jela zpět k svému hotelu a tam jsem vystoupila. Domnívala jsem se, že mě nikdo nemůže vypátrat. Nevím, jak jste se o tom mohl dozvědět vy.“

„Je vám známo,“ řekl Perry Mason, „že jste v taxíku zapomněla kapesník?“

Její oči se rozšířily údivem a ještě větším strachem.

„Proboha, to nevím!“

„Ano, zapomněla jste si kapesník,“ řekl jí.

„Kde je?“

„Má jej policie.“

„Jak se jí dostal do rukou?“

„Dal jsem jí jej.“

„Cože?“

„Dal jsem jí jej,“ opakoval. „Dostal se mi do rukou. Neměl jsem jinou možnost, než jej předat policii.“

„Myslela jsem, že jste mým právním zástupcem.“

„To jsem.“

„Ale vaše jednání tomu nenasvědčuje. To je přece nejpádnější průkazný materiál, který se jim mohl dostat do rukou. Podle kapesníku mě budou moci vypátrat.“

„To není rozhodující,“ řekl jí. „Vypátrají vás stejně a budou vás vyslýchat. Při výslechu si nemůžete dovolit lhát. Nemůžete si také dovolit říci jim pravdu. Jste v rejži a musíte zachovat naprosté mlčení, rozumíte?“

„Tím si ale proti sobě všechny poštvu - policii, veřejnost a vůbec každého.“

„Právě o tom chci s vámi mluvit,“ řekl. „Musel jsem předat kapesník policii, protože je to doličný materiál. Policie mne v této záležitosti sleduje a ráda by mě chytila při něčem, aby mne usvědčila jako spolupachatele při utajování zločinu. Tohle potěšení jí nedopřeju. Ale vy budete muset použít veškeré své chytrosti, abyste se z téhle kaše dostala sama.

Policie za vámi jistě přijde. Bude vám klást všechny možné otázky. Vy odmítněte odpovídat na jakoukoli otázku bez přítomnosti svého právního zástupce. Rozhodně nesmíte odpovědět ani na jednu otázku, rozumíte mi?“

„Ano, to je totéž, co jste mi řekl již dříve.“

„Myslíte, že to dokážete?“

„Doufám.“

„Musíte to dokázat,“ řekl. „V tomhle případu je stále ještě příliš mnoho nejasností, které musím prošetřit. Nechci, abyste o čemkoli hovořila, dokud nebudu znát všechna fakta a nebudu vědět, jak a proč se všechno stalo.“

„Všichni budou proti mně zaujatí. Noviny budou psát, že odmítám vypovídat.“

Perry Mason se ušklíbl.

„Začínáte přicházet věci na kloub,“ řekl. „Proto jsem také za vámi přišel. Nevykládejte policii nic. Novinářům nevysvětlujte taky nic. Ale můžete říci jedněm i druhým, že byste chtěla vypovídat, ale já vám to nechci dovolit. Povězte jim, že jsem vám přikázal, že nesmíte říci ani slovo, i když byste všechno ráda vysvětlila. Řekněte jim taky, že byste mne ráda zavolala a promluvila si se mnou, abyste si ode mne vyžádala souhlas k mluvení a tak podobně. Dají vám do ruky telefon a dovolí vám se mnou mluvit. Chtějte na mně v tomhle telefonickém rozhovoru, abych vám dal souhlas k vysvětlení případu. Řekněte jim, že byste chtěla vysvětlit alespoň to, co jste dělala zde v městě, co se stalo v Santa Barbaře a jaké jste měla plány. Proste mne, žádejte, naléhejte. Mluvte plačtivým hlasem. Dělejte všechno možné, ale já budu neústupný a odpovím vám, že jakmile komukoli něco řeknete, budete si muset najít jiného právního zástupce. Rozuměla jste tomu?“

„Myslíte, že to bude účinné?“ otázala se.

„Ovšemže bude,“ odpověděl. „Novináři potřebují nějakou zajímavou historku, o které by mohli psát. Budou se samozřejmě snažit dostat z vás něco jiného. Když se jim to nepovede, spokojí se s tím, že se budou na prvních stranách novin rozpisovat o tom, že vy jste ochotna vypovídat a vysvětlit svůj příběh, ale že já vám to nechci dovolit.“

„A co policie? Propustí mne?“

„To nevím.“

„Proboha. Domníváte se, že mě uvězní? To je hrozné, to bych nesnesla. Snad bych snesla vyšetřování tady ve svém pokoji, ale ve vězení nebo na policejním ředitelství se z toho zblázním. Nic

takového prostě nesnesu a neumím si představit, že bych přišla před soud. Že není možné, abych byla postavena před soud?“

„Podívejte se,“ řekl, vstal a zahleděl se na ni klidným, avšak výmluvným pohledem. „Takhle se mnou nemluvte. S tím se nikam nedostanete. Jste v pěkné bryndě a vy to víte. Šla jste do domu svého muže. Otevřela jste si paklíčem, vstoupila dovnitř a našla jste ho ležet na podlaze mrtvého. Uvědomila jste si, že byl zavražděn, protože tam ležel revolver. Přitom jste neuvědomila policii. Jela jste do hotelu a zapsala se pod nepravým jménem. Nebuďte bláhová a nedomnívejte se, že se vám podaří, aby vás nepředvedli na policejní ředitelství.“

Rozplakala se.

„Slzy nepomohou.“ řekl s bezohlednou otevřeností. „Je jen jediné, co vám může pomoci, a to řídit se instrukcemi, které jsem vám dal. Nikdy se nepřiznejte, že jste byla v hotelu Breedmont, nebo že jste se kdekoli přihlásila pod nepravým jménem. Nepřiznejte nic, kromě toho, že jste si mne vzala za svého právního zástupce. Prohlašujte, že neodpovíte na žádnou otázku a neučiníte žádné prohlášení, pokud nebudu přítomen a nedoporučím vám to. Můžete učinit pouze jedinou výjimku; trpce si postěžujte novinářům, že vám nedovolím vyprávět váš příběh, i když vy sama byste chtěla. Budete si pamatovat, co jsem vám řekl?“

Přikývla.

„Dobře,“ řekl Mason. „To bychom zatím měli. A teď další věc...“

Ozvalo se rázné zaklepání na dveře.

„Kdo ví, že bydlíte v tomto hotelu?“ zeptal se Mason.

„Nikdo, kromě vás.“

Perry Mason jí dal posunkem znamení, aby byla zticha. Díval se zamyšleně ke dveřím.

Zaklepání se ozvalo znovu a ještě silněji.

„Musíte se sebrat,“ radil jí šeptem Mason. „Pamatujte si, že záleží jen na vás, jak to s vámi dopadne. Jestli dokážete držet hlavu vzhůru, budu schopen vám pomoci.“

Šel ke dveřím, odsunul zástrčku a otevřel je. Stál před nimi seržant Holcomb v doprovodu dvou mužů a překvapeně hleděl na Perryho Masona.

„Co tady děláte?“ otázal se.

„Hovořím se svou klientkou Bessií Forbesovou, vdovou po Clintonu Forbesovi, který žil v Milpasově ulici číslo 4889 pod jménem Clinton Foley,“ odpověděl Perry Mason. „Stačí vám tato odpověď?“

Seržant Holcomb vrazil do místnosti. „To bych řekl, že mi stačí,“ pravil, „teď je mi jasné, kde jste sebral ten kapesník. Paní Forbesová, jste zatčena pro vraždu Clintona Forbese. Chci vás ještě upozornit, že cokoli řeknete, může být použito proti vám.“

Perry Mason se na seržanta podíval zlostným, nepřátelským pohledem.

„Dobře,“ poznamenal, „neřekne nic.“

XV

Perry Mason pružně vstoupil do své kanceláře. Byl hladce oholen, svěží a v dobré náladě. Della Streetová seděla zahloubána nad ranními novinami.

„Dobré jitro, Dello," řekl, „co je nového?"

V tváři Delly Streetové se značil zmatek a hněv.

„Dovolíte jim, aby to udělali?"

„Co máte na mysli?"

„Aby zatkli paní Forbesovou?"

„Nemohu tomu zabránit, už ji zatkli."

„Víte přece, co míním. Dovolíte jim, aby ji obvinili z vraždy, uvěznili ji a postavili před soud?"

„Nemohu tomu zabránit."

„Ale ano, můžete a víte, že můžete."

„Jak?"

„Víte stejně dobře jako já," řekla, přičemž vstala a odstrčila noviny na druhou stranu stolu, „že to byl Arthur Cartright, kdo zabil Clintona Foleye nebo Clintona Forbese, jestli ho chcete nazývat pravým jménem."

„Jak to tak jistě víte?" poznamenal Perry Mason se smíchem.

„Vím to tak jistě, že nemá smysl o tom mluvit."

„Proč tedy o tom mluvíte?"

Pohodila vzdorně hlavou.

„Podívejte se, šéfe," řekla, „já vám plně důvěřuji. Vím, že jednáte vždycky poctivě. Můžete si dělat všechno, co chcete, ale přesto mě nepřesvědčíte, že je správné nechat tu ženu ve vězení, jen aby Arthur Cartright získal pořádný náskok před policií. Vyjde to najevo dříve nebo později. Proč jí nedat možnost, aby mohla být

hned propuštěna. Cartright má už dostatečný náskok a vy se vystavujete nebezpečí, že budete obviněn z napomáhání vrahovi.“

„Proč?“ otázal se.

„Protože před policií zatajujete informace, které máte o Cartrightovi. Víte příliš dobře, že zamýšlel zavraždit Clintona Foleye.“

„To ještě nic neznamená,“ odpověděl rozvážně Perry Mason. „Možná, že ho chtěl zavraždit, ale to neznamená, že ho opravdu zavraždil. Nemůžete obvinit člověka z vraždy a nemít důkazy.“

„Důkazy?!“ zvolala. „Jaké důkazy ještě chcete? Cartright sem přišel a téměř vám řekl, že zamýšlí spáchat vraždu. Potom vám poslal dopis, který naznačuje, že své plány dokončil a hodlá přistoupit k činu. Nato zmizí, neznámo kam, a muž, který mu ublížil, je nalezen mrtev.“

„Nezapřáhla jste vůz před koně?“ otázal se Perry Mason. „Neměla byste spíš říci, že zavraždil Foleye a potom zmizel, má-li být to obvinění logické? Nezní trochu divně, když říkáte, že zmizel a muž, kterého nenáviděl, byl zavražděn až po jeho zmizení, a nikoli předtím?“

„Takhle můžete mluvit před porotou, ale mne nezmýlíte. Cartright napsal poslední vůli a poslal vám peníze. To naznačuje, že zamýšlel podniknout rozhodný čin. Víte stejně dobře jako já, co to bylo. Cartright pozoroval a sledoval muže, který mu rozbil rodinu, a čekal na příležitost, aby se dal poznat své ženě. Tato příležitost se naskytla. Odvedl ženu do bezpečí. Potom se vrátil, zavraždil Foleye a šel opět za ní.“

„Zapomněla jste,“ řekl jí Perry Mason, „že cokoli o tomto případu vím, dozvěděl jsem se z titulu svého povolání, že to tedy je součástí mého služebního tajemství. Mám na mysli všechna Cartrightova sdělení.“

„Snad,“ odpověděla, „ale přesto nemáte nečinně sedět a dopustit, aby nevinná žena byla obviněna ze zločinu.“

„Nechci dopustit, aby byla obviněna ze zločinu.“

„Ale ano, tím, že jste jí poradil, aby nemluvila. Chce vypovědět svůj příběh, ale neodváží se, protože vy jste jí to zakázal. Vy jí zastupujete, a přece dovolujete, aby se jí křivdilo, jen aby váš druhý klient mohl uprchnout.“

Perry Mason vzdychl, usmál se a potřásl hlavou.

„Mluvme raději o počasí,“ navrhl, „bude to lepší.“

Obrátila se na něj rozhorleně.

„Perry Masone, víte, že vás obdivuji. Jste chytřejší a schopnější než všichni ostatní muži, které znám. Dokázal jste věci, které jsou přímo zázračné. Ale teď děláte něco, co nesporně je naprosto nespravedlivé. Stavíte tu ženu do obtížné situace, jen abyste chránil Cartrightovi zájmy. Stejně ho dříve nebo později chytí a postaví před soud. Jistě víte sám, že svedením policie na falešnou stopu Cartrightovi jenom přitížíte.“

„Věřila byste mi,“ pravil, „kdybych vám řekl, že se naprosto mýlíte?“

„Ne, protože vím, že se nemýlím.“

Podíval se na ni vyčítavě.

„Dello,“ řekl, „kdyby policie věděla tolik, co víme my, mohla by na základě nepřímých důkazů vykonstruovat proti Cartrightovi vážné obvinění. Ale nenechte se zmást, že na základě nepřímých důkazů nemůže vykonstruovat vážné obvinění proti Bessii Forbesové.“

„Mluvíte jen o obvinění,“ řekla Della. „Ale ve skutečnosti je Arthur Cartright vinen, kdežto Bessie Forbesová nevinna.“

Mason umíněně potřásl hlavou.

„Poslyšte, Dello, všechno značně zjednodušujete a chcete na mně příliš mnoho. Pamatujte si, že jsem advokát, a ne soudce ani porotce. Starám se pouze o to, abych dobře zastupoval lidi před soudem. Úkolem právního zástupce je snažit se o to, aby fakta svědčící ve prospěch obviněného byla prostě přednesena co

nejpřesvědčivěji. Úkolem státního zástupce je přednést co nejpřesvědčivěji fakta obžaloby. Úkolem soudce je zajistit, aby byla dodržena práva obou stran a aby důkazy byly přednášeny vhodným způsobem. Konečně úkolem poroty je rozhodnou o vině. Já jsem pouze právním zástupcem. Mou povinností je hájit podle svých nejlepších schopností zájmy klienta tak, abych pro něho dosáhl nejlepšího výsledku. To se ode mne očekává plným právem.

Jestliže se na chvilku zamyslíte a provedete si analýzu celého našeho právního systému, zjistíte, že právní zástupce nemůže dělat nic jiného. Schopný advokát se mnohdy setká s nepochopením lidí, kteří přehlížejí fakt, že si stát vybírá za státní zástupce nejchytřejší právníky, které jen může sehnat. A proto musí obhájce čelit obžalobě chytrou a věrohodnou obhajobou.“

„Já vím,“ řekla, „že naprostý laik často nepochopí, oč jde. Nechápe, co právní obhájce může dělat anebo proč tu nebo onu věc dělá. Ale to všechno není odpověď na mou otázku, týkající se tohoto případu.“

Perry Mason napřáhl pravou ruku, sevřel ji v pěst, rozevřel a opět sevřel.

„Dello,“ řekl, „mám v ruce zbraň, kterou rozbiju okovy svírající Bessii Forbesovou a vrátím ji světu svobodnou a volnou za předpokladu, že této zbraně správně použiju. Musím udeřit v pravý čas a vhodným způsobem. Jinak otupím ostří zbraně a Bessie Forbesová bude v horší situaci, než je dnes.“

V pohledu Delly Streetové se objevil záblesk obdivu.

„Jsem ráda, když mluvíte takhle,“ řekla. „Váš tón ve mně vždycky probudí obrovský zájem.“

„Nechte si to pro sebe. Nechtěl jsem vám o tom vůbec říci - ale teď už to víte.“

„A slíbíte mi, že tu zbraň použijete?“

„Ovšemže ji použiji,“ řekl. „Zastupuji Bessii Forbesovou a budu se snažit ze všech sil jí pomoci.“

„Proč neudeříte hned,“ tázala se. „Není snazší rozbít obžalobu dříve, než bude sestavena?“

„V tomhle případě ne, Dello,“ odpověděl. „Obvinění proti ní je silnější, než si kdo může uvědomit. Tím chci říci, že schopný právník může sestavit velmi přesvědčující obžalobu. Neodvážím se udeřit dřív, pokud nebudu znát celou podstatu případu. Budu mít k úderu jen jednu příležitost. Budu to muset provést tak dramatickým způsobem, aby jedna rána stačila. Především musím vzbudit zájem veřejnosti a vyvolat sympatie pro Bessii Forbesovou.“

„Dovedete si představit, co to znamená vyvolat sympatie veřejnosti pro ženu, která je obviněna z vraždy? Jestliže se dopustíte jen jediné chyby, udělají z ní novináři v tisku tygřici nebo lvici. Jsou schopni napsat celé sloupce žvástů o pokryteckém kočičím půvabu jejích pohybů, o záblescích tygří úskočnosti v jejích očích, o dravosti skrývající se za jemným zevnějškem.“

„Právě teď se snažím vyvolat zájem a sympatie veřejného mínění. Chci, aby si veřejnost přečetla a získala dojem, že Bessie Forbesová je jemná žena, která je obviněna z vraždy a zajištěna, která však může a chce prokázat svou nevinu, ale brání jí v tom příkaz jejího advokáta.“

„To jistě vzbudí sympatie pro ni,“ odpověděla Della Streetová, „ale postaví to do špatného světla vás. Veřejnost se bude domnívat, že tak postupujete proto, abyste vytřískal z procesu co nejvíce peněz.“

„Právě to chci, aby si veřejnost myslela,“ řekl Perry Mason.

„Poškodí to vaši pověst.“

Perry Mason se nevesele usmál.

„Dello,“ řekl, „před chvílí jste se do mne pustila, že dělám málo pro Bessii Forbesovou. A teď zase útočíte na mě, že dělám až příliš mnoho.“

„Ne, tak to není. Můžete postupovat jiným způsobem. Nemusíte ji přece chránit tím, že obětujete svou prestiž.“

Perry Mason šel do své pracovny.

„Vroucně bych si přál, abych ji nemusel obětovat,“ odpověděl, „ale nemám žádnou jinou možnost. Zavolejte Paulu Drakovi a řekněte mu, že jsem už přišel. Potřebuji s ním mluvit.“

Della Streetová přikývla, avšak nešla k telefonu, dokud Perry Mason nezavřel dveře své pracovny. Teprve potom zdvihla sluchátko.

Perry Mason odhodil klobouk na knihovnu a začal přecházet po místnosti. Stále ještě přecházel v zamyšlení sem a tam, když Della Streetová ohlásila Paula Draka.

„Ať jde dál,“ řekl jí.

Paul Drake se na Perryho Masona tázavě podíval.

„U všech čertů, chlapče, spíš ty vůbec někdy?“

„Proč se ptáš?“ zeptal se Mason.

„Dnes v noci jsem narazil na tvou stopu. Vlastně na ni narazili moji lidé,“ řekl Drake.

„Spal jsem alespoň dvě hodiny,“ řekl Mason, „potom jsem se oholil a dal si tureckou lázeň. To mi úplně stačí, když pracuji na případu.“

„No dobře,“ poznamenal Paul Drake, sedaje do koženého křesla, „dej mi cigaretu a pověz mi, co je nového.“

Mason mu podal balíček cigaret a připálil mu.

„Potrpíš si na všemožné úsluhy,“ řekl.

„Stejně, jako ty,“ podotkl Drake. „Zmobilizoval jsi všechny soukromé detektivní kanceláře v celém státě. Dostal jsem za několik málo hodin tolik zmatených telegramů a nepodstatných zpráv, že je na jejich zpracování zapotřebí celý týden.“

„Našel jsi nějaké stopy po Arthuru Cartrightovi nebo po Paule Cartrightové?“ optal se Mason.

„Ani nejmenší stopu. Jako by zmizeli z povrchu země. Navštívil jsem všechny taxíkářské dopravní společnosti a hovořil se všemi taxíkáři, ale nenašli jsme nikoho, kdo by toho rána, kdy paní Cartrightová opustila Foleyův dům, odvážel někoho z Milpasovy ulice číslo 4889.“

„Nevíte ani o jaký typ auta šlo?“

„Ne. Thelma Bentonová říká, že to byl taxík. Je si tím jista, ale my nemůžeme ten taxík najít.“

„Možná, že taxíkář zapírá,“ řekl Mason.

„Snad, ale to je málo pravděpodobné.“

Mason se posadil za psací stůl a tiše bubnoval prsty na desku stolu.

„Paule,“ řekl, „mohu rozbít obvinění vznesené proti Bessii Forbesové.“

„Ovšemže můžeš,“ odpověděl mu Drake, „stačí, když jí dovolíš, aby mluvila. Co je to za nápad, chtít na ní, aby mlčela. To je vytáčka lidí, kteří jsou vinni, anebo zkušených otrlých zločinců.“

„Nechci ji nechat promluvit dřív, dokud nebudu mít jistotu, že tví agenti najdou Cartrighta,“ řekl Perry Mason.

„Co to s tím má společného?“ ptal se Drake. „Domníváš se, že Cartright je vinen, a chceš mít jistotu, že policie nebude moci vypátrat jeho úkryt, až odvrátíš pozornost od Bessie Forbesové?“

Perry Mason na otázku neodpověděl. Tiše seděl, teprve po chvíli začal mírně bušit pěstí do desky psacího stolu.

„Paule,“ řekl, „mohu obvinění rozbít. Aby se mi to podařilo, musím ovšem udeřit v psychologicky správný moment. Musím vzbudit zájem veřejnosti, vytvořit ovzduší napjatosti a potom udeřit tak rychle, aby státní zástupce neměl čas promyslet si pořádnou odpověď dříve, než porota vynese rozsudek.“

„Domníváš se, že Bessie Forbesová bude postavena před soud?“

„Myslím, že bude muset jít před soud,“ potvrdil Mason.

„Státní zástupce ji nechce soudit, protože si není jist její vinou. Žádá na ní, aby mu všechno vypověděla. To je zatím všechno, co na ní chce.“

Perry Mason hovořil pomalu a s důrazem.

„Bessie Forbesová,“ řekl, „musí být souzena a zproštěna viny. Nebude to ovšem snadné.“

„Jestli jsem ti dobře rozuměl, řekl jsi, že můžeš její obvinění rozbít.“

„Mohu, ovšem za předpokladu, že udeřím v pravý čas a správným způsobem. Musím být velmi opatrný.“

„Proč se nechceš pokusit dosáhnout jejího zproštění v průběhu předběžného vyšetřování?“

„Ne, nevznesu námitky proti tomu, aby byla postavena před soud, a budu požadovat, aby proces byl uskutečněn co nejrychleji.“

Paul Drake odfoukl cigaretový kouř a kritickým pohledem pozoroval Masona.

„Jakou to máš zbraň, že o ní mluvíš, a přitom ji nechceš prozradit ani nám?“ otázal se.

„Pravděpodobně nebudeš mít o této zbrani obzvlášť valné mínění,“ odpověděl Perry Mason.

„Můžeš to vyzkoušet.“

„Udělám to, protože musím,“ řekl Mason. „Tou zbraní je vyjící pes.“

Paul Drake překvapeně odložil cigaretu a nedůvěřivě se podíval na Masona.

„Proboha,“ řekl, „pořád se vracíš k tomu vyjícímu psu?“

„Ano,“ odpověděl Mason.

„Hloupost, to je už dávno odbytá záležitost. Pes je mrtev a nevyl.“

Perry Mason umíněně pokračoval: „Chci obstarat důkaz, že pes vyl.“

„Jaký to bude mít význam?“

„Nesmírný.“

„Jde opravdu o nepodstatnou okolnost,“ řekl Paul Drake. „Vytí nemůže být nikomu zvlášť na obtíž kromě nervově podrážděných lidí, jako byl Arthur Cartright.“

„Musím prokázat, že pes skutečně vyl,“ prohlásil tvrdošíjně a rozhodně Perry Mason. „Musím mít svědecký důkaz. Jediným svědkem, na kterého se mohu spoléhat, je čínský kuchař Ah Wong.“

„Wong přece už prohlásil, že pes nevyl.“

„Wong musí říci pravdu. Jak to s ním vypadá, ještě nebyl deportován?“

„Má odjet dnes.“

„Dobře,“ řekl Perry Mason. „Dám ho ihned předvolat k soudu jako svědka, a tím ho tu zdržím. Potom bych chtěl, abys obstaral nějakého dobrého čínského překladatele. Překladateli je třeba vštípit myšlenku, že musí přivést Ah Wonga k tomu, aby připustil, že pes vyl.“

„Mám tomu rozumět tak, že chceš, aby řekl že pes vyl, ať už je to pravda, nebo ne.“

„Chci, aby Ah Wong vypověděl pravdu,“ řekl Mason. „Pes vyl a já to musím dokázat. Pochop mě přece. Jestliže pes nevyl, chci aby Ah Wong vypovídal podle pravdy. Já jsem přesvědčen, že pes vyl, a to chci také dokázat.“

„Dobře,“ řekl Drake. „Myslím, že se o to mohu pokusit. Mám v úřadě pro přistěhovalectví několik známých.“

„Ještě něco. Myslím si, že by bylo dobře, kdyby se Ah Wong dozvěděl, že to byl Clinton Foley nebo Forbes, chceš-li ho tak

nazývat, kdo nese vinu na jeho uvěznění. Čím více si to uvědomí, tím lépe pro celý případ.“

„Rozumím ti,“ odpověděl Paul Drake. „Nevím sice, co tím sleduješ, ale pochybuji předem, že to bude mít nějaký význam. Přeješ si ještě něco?“

„Ještě to, abys zjistil všechno, co je možné, o tom psu.“

„Co tím míníš?“

„Chci zjistit, jak dlouho ho Clinton Forbes vlastnil, jaké měl pes návyky, jak se vždycky choval, co za celý svůj psí život prožil a zda o něm bylo známo, že vůbec někdy v noci vyl.

Když se Clinton Foley nastěhoval do domu číslo 4889 v Milpasově ulici, psa již měl. Zjisti, jak dlouho ho měl už předtím, odkud ho měl a jak byl pes starý. Vypátrej o něm všechno, co je možné, a zejména věnuj pozornost jeho vytí.“

„Nějaké informace už mám,“ řekl detektiv. „Forbes vlastnil psa několik let. Když opouštěl Santa Barbara, vzal si ho s sebou, protože se od něho nechtěl odloučit. Měl psa velmi rád - stejně jako jeho žena.“

„Nu dobře,“ pravil Perry Mason. „Rád bych měl o psu všechny možné informace a znal jména těch, kteří by mohli všechno dosvědčit již od dob, kdy to bylo ještě štěně. Pošli své agenty do Santa Barbary. Ať navštíví všechny sousedy, kteří mohli slyšet psa výt, kdyby byl vůbec kdy v noci vyl. Ať si na nich vyžádá místopřísežné prohlášení. Některé budeme potřebovat jako svědky. Nešetři na výdajích.“

„To všechno kvůli psu?“ otázal se Drake.

„Všechno kvůli psu,“ odpověděl Mason, „který v Santa Barbaře nevyl, ale tady vyl.“

„Pes je mrtev,“ připomněl detektiv.

„To přece vůbec nemění závažnost důkazu.“

Zazvonil telefon, Mason zvedl sluchátko.

„Jeden z tvých lidí má pro tebe nějaké informace, Paule.“

Drake se zvedl, vzal sluchátko a ohlásil se protáhlým „haló“.

Chvilku poslouchal a na jeho tváři se objevil výraz překvapení a nedůvěry.

„Jste si tím zcela jist?“ otázal se a znovu pozorně naslouchal.

„Aby hrom do toho,“ řekl nakonec ar zavěsil.

Podíval se na Masona a v jeho pohledu se stále zračilo překvapení a úžas.

„Víš, kdo to byl?“ otázal se.

„Jeden z tvých agentů,“ odpověděl Perry Mason.

„Ano,“ řekl Drake, „ten, který obstarává informace přímo z policejního ústředí, prostřednictvím novinářů a podobně. Víš, co mi řekl?“

„Ovšemže nevím, Nenapínej a vyklop to.“

„Řekl mi,“ prohlásil Paul Drake, „že policie zcela bezpečně identifikovala revolver, který byl nalezen ve Foleyově domě. To znamená, zbraň, která usmrtila Foleye a jeho psa.“

„Pokračuj,“ vyzval ho Mason. „Jak zbraň identifikovali?“

„Identifikovali revolver tím způsobem, že podle čísla zjistili firmu, která jej prodala. Vypátrali rovněž, kdo revolver koupil.“

„Jen to vyklop,“ pravil Mason. „Neotálej a řekni mi to. Kdo jej koupil?“

„Revolver,“ vyslovoval pomalu Paul Drake a pozorně se díval do Masonovy tváře, „koupila v Santa Barbaře Bessie Forbesová dva dny předtím, než její manžel utekl s Paulou Cartrightovou.“

Tvář Perryho Masona se ani nepohnula. Několik vteřin se upřeně díval na detektiva.

„Co tomu říkáš?“ otázal se Drake.

Mason přimhouřil oči.

„Neříkám tomu nic,“ odpověděl. „Odvolám však něco z toho, co jsem ti řekl.“

„Co?“

„Že v pravý okamžik mohu rozbít obvinění vznesené proti Bessii Forbesové.“

„Já jsem rovněž nucen změnit některé své názory,“ řekl Paul Drake.

„Přesto stále ještě věřím, že se mi podaří rozbít obvinění vznesené proti ní, ovšem zatím ještě nevím, jak,“ pronesl Mason.

Zvedl telefon, a když se ozval hlas Delly Streetové, řekl:

„Dello, spojte mě s Alexandrem Bostwickem, vedoucím redaktorem Chroniclu. Chci s ním mluvit osobně. Počkám u telefonu.“

Z Drakových očí pozvolna zmizel výraz překvapení a jeho tvář vyzařovala opět dobromyslnost a veselí.

„Měním svůj názor,“ poznamenal. „Začínám si myslet, že buď víš o celém případu daleko víc, než jsem se domníval, anebo jsi chytrý jako liška. Snad je dobře, že paní Forbesová nespěchá se svým vysvětlováním.“

„Snad ano,“ řekl mírně Mason a potom se obrátil k telefonu.

„Haló... je to Bostwick? Haló, Alexi, tady je Perry Mason. Mám pro vás zajímavý tip, neustále si stěžujete, že jste ode mne ještě nikdy nedostal takový tip, který by vašim redaktorům pomohl získat sólokapra. Dám vám tedy jeden, který stojí za to. Pošlete reportéra do Milpasovy ulice číslo 4893. Je to dům Arthura Cartrighta. Najde tam jeho hospodyni, která je hluchá a hašteřivá. Jmenuje se Alžběta Walkerová. Jestli ji váš reportér přiměje k rozhovoru, zjistí, že ona ví, kdo zavraždil Clintona Foleye... ano, Clintona Forbese, který žil v Milpasově ulici číslo 4889 pod jménem Clinton Foley.“

„Ano, ona určitě ví, kdo ho zabil.“

„Ne, nebyla to Bessie Forbesová. Musíte Walkerovou přimět k hovoru.“

„Nu dobře, když naléháte. Řekne vám, že to byl Arthur Cartright, muž, pro kterého pracuje a který záhadně zmizel. To je všechno. Na shledanou.“

Perry Mason zavěsil a obrátil se na Paula Draka.

„Bůh je mi svědkem, Paule,“ řekl, „jak nerad jsem tohle udělal.“

XVI

V místnosti ve vězeňské budově vyhrazené pro rozhovory vězňů s právními zástupci nebyl jiný nábytek kromě stolu, který sahal od jedné zdi ke druhé, a kromě židlí na obou stranách. Místnost byla rozdělena drátěnou sítí od podlahy až ke stropu, procházející středem stolu.

Právní zástupce seděl na jedné straně stolu, naproti, na druhé straně, seděl jeho klient. Mohli si hledět navzájem do tváře a slyšet, co jeden druhému říká; nemohli se však dotknout, ani si drátěnou sítí podat jakýkoli předmět. Návštěvní místnost měla troje dveře. Jedny vedly do vězeňské kanceláře a byly na té straně místnosti, která byla vyhrazena pro právní zástupce; rovněž z druhé strany místnosti, určené pro vězně, vedly dveře do vězeňské kanceláře. Třetí vedly z části místnosti určené pro vězně přímo k vězeňským celám.

Perry Mason seděl na židli u dlouhého stolu a netrpělivě čekal. Prsty tiše bubnoval na otlučenou desku stolu.

Po chvilce se otevřely dveře vedoucí k vězeňským celám a do místnosti vstoupila Bessie Forbesová, podpírána vězeňskou dozorkyní.

Bessie Forbesová byla bledá, ale klidná. V očích se jí zračil strach štvaného zvířete, ale její pevně sevřené rty vyjadřovaly rozhodnost a odhodlanost. Rozhlédla se místností a spatřila Perryho Masona, jak vstává ze židle.

„Dobré jitro,“ pozdravil.

„Dobré jitro,“ odpověděla pevným, nevzrušeným hlasem a šla ke stolu.

„Posaďte se proti mně,“ řekl Perry Mason.

Posadila se a pokusila se o úsměv. Vězeňská dozorkyně odešla dveřmi vedoucími k věznici. Službu konající strážný nahlédl zvědavě skrz ocelovou mříž a pak se odvrátil. Byl zcela z doslechu. Právní zástupce a jeho klientka zůstali sami.

„Proč jste mi neřekla pravdu o revolveru?“ otázal se Perry Mason. Rozhlédla se nedůvěřivě kolem sebe a špičkou jazyka si svlažila rty.

„Nelhala jsem vám,“ řekla, „prostě jsem na to zapomněla.“

„Co jste zapomněla?“ tázal se.

„Zapomněla jsem, že jsem si jej koupila.“

„Tak mi o tom povězte teď,“ řekl.

Mluvil pomalu a zdálo se, že volí pečlivě slova.

„Dva dny předtím, než můj manžel opustil Santa Barbaru,“ řekla, „jsem zjistila pravdu o jeho poměru s Paulou Cartrightovou. Dostala jsem úřední povolení k držení střelné zbraně. Šla jsem do obchodu se zbraněmi a koupila automatický revolver.“

„Co jste tím zamýšlela?“ optal se.

„Nevím,“ odpověděla.

„Chtěla jste jej použít proti manželovi?“

„Nevím.“

„Nebo proti Paule Cartrightové?“

„Nevím, skutečně nevím, Jednala jsem impulsivně. Myslím, že jsem je snad chtěla postrašit.“

„Nu dobře,“ řekl, „a co se stalo s tím revolverem?“

„Vzal mi jej můj manžel.“

„Vy jste mu jej tehdy ukázala?“

„Rozzlobil mne.“

„A vy jste mu s ním vyhrožovala?“

„Můžete to tak nazvat. Vytáhla jsem revolver z kabelky a pohrozila mu, že se raději zastřelím, než abych se dostala do postavení podváděné ženy, která si nedovedla udržet manžela.“

„Mínila jste to vážně?“ otázal se Perry Mason a upřeně si ji prohlížel.

„Ano,“ odpověděla, „myslela jsem to vážně.“

„Ale nezabila jste se.“

„Ne.“

„Proč?“

„Neměla jsem revolver, když se to stalo.“

„Proč jste jej neměla?“

„Můj muž jej sebral. To jsem vám přece již řekla.“

„Ano, řekla jste mi to. Myslel jsem jen, že vám jej třeba vrátil.“

„Ne. Ponechal si jej a víc jsem revolver neviděla.“

„Vy jste tedy nespáchala sebevraždu jenom proto, že jste neměla revolver?“

„Ano.“

Mason znovu začal bubnovat prsty na desku stolu.

„Jsou ještě jiné způsoby sebevraždy,“ řekl.

„Ale nejsou snadné,“ odpověděla mu.

„Santa Barbara leží u moře.“

„Myšlenka na utopení není příjemná.“

„Zastřelení by bylo příjemné?“ tázal se.

„Nebuďte jedovatý, prosím vás. Nebo mi nevěříte?“

„Ale ano,“ uklidňoval ji Mason. „Dívám se na to jen z hlediska porotce.“

„Porotci mi nebudou klást takové otázky,“ řekla.

„Ne,“ odpověděl ji Mason rozladěně, „bude je však klást státní zástupce a porotci budou naslouchat.“

„Nemohu si pomoci,“ prohlásila. „Řekla jsem vám pravdu.“

„Tak váš manžel si vzal revolver s sebou, když odešel?“

„Dohaduji se to. Nikdy jsem revolver již neviděla.“

„Domníváte se, že někdo vzal revolver vašemu manželovi, zastřelil psa a potom jeho?“

„Ne.“

„A co se domníváte?“

„Někdo,“ pravila váhavě, „kdo měl přístup k věcem mého muže, revolver vzal a čekal na vhodnou příležitost, aby ho zabil.“

„Kdo to byl podle vašeho názoru?“

„Mohla to být Paula Cartrightová,“ řekla, „nebo taky Arthur Cartright.“

„Nemohla to být Thelma Bentonová?“ otázal se Perry Mason. „Podle mne vypadá jako vznětlivá žena.“

„Proč by ho měla zabít Thelma Bentonová?“ namítla.

„Nevím,“ odpověděl Perry Mason. „Proč by ho měla zabít Paula Cartrightová, když s ním tak dlouho žila?“

„Mohla k tomu mít důvody,“ řekla Bessie Forbesová.

„Podle této teorie by musela nejdříve utéci se svým manželem a potom se vrátit a zastřelit Forbese.“

„Ano.“

„Myslím si,“ pravil rozvážně Mason., „že bude lépe držet se teorie, že ho zabil Arthur Cartright nebo Thelma Bentonová. Čím víc do toho vidím, tím víc jsem přesvědčen, že se musím zaměřit na Thelmu Bentonovou.“

„Proč?“ otázala se.

„Protože bude svědčit proti vám,“ odpověděl, „a je vždycky dobré poukázat, že svědek obžaloby může mít důvod svalovat vinu na někoho jiného.“

„Nejednáte, jako byste věřil tomu, co jsem vám řekla o revolveru.“

„Nikdy nevěřím ničemu, o čem nemohu přesvědčit porotce,“ řekl jí Perry Mason. „A nejsem si jist, že by se mi podařilo je přesvědčit o tom, co říkáte o revolveru, když bude bezpečně prokázáno, že jste jela do Foleyova domu taxíkem; že jste viděla ležet mrtvého manžela na podlaze, a neoznámila jste to policii, ale

uprchla jste z místa vraždy a snažila se zastřít svou totožnost tím, že jste si pronajala pokoj pod jménem C. M. Dangerfieldová.“

„Nechtěla jsem, aby se můj manžel dozvěděl, že jsem ve městě.“

„Proč ne?“ ptal se jí.

„Byl nesmírně krutý a bezohledný,“ odpověděla.

Perry Mason vstal a dal strážnému na srozuměnou, že hovor končí.

„Musím si všechno promyslet,“ řekl. „Mezitím mi napište dopis, kterým mi sdělíte, že jste o svém případu hodně přemýšlela a že chcete všechno povědět novinářům.“

„Vždyť jsem jim to již řekla,“ poznamenala.

„To nevadí,“ řekl jí Mason ve chvíli, kdy se ve dveřích vedoucích k celám objevila vězeňská dozorkyně. „Chci, abyste to napsala do dopisu a poslala na mou adresu.“

„Cenzuruje se dopis, než je odesílán z vězení?“ otázala se.

„Ovšemže ano,“ odpověděl jí. „Na shledanou!“

Zůstala stát a udiveně se za ním dívala, dokud neopustil místnost. Dozorkyně jí poklepala na rameno.

„Pojďte,“ řekla.

„Nevěří mi,“ vzdychla si Bessie Forbesová.

„Co říkáte,“ zeptala se dozorkyně.

„Nic,“ odpověděla Bessie a sevřela pevně rty.

Perry Mason vstoupil do telefonní budky, vhodil minci a vytočil číslo Drakovy detektivní kanceláře. Za malou chvíli uslyšel Drakův hlas.

„Paule,“ řekl, „tady je Perry Mason. Chci poněkud změnit vyšetřování ve věci té vraždy.“

„Nemusíš nic měnit. Podle tvých pokynů již nyní vyšetřujeme všechny možné aspekty toho případu,“ odpověděl Drake.

„Dosud bez valných výsledku,“ podotkl Mason. „Chtěl bych, aby ses zaměřil na Thelmu Bentonovou. Má alibi na každou

minutu od doby, kdy opustila dům, až do doby, kdy se vrátila. Chtěl bych nalézt slabinu tohoto alibi, je-li to vůbec možné.“

„Nemyslím, že lze zjistit pochybnost jejího alibi,“ pravil Drake. „Prověřil jsem to dost důkladně a zdá se být nesporné. Mimochodem mám pro tebe špatné zprávy.“

„Jaké?“

„Státní zástupce se patrně něco doslechl o detektivech Edovi Wheelerovi a Georgi Doakovi, kteří pozorovali Foleyův dům. Dal policii pokyny, aby je vyhledala.“

„Zřejmě se o nich dozvěděl od taxíkáře a něco tuší,“ uvažoval Perry Mason.

„Domnívám se to také,“ řekl Drake.

„A našli je?“

„Ne.“

„Je pravděpodobné, že je najdou?“

„Ne, pokud nebudeš sám chtít.“

„Nechci, aby je našli,“ řekl Perry Mason. „Přijď za deset minut do mé kanceláře a vezmi s sebou všechny informace o Thelmě Bentonové,“

Slyšel, jak si Drake vzdychl. „Celý případ úplně zamotáváš.“ Perry Mason se uštěpačně usmál. „To také chci,“ řekl a zavěsil. Mason jel taxíkem ke své kanceláři a tam již čekal Paul Drake.

Mason pozdravil kývnutím Dellu Streetovou, vzal Draka pod paží a vedl ho do své pracovny.

„No tak, Paule,“ řekl. „Co všechno jsi zjistil?“

„Její alibi má jen jednu slabinu,“ řekl Drake.

„Jakou?“

„Je to hazardní hráč Charles Trask, který odvezl Thelmu Bentonovou v chevroletu. Byla s ním na různých místech až do osmi hodin. Prověřil jsem si čas, kdy se kde ukázal. Mezi sednou hodinou třiceti a sedmou hodinou padesáti minutami je mezera. Poté zapadl do jedné hospody na skleničku. Trask odtud odešel

krátce po osmé a Thelma Bentonová se ještě potom zastavila v malé restauraci, kde povečeřela. Číšník se na ni dobře pamatuje. Odešla asi v půl deváté, zastavila se pro přítelkyni a šly spolu do kina. Její alibi na dobu mezi sedmou třiceti a sedmi padesáti se opírá o Traskovu výpověď a na dobu od osmi třiceti o výpověď její přítelkyně. Nás její alibi na půl deváté nezajímá. Podle tvého přání se zaměřujeme na časové údobí mezi sedmi třiceti a sedmi padesáti; podle toho, co jsme mohli zjistit, opírá se alibi pouze o Traskovu výpověď a samozřejmě o výpověď Thelmy Bentonové.“

„Kde byla podle svého tvrzení?“

„Tvrdí, že byla ještě v jedné restauraci, kde si dala koktail, ale nikdo se tam na ni nepamatuje. Správněji řečeno, alespoň dosud se tam na ni nikdo nepamatuje.“

„Jestli najde někoho, kdo se upamatuje a potvrdí, že tam v té době byla, bude mít dobré alibi,“ řekl Mason rozladěně.

Paul Drake mlčky přikývl.

„Jestli však nenajde nikoho, bude to slabina v jejím alibi, ovšem jen v případě, že se nám nějakým způsobem podaří zlehčit věrohodnost Traskovy výpovědi. Říkáš, že je hazardním hráčem?“

„Ano.“

„Byl již trestán?“

„Zjišťujeme to. Je nám známo, že měl nějaké menší nepříjemnosti.“

„Dobře, prověřte si ho od dětství až do dneška. Zjistěte něco, co by svědčilo proti němu, jestli můžete. Když se vám to nepodaří, najděte alespoň něco, co by ho před porotou postavilo do špatného světla.“

„Pokoušíme se o to,“ odpověděl detektiv.

„A šerifovi lidé hledají Wheelera a Doaka?“

„Ano.“

„A kde jsou ti chlapci?“ prohodil mimochodem Perry Mason.

Paul Drake se na něj podíval pohledem nevinného dítěte.

„Musím vyšetřit něco důležitého na Floridě. Tak jsem je oba posadil do letadla a poslal je tam, aby to vyřídili.“

„Ví někdo, kam letěli?“

„Ne. Je to důvěrné, proto ani letenky nebyly vystaveny na jejich jména.“

Perry Mason uznale přikývl. „Dobrá práce, Paule.“

Zabubnoval několikrát prsty na desku stolu a pak se náhle zeptal: „Kde bych našel Thelmu Bentonovou?“

„Je ubytovaná v domovech Riverview.“

„Pod vlastním jménem?“

„Ano.“

„Nechal jsi ji sledovat?“

„Ano.“

„A co dělá?“

„Převážně mluví s policií. Byla už třikrát na policejním ředitelství a dvakrát na státním zastupitelství.“

„Byla vyslýchána?“

„Nevím. Jestli mohu soudit podle telefonních rozhovorů, byla předvolána jen jednou. V ostatních případech tam šla z vlastní vůle.“

„Jak to vypadá s její rukou?“ zeptal se Mason.

„Nevím. Má ji důkladně ovázanou. Našel jsem lékaře, který ji ošetřil. Byl to Phil Morton a ordinuje v Lékařském ústavu. Byl přivolán do domu v Milpasově ulici a podle jeho úsudku byla ruka pořádně pokousána.“

„Pokousána?“ otázal se Mason.

„Ano, tak to řekl.“

„Má ji stále obvázanou?“

„Ano.“

Perry Mason nečekaně sáhl po telefonu.

„Dello,“ řekl, „zatelefonujte do domu Riverview a spojte mne s Thelmou Bentonovou. Ohlaste se jako redakce Chroniclu a

řekněte, jí, že by s ní chtěl mluvit vedoucí redaktor. Nečekejte, co vám odpoví, a hned mě s ní spojte.“

Zavěsil.

Drake se na něj podíval, a aniž jeho tvář změnila výraz, řekl: „Pohybuješ se na kluzké půdě, Perry.“

Mason zasmušile přikývl.

„Nemám vyhnutí.“

„A jak je to s tou vyznačenou linií?“ otázal se Drake. „Ještě stále jdeš správným směrem?“

Advokát nervózně škubl rameny, jakoby se chtěl zbavit nepříjemného břemene.

Zazvonil telefon.

Perry Mason zvedl sluchátko a zvýšeným hlasem vyštěkl: „Tady je vedoucí redaktor.“

Ve sluchátku se ozvaly tlumené zvuky a potom Perry Mason řekl stále stejným, zvýšeným, jakoby uspěchaným hlasem: „Slečno Bentonová, zdá se, že případ Forbesovy vraždy bude mít řadu dramatických zápletek. Vy jste žila v bezprostřední blízkosti. Nepsala jste si náhodou deník?“

Mason chvíli poslouchal a potom se na jeho tváři objevil široký úsměv.

„Měla byste zájem o deset tisíc dolarů za poskytnutí výhradního práva k otištění tohoto deníku... měla?... Psala jste si deník až do dnešního dne?... bude tedy obsahovat údaje až do dneška?... Nikomu neříkejte o této nabídce. Pošlu za vámi některého reportéra, jakmile budeme váš deník potřebovat. Nemohu zatím říci konečné slovo o ceně, dokud to neprojednám s hospodářským ředitelem. Jistě bude chtít váš deník vidět a posoudit jej. Jsem ochoten doporučit koupi za tuto cenu za předpokladu, že dostaneme výhradní právo na jeho otištění. To je vše. Na shledanou.“

Mason energicky zavěsil.

„Myslíš, že se nemůže pokusit vypátrat, kdo ve skutečnosti volal?“ otázal se detektiv.

„Nic by nevypátrala,“ odpověděl Mason. „Navíc není tak bystrá, aby postřehla nebezpečí. Spolkla udici i s navijákem.“

„Píše si deník?“ ptal se detektiv.

„Nevím,“ odpověděl Mason.

„Neřekla to, že si jej píše?“

Perry Mason se zasmál.

„Ovšem,“ pravil, „řekla, že si vede deník, ale to nic neznamená. Učinil jsem nabídku tak, že má spoustu času deník sepsat. Za deset tisíc dolarů je schopna popsat hodně papíru.“

„Co tím sleduješ?“ otázal se Drake.

„Spíš jen tuším,“ odpověděl Mason. „Teď si přezkoumejme typy rukopisů. Získal jsi je?“

„Nemám dosud rukopis paní Forbesové, ale zato mám rukopis Pauly Cartrightové, Thelmy Bentonové a dopis psaný Cartrightovou hospodyní Alžbětou Walkerovou.“

„Porovnal jsi je,“ otázal se Mason, „s dopisem, který napsala Paula Cartrightová, když opustila Forbese?“

„Ne, dopis má státní zastupitelství, ale mám fotokopii telegramu odeslaného z Midwicku, s kterou se rukopis shoduje.“

„Který rukopis se neshoduje?“

„Všechny se shodují.“

„Ten telegram je psán ženskou rukou?“

Drake přikývl, chvilku hledal ve složce a vytáhl fotokopii telegramu. Mason ji vzal a pozorně si ji prohlížel.

„Úředník, který přijímal na poště telegram, se na nic nepamatuje?“ otázal se.

„Pamatuje si jen, že jej odesílala žena. Podala mu jej přes přepážku společně s přesně odpočítanou částkou peněz za telegram. Zdálo se, že velmi spěchá. Úředník si vzpomíná, že ještě ani nespočítal slova telegramu, když byla již na odchodu.

Upozornil ji, že potřebuje překontrolovat, zda je částka za odeslání telegramu správně vypočítána, a na to odpověděla, že si je jista správností a odešla.“

„Upamatoval by se na ni, kdyby ji viděl?“

„Pochybuji. Není příliš inteligentní a mimoto ženě zřejmě nevěnoval mnoho pozornosti. Měla na hlavě klobouk se širokým okrajem. Ničeho jiného si nevšiml. Když mu podávala telegram, měla skloněnou hlavu a široký okraj klobouku ji stínil tvář. Když odcházela, byl zaneprázdněn počítáním slov a už si ji nevšímal.“ Mason ještě chvíli prohlížel fotokopii telegramu a potom vzhlédl na Draka.

„Paule,“ řekl, „jak se noviny dozvěděly o všech podrobnostech případu?“

„O jakých podrobnostech?“

„Zavražděný muž, který žil pod jménem Foley, byl ve skutečnosti Clinton Forbes, který vyvolal skandál v Santa Barbaře tím, že utekl s Paulou Cartrightovou.“

„Hloupost,“ řekl Drake, „to se dalo čekat. Zjistili jsme to my, proč by to nemohl zjistit taky novináři. Noviny mají dopisovatele v Santa Barbaře. Ti prohlédli všechny staré ročníky novin a z toho, co vyhrabali, sestavili celou dojemnou historku. Kromě toho přece znáš státního zástupce - má rád, když se o jeho soudních případech píše v novinách. Zásobuje je veškerými informacemi, jak jen může.“

Perry Mason zamyšleně přikývl.

„Paule, domnívám se, že již budu schopen předstoupit s obhajobou před soud.“

Detektiv se na něj překvapeně podíval.

„Soud hned tak nezačne. Ani v tom případě, že požádáš o urychlení.“

Perry Mason se spokojeně usmál.

„To je správný způsob přípravy kriminálního soudního procesu,“ pravil. „Je nutné učinit všechny přípravy a vybudovat obhajobu dříve než státní zástupce zjistí, oč vlastně jde. Jinak by bylo příliš pozdě.“

XVII

Atmosféra v přeplněné soudní síni byla mimořádně napjatá, protože se očekával vzrušující soudní proces.

Starý zkušený soudce Markham, který již předsedal mnoha známým hrdelním procesům seděl za masivním předsednickým stolem, nedotčen psychickým napětím panujícím v soudní síni. Pouze dobrý pozorovatel si mohl všimnout, že za jeho klidným vzezřením se skrývá ostražitá bdělost.

Zástupce obžaloby byl Claude Drumm, vysoký, dobře oblečený a přívětivý muž, budící zdání naprosté suverenity. Setkal se již dříve v soudní síni s Perry Masonem a utrpěl těžkou porážku; tentokrát si však byl jist pevností obžaloby.

Perry Mason seděl za stolem určeným pro obhájce a tvářil se lhostejně a unaveně, jako by o celý případ neměl nejmenší zájem. Jeho postup byl naprosto odlišný od postupu obhájců, kteří rázně vystupují proti každému kroku v průběhu procesu.

Claude Drumm uplatnil již druhou kategorickou námitku proti nezaujatosti porotce. Člen poroty, proti kterému námitku uplatnil, opustil lavici porotců. Soudní úředník přivedl jiného muže vysoké, hubené postavy, vysedlých lícních kostí a bezvýrazných očí. Muž postoupil kupředu, zvedl pravou ruku, byl vzat do přísahy a zaujal místo na lavici porotců.

„Můžete začít s dotazy," řekl soudce Markham Perrymu Masonovi. Mason se rozpačitě podíval na porotce.

„Jak se jmenujete?" otázal se.

„George Smith," odpověděl porotce.

„Četl jste o tomto případu?"

„Ano."

„Utvořil jste si nějaký názor podle toho, co jste četl?"

„Ne.“

„Není vám nic známo o jednotlivých faktech případu?“

„Není, s výjimkou toho, co jsem četl v novinách.“

„Budete-li vybrán za porotce, můžete čestně a podle pravdy posoudit obvinění a vynést správný rozsudek?“

„Mohl bych.“

„Budete moci?“

„Budu.“

Perry Mason pomalu vstal. Předtím s nezaujatostí porotce souhlasil až překvapivě rychle. Teď se však obrátil na nového porotce a zamračeně si jej prohlížel.

„Uvědomujete si,“ pravil, „že budete-li zvolen v tomto procesu za porotce, máte posoudit fakta, ale právní předpisy budete posuzovat podle instrukcí, které vám dá soud?“

„Uvědomuji si to,“ odpověděl porotce.

„Kdyby vás soud instruoval,“ řekl pomalu a rozvážně Perry Mason, „že podle zákonných ustanovení tohoto státu je obžaloba povinna dokázat nad veškerou rozumnou pochybnost vinu obžalované dříve, než porota bude s to při dobrém svědomí vynést svůj názor, a že obviněná nemusí svědčit ve svůj prospěch, ale že může mlčet a spoléhat na skutečnost, že se obžalobě nepodařilo prokázat nad veškerou pochybnost její vinu, mohl byste v takovém případě zachovat a zachoval byste instrukce soudu a chápal je jako zákonné ustanovení?“

Porotce přikývl hlavou na souhlas.

„Ano,“ pravil, „myslím, že bych mohl, je-li to právní ustanovení.“

„Kdyby vás soud dále instruoval, že nevyužije-li obžalovaná ve svůj prospěch možnosti místopřísežně odmítnout obvinění vznesená proti ní, nemá to porota v žádném případě brát v úvahu při rozhodování o rozsudku a nemá to být ani předmětem

komentárů při diskusích, mohl byste v takovém případě zachovávat a zachovával byste takovéto instrukce?“

„Ano, tím jsem si jist.“

Perry Mason se opět posadil na židli a přikývl. „Schopen své funkce.“

Claude Drumm položil ošemetnou otázku, která již tolikrát v minulosti zavinila diskvalifikaci porotce:

„Máte nějaké mravní výhrady proti vynesení rozsudku, který by pro obviněnou mohl mít za následek trest smrti?“ otázal se.

„Nemám žádné,“ odpověděl muž.

„Jestliže budete členem poroty, která bude soudit tento případ,“ řekl státní zástupce, „nebudete mít výčitky svědomí, které by vám mohly zabránit vynést rozsudek o vině v případě, že si budete myslet, že vina obžalované byla nade vší pochybnost dokázána?“

„Ne.“

„Schopen funkce porotce,“ řekl Claude Drumm.

„Jaké je konečné stanovisko obžalované strany?“ řekl soudce Markham.

„Není žádných námitek,“ pravil Perry Mason.

Soudce Markham pokynul hlavou směrem ke Claude Drummovi.

„Nechť je porota vzata do přísahy,“ řekl státní zástupce.

Soudce Markham oslovil porotce.

„Pánové,“ řekl, „vstaňte a složte přísahu. Současně bych chtěl ocenit pružný postup obhájce při sestavování poroty.“

Porotci byli vzati do přísahy. Claude Drumm pronesl zahajovací řeč - stručnou, působivou a věcnou. Zdálo se, že chce napodobit Perryho Masona, rychle přejít všechny úvodní formality a zaměřit pozornost na jeden rozhodující úder.

„Vážení porotci,“ řekl, „hodlám dokázat, že večer dne 17. října t. r. obviněná Bessie Forbesová zastřelila Clintona Forbese. Není

žádné tajemství, že obviněná chovala k zastřelenému zášť. Nechci tuto zášť podceňovat. Předložím vám otevřeně veškerá fakta. Hodlám dokázat, že zastřelený byl manželem zde obviněné; že žili společně v Santa Barbaře až do října minulého roku, kdy on tajně odešel, aniž obviněné svůj úmysl oznámil, s Paulou Cartrightovou, manželkou svého přítele; že Clinton Forbes se s Paulou Cartrightovou přistěhovali do zdejšího města, kde se Forbes usídlil pod jménem Clinton Foley v Milpasově ulici číslo 4889; Paula Cartrightová vystupovala pod jménem Evelyn Foleyová a vydávala se za manželku zastřeleného. Hodlám dokázat, že zde obviněná si zakoupila automatický revolver značky Colt ráže třicet osm; že celý rok usilovně hledala místo pobytu zastřeleného; že krátce předtím, než došlo k vraždě, zjistila místo jeho pobytu, přijela do tohoto města a ubytovala se v jednom hotelu v centru města pod jménem C. M. Dangerfieldová.

Domnívám se, že dokáži, že večer dne sedmnáctého října, přibližně v sedm dvacet pět minut, přijela obviněná k domu obývanému jejím manželem; použila paklíče k odemknutí dveří a vstoupila do domu; v domě se srazila se svým manželem a chladnokrevně ho zastřelila a potom odjela taxíkem k hotelu Breedmont, kde byla ubytována a zaregistrována pod jménem Dangerfieldová.

Hodlám dokázat, že při vystupování z taxíku v něm nedopatřením zapomněla svůj kapesník. Hodlám dokázat, že tento kapesník je nepochybně vlastnictvím obviněné; že obviněná uvědomující si nebezpečnost tak důležité stopy vyhledala řidiče taxíku a vyžádala si kapesník zpět.

Hodlám dokázat, že zbraň, kterou obžalovaná zakoupila v obchodě se zbraněmi v Santa Barbaře, kde se také podepsala do seznamu kupců zbraní, je tatáž zbraň, ze které byly vystřeleny smrtící rány. Na základě těchto důkazů budu žádat porotu, aby

prohlásila obžalovanou vinnou z vraždy spáchané z nízkých pohnutek.“

Při své řeči Claude Drumm sice nezvyšoval hlas, ale hovořil s takovou rozechvělou opravdovostí, že to vzbudilo pozornost porotců. Když skončil, vrátil se ke svému stolku a posadil se.

„Přejete si přednést svou řeč nyní, nebo si vyhradíte právo k jejímu přednesení až v dalším průběhu řízení?“ otázal se soudce Markham Perryho Masona.

„Vrátím se k tomu později.“ odpověděl Perry Mason.

„Vážený pane předsedo,“ řekl Drumm, vstávaje, „obyčejně trvá několik dnů nebo alespoň jeden den, než je sestavena porota posuzující případ vraždy. Tato porota byla sestavena v daleko kratším čase, než jsem očekával. Mohu požádat o odročení soudního jednání do zítřka?“

Soudce Markham zavrtěl hlavou a usmál se.

„Ne, pane státní návladní,“ řekl. „Soud bude pokračovat v řízení. Soudu je známo, že obhájce obžalované má ve zvyku vyřizovat závažné věci velmi rychle. Soud je toho mínění, že není třeba plýtvat časem, který nám dnes ještě zbývá.“

„Dobře,“ řekl Claude Drumm s chladnou důstojností, „doložím podstatu trestného činu předvoláním Thelmy Bentonové. Prosím, aby bylo rozuměno, že ji nyní předvolávám jen proto, aby byla zjištěna podstata trestního činu. Podrobněji budu vyslýchat až později.“

„Ano,“ prohlásil soudce Markham. „tak tomu bude rozuměno.“

Thelma Bentonová postoupila vpřed, zvedla ruku a byla vzata do přísahy. Zaujala místo určené pro svědky a odpřísáhla, že se jmenuje Thelma Bentonová, stará dvacet osm let; že bydlí v domovech Riverview; že se znala s Clintonem Forbesem déle než tři roky; že byla zaměstnána jako jeho sekretářka v Santa Barbaře; že společně s ním odešla ze Santa Barbary a přistěhovala se s ním

do Milpasovy ulice číslo 4889, kde nastoupila místo jeho hospodyně.

Claude Drumm přikývl.

„Měla jste večer dne sedmnáctého října příležitost vidět mrtvého muže v domě číslo 4889 v Milpasově ulici?“ otázal se.

„Ano, měla.“

„Čí mrtvola to byla?“

„Bylo to mrtvé tělo Clintona Forbese.“

„Clinton Forbes si pronajal onen dům pod jménem Clinton Foley?“

„Ano.“

„Kdo tam bydlel s ním?“

„Paní Paula Cartrightová, která žila pod jménem Evelyn Foleyová a vydávala se za jeho manželku, dále čínský kuchař Ah Wong a já.“

„Byl tam také hlídací pes?“

„Ano, byl.“

„Jak se jmenoval ten pes?“

„Princ.“

„Jak dlouho měl Forbes toho psa?“

„Přibližně čtyři roky.“

„Znala jste psa již v Santa Barbaře?“

„Ano.“

„Přivezli jste psa s sebou?“

„Ano.“

„A vy jste doprovázela Forbese a paní Cartrightovou?“

„Ano.“

„Když jste prvně spatřila mrtvolu Clintona Forbese, zahlédla jste také psa?“

„Ano.“

„Kde byl ten pes?“

„V téže místnosti.“

„V jakém byl stavu?“

„Byl mrtev.“

„Všimla jste si něčeho, co by vám naznačilo příčinu jeho smrti?“

„Ano, pes byl zastřelen a pan Forbes také. Na podlaze ležel automatický revolver značky Colt, ráže 38. Kromě toho tam byly rozházeny čtyři prázdné nábojnice po vystřelených nábojích.“

„Kdy jste naposledy viděla Clintona Forbese živého?“

„Večer sedmnáctého října.“

„Kolik bylo přibližně hodin?“

„Bylo přibližně šest hodin patnáct minut večer.“

„Byla jste doma po této hodině?“

„Nebyla. Ve čtvrt na sedm jsem odešla a v té době byl pan Clinton Forbes živ a zdráv. Když jsem ho spatřila potom, byl již mrtev.“

„Čeho jste si všimla, když jste jej spatřila mrtvého?“ tázal se Drumm.

„Máte na mysli holení?“

„Ano.“

„Zřejmě se holil. Na jeho tváři byly znát zbytky zaschlého holícího mýdla. Byl v koupelně, která sousedí s ložnicí, a z ložnice je přístup do koupelny.“

„Kde byl držen pes?“

„Pes byl uvázán v koupelně od té doby, co si na něho stěžoval náš soused,“ řekla Thelma Bentonová.

„Můžete začít s křížovým výslechem k otázkám, které zatím vyšly svědecky najevo,“ řekl Claude Drumm Masonovi.

Perry Mason netečně přikývl. Oči porotců se na něj obrátily. Hovořil hlubokým zvučným hlasem, ale bez důrazu.

„Byla vznesena stížnost na vytí psa?“ otázal se.

„Ano.“

„Sousedem?“

„Ano.“

„A tím sousedem byl Arthur Cartright, manžel ženy, která se vydávala za manželku Clintona Forbese?“

„Ano.“

„Byla paní Cartrightová v domě v době, kdy se stala vražda?“

„Nebyla.“

„Není vám známo, kde byla?“

„Není.“

„Kdy jste ji viděla naposledy?“

Claude Drumm vyskočil.

„Vážený soude,“ řekl, „je zřejmé, že tato otázka je zatím předčasná a bude se vztahovat až na případ obviněné. V této chvíli je zcela nevhodná.“

„Nesouhlasím,“ řekl soudce Markham. „Povoluji tuto otázku, protože vy jste se při výslechu tázal na obyvatele domu. Myslím si, že otázka je vhodná.“

„Odpovězte na otázku,“ pravil Mason. Thelma Bentonová poněkud zvýšila hlas a zrychlila řeč.

„Paula Cartrightová,“ řekla, „opustila dům dopoledne dne sedmnáctého října. Zanechala dopis, ve kterém říká, že...“

„Protestuji proti tomu, aby svědkyně svědčila o obsahu dopisu,“ řekl Claude Drumm. „Za prvé to neodpovídá dané otázce a za druhé to není nejlepší důkaz.“

„Ne, to není nejlepší důkaz,“ souhlasil soudce Markham.

„Kde je tedy ten dopis?“ otázal se Perry Mason.

Chvíli nastalo trapné ticho. Thelma Bentonová se podívala bezradně na státního zástupce.

„Já jej mám,“ řekl Claude Drumm, „a hodlám jej předložit později.“

„Domnívám se,“ řekl soudce Markham, „že křížový výslech týkající se tohoto bodu se dostal příliš daleko, takže otázka k obsahu dopisu se nepřipouští.“

„Dobře,“ pravil Perry Mason, „prozatím nemám žádných dalších otázek.“

„Předvolejte Sama Marsona,“ řekl Claude Drumm.

Sam Marson byl vzat do přísahy, zaujal místo určené pro svědky a přísežně prohlásil, že se jmenuje Sam Marson, že je stár třicet dva let, že pracuje jako řidič taxíku a že dne sedmnáctého října tohoto roku byl ve službě.

„Viděl jste sedmnáctého října obviněnou?“ otázal se Claude Drumm.

Marson se naklonil kupředu, aby lépe viděl na Bessii Forbesovou, která seděla na lavici obžalovaných přímo za zády Perryho Masona. Po její pravici seděl šerifův pomocník.

„Ano, viděl jsem ji,“ řekl.

„Kdy jste ji prvně spatřil?“

„Asi v sedm hodin deset minut.“

„Kde?“

„V blízkosti Deváté a Masonikovy ulice.“

„Co dělala?“

„Dávala mi znamení a já jsem zastavil u chodníku. Řekla mi, abych ji zavezl do Milpasovy ulice číslo 4889. Zavezl jsem ji tam a ona mě požádala, abych zavolal na číslo Parkcrest 629-45, vyžádal si k telefonu Arthura a sdělil mu, že má jít hned do Clintonova domu, neboť Clinton se rozhodl řešit záležitost s Paulou.“

„Nu, a co jste udělal vy?“ ptal se Claude Drumm.

„Zavezl jsem ji tam a odejel jsem telefonovat, jak žádala, a potom jsem se vrátil zpět pro ni.“

„A co se stalo potom?“

„Potom vyšla z domu a já ji zavezl do blízkosti hotelu Breedmont, kde vystoupila.“

„Spatřil jste ji znovu toho večera?“

„Ano.“

„Kdy?“

„Nevím, řekl bych, že nebylo daleko do půlnoci. Přišla k mému taxíku a řekla, že se domnívá, že v něm zapomněla kapesník. Potvrdil jsem jí to a vrátil jsem jí jej.“

„Vzala si jej?“

„Ano.“

„A byla to táž osoba, kterou jste vezl do Milpasovy ulice číslo 4889?“

„Ano, byla to táž osoba.“

„A vy potvrzujete, že to byla zde obviněná?“

„Ano, je to ona.“

Claude Drumm se obrátil k Masonovi.

„Můžete začít s křížovým výslechem,“ řekl.

Perry Mason zvýšil hlas.

„Obviněná zanechala ve vašem taxíku kapesník?“

„Ano.“

„Co jste s ním udělal?“

„Ukázal jsem vám jej a vy jste mi řekl, abych jej vrátil.“

Claude Drumm se uchichtl.

„Počkejte,“ řekl Perry Mason. „Není třeba, abyste mne do toho zatahoval.“

„Tak se máte sám držet mimo,“ řekl Claude Drumm.

Soudce Markham zaklepal kladívkem.

„Klid!“ řekl. „Pane obhájce, přejete si, aby tato odpověď nebyla zaprotokolována?“

„Ano,“ řekl Perry Mason. „Navrhuji, aby byla vyškrtnuta, protože neodpovídá dané otázce.“

„Návrh se zamítá,“ řekl nelítostně soudce Markham. „Soud věří, že to byla odpověď na danou otázku.“

Na tváři státního zástupce se objevil široký úsměv.

„Řekl vám státní zástupce, jak máte v takovémto případě odpovídat?“ otázal se Perry Mason.

„Ne, pane.“

„Neřekl vám, že v případě, jestliže vám dám k tomu sebemenší příležitost, máte odpovědět, že jste dal onen kapesník mně?“

Svědek nervózně poposedl.

Claude Drumm vyskočil a rozhodně protestoval. Soudce Markham odmítl jeho námitky a Sam Marson pravil tichým hlasem: „No, řekl mi, že sám se mně nemůžete ptát na to, co jste mi řekl vy, ale že když dostanu příležitost, bude správné, když to řeknu porotě.“

„A řekl vám rovněž,“ pravil Perry Mason, „že až vám bude položena otázka, zda obviněná je totožná s ženou, která jela vaším taxíkem sedmnáctého října večer, máte se naklonit kupředu, abyste si ji mohl lépe prohlédnout, tak, aby porota viděla, že studujete její tvář?“

„Ano, řekl mi to.“

„Ve skutečnosti jste však viděl obžalovanou několikrát předtím, než jste zaujal svědecké místo. Ukázali vám ji vyšetřující úředníci a viděl jste ji ve vězení. Bylo vám již nějaký čas známo, že je to žena, která jela ve vašem taxíku oné noci, není-liž pravda?“

„Ano.“

„Nebylo tedy vůbec třeba, abyste se nakláněl a studoval zjev obžalované, dříve než jste odpověděl na danou otázku?“

„No, udělal jsem to, co mi bylo řečeno,“ odpověděl stísněně Marson.

Z tváře Clauda Drumma zmizel úsměv a vystřídal jej zamračený podrážděný výraz.

Perry Mason pomalu vstal a chvíli upřeně hleděl na svědka.

„Jste si naprosto jist,“ řekl, „že to byla obžalovaná, která si najala váš taxík?“

„Ano, pane.“

„A jste si naprosto jist, že to byla obžalovaná, která přišla za vámi pozdě v noci a ptala se vás na kapesník?“

„Ano, pane.“

„A není to tak, že tehdy jste si nebyl zcela jist, ale teprve v průběhu vašich pohovorů s vyšetřujícími úředníky jste si nabyl jistoty?“

„Ne, myslím, že to tak nebylo. Poznal jsem ji.“

„Jste si jist, že v obou případech to byla obviněná?“

„Ano.“

„A jste si tak jist, že to byla obviněná, která za vámi přišla pro kapesník, jako jste si jist, že to byla obviněná, která si vás najala, abyste ji zavezl do Milpasovy ulice?“

„Ano, byla to tatáž osoba.“

Perry Mason se nečekaně a teatrálně otočil k publiku přeplněné soudní síně, rozhlédl se a hereckým gestem napřáhl ruku.

„Mae Sibleyová,“ řekl, „vstaňte.“

Bylo patrno mírné vzrušení a potom Mae Sibleyová vstala.

„Podívejte se na tuto ženu a řekněte mi, jestli jste ji už někdy viděl!“ pravil Perry Mason.

Claude Drumm rychle povstal.

„Pane předsedo,“ řekl, „protestuji proti této formě zkoušení paměti svědka. To není ani vhodné zkoušení, ani vhodný křížový výslech.“

„Hodláte dokázat souvislost vaší otázky s předcházejícím výslechem?“ otázal se soudce Markham Masona.

„Udělám to jinak,“ řekl Perry Mason. „Odvolávám formulaci položeného dotazu a zároveň se vás táži, Samueli Marsone, zda tato žena, která nyní stojí v soudní síni, nepřišla za vámi té noci dne sedmnáctého října tohoto roku pro kapesník a zda vy jste jí nevydal kapesník zapomenutý v taxíku?“

„Ne, pane,“ řekl Samuel Marson, ukazuje na obviněnou, „tahle žena to byla.“

„Nemůžete se mýlit?“ ptal se Mason.

„Ne, pane.“

„A jestliže se mýlíte, pokud jde o totožnost ženy, která za vámi přišla pro kapesník, mohl byste se rovněž mýlit, pokud jde o totožnost ženy, kterou jste vezl do Milpasovy ulice?“

„Naprosto se nemýlím; kdybych se zmýlil v jednom případě, mohl bych se zmýlit i v druhém,“ odpověděl Marson.

Perry Mason se vítězoslavně usmál.

„To je všechno,“ pravil.

Claude Drumm povstal.

„Pane předsedo,“ řekl, „mohu požádat o odročení soudního jednání do zítřejšího dopoledne?“

Soudce Markham se zamračil a přikývl mírně hlavou.

„Ano,“ pravil, „soudní jednání se odročuje na desátou hodinu zítra dopoledne. Během přerušení není přípustné, aby členové poroty spolu hovořili o soudním případu, a rovněž není dovoleno, aby kdokoli o soudním případu hovořil v jejich přítomnosti.“

Soudce Markham zaklepal kladívkem, vstal a majestátně odcházel ke své úřadovně. Perry Mason si všiml významného pohledu Clauda Drumma na dva šerifovy pomocníky a pak viděl, jak si tito pomocníci razí cestu zástupem diváků k Mae Sibleyové. Rovněž Perry Mason se bezohledně protlačil zástupem a dostihl mladou ženu několik málo vteřin poté, co ji oba pomocníci zastoupili cestu a snažili se jí odvést.

„Soudce Markham si přeje, abyste ho všichni tři navštívili v jeho úřadovně,“ řekl.

Policisté překvapením vzhlédli.

„Tímto směrem,“ řekl Perry Mason, obrátil se a razil si cestu zpět mezi lavicemi.

„Drumme,“ zvolal zvýšeným hlasem.

Claude Drumm, který byl již na odchodu ze soudní síně, se zastavil.

„Nemáte nic proti tomu, abychom společně navštívili soudce Markhama v jeho úřadovně?“ otázal se Perry Mason.

Drumm chvíli váhal a potom přikývl.

Oba právníci vstoupili do úřadovny soudce Markhama. Za nimi šli oba šerifovi pomocníci a Mae Sibleyová.

Stěny úřadovny soudce Markhama byly obloženy právnickými knihami. Na velikém psacím stole byly pečlivě srovnány spisy a zákoníky. Soudce Markham vzhlédl od knihy, kterou právě studoval.

„Pane soudce,“ řekl Perry Mason. „Tato mladá žena je mou svědkyní. Je předvolána k soudu jako svědkyně obhajoby. Všiml jsem si, že na znamení státního návladního k ní přistoupili dva šerifovi pomocníci. Mohu soud požádat, aby svědkyni poučil, že nemusí s nikým hovořit až do doby, kdy bude svědčit, a rovněž, aby poučil oba policisty, že ji nemají obtěžovat?“

Claude Drumm zrudl, ustoupil ke dveřím a rázně je zavřel.

„Když jste již tuto otázku položil,“ řekl, „a soud nezasedá, vyřešíme ji hned na místě.“

Perry Mason si ho bojovně měřil.

„Dobře,“ pravil, „vyřešte ji.“

„Zamýšlel jsem se dotázat této ženy,“ pravil Claude Drumm, „zda nedostala zaplaceno za to, aby si hrála na obviněnou. Chtěl jsem zjistit, zda s ní nebylo dohodnuto, aby zašla za taxíkářem a uvedla, že to byla ona, která si večer najala taxík a zapomněla v něm kapesník.“

„No dobře,“ řekl Perry Mason, „předpokládejme, že by na tyto otázky odpověděla kladně. Co jste zamýšlel udělat v takovém případě?“

„Zjistit totožnost osoby, která jí zaplatila za to, aby se vydávala za někoho jiného, a na tuto osobu nechat vystavit zatykač,“ řekl Claude Drumm.

„Tak tedy dobře,“ řekl Perry Mason protáhlým hlasem, který nevěstil nic dobrého, „já jsem tou osobou. Já jsem to udělal. Co hodláte učinit?“

„Ale, pánové,“ řekl soudce Markham, „zdá se mi. že rozhovor zachází poněkud dále, než je třeba.“

„Ne, vůbec ne,“ odpověděl Perry Mason. „Věděl jsem, že tohle přijde, a chci, aby to bylo vyřízeno hned tady. Neexistuje zákon, který by zakazoval ženě, aby představovala jinou ženu. Není žádný přečin prohlašovat se za majitele ztracené věci, pokud tento nárok není uplatňován s cílem dostat tuto věc do vlastnictví.“

„A to byl také pravý důvod tohoto podvodu,“ křičel v rozčilení Claude Drumm.

Perry Mason se usmál.

„Jistě se upamatujete, Drumme,“ řekl, „že jsem uvědomil policii a vrátil jí kapesník okamžitě potom, co jsem jej získal, a že slečna Sibleyová mi jej dala rovněž ihned potom, co jej dostala od řidiče taxíku. Já jsem udělal jen to, že jsem si chtěl vyzkoušet taxíkářovu paměť. Byl jsem si dobře vědom, že až jej patřičně zpracujete, bude si tak jist totožností obžalované, že žádný křížový výslech s ním ani v nejmenším neotřese. Vyšetřil jsem ho tedy a to praktickou zkouškou, a nikoli pouze kladením otázek. A to je všechno. Jednal jsem výhradně v mezích zákona.“

Soudce Markham se podíval na Masona a v jeho očích se objevil veselý záblesk.

„Nu, teď nejsme v soudní síni, abychom se museli ohlížet na etiketu, a soudu není položena otázka, zda šlo, nebo nešlo o drobnou krádež kapesníku. Soud byl pouze vyzván, aby posoudil vaši žádost, pane obhájce, aby vaší svědkyni umožnil přednést

výpověď před soudem a aby policejní úřednicí se nesnažili ji zastrašit.“

„Ano, to je vše, co chci,“ pravil Perry Mason, ale jeho pohled zůstal upřen na Clauda Drumma. „Vím dobře, co dělám, a také si svoje činy zodpovím. Rozhodně nechci, aby kterékoli ženě byl naháněn strach všelijakými výhrůžkami.“

„Vaše jednání vás přivede před disciplinární výbor Sdružení právníků!“ křičel Claude Drumm.

„To je dobře,“ odpověděl mu Perry Mason. „Budu velmi rád, když budu mít příležitost prodiskutovat to s vámi před disciplinárním výborem. Ale zatím ruce pryč od mé svědkyně.“

„Ale pánové, pánové,“ napomenul je ostře soudce Markham a vstal. „Musím trvat na dodržení pořádku. Právní zástupce Mason přednesl svou žádost. Vy, pane Drumme, byste měl vědět, že žádost byla zcela opodstatněná. Jestliže je tato osoba svědkyní předvolanou obhajobou, zdržte se všech pokusů o její zastrašování.“

Claude Drumm polkl a znatelně zčervenal.

„Nu dobře,“ řekl.

„Tímto směrem,“ řekl s úsměvem Perry Mason Mae Sibleyové, vzal ji pod paži a vedl ven.

Když otevřel dveře do soudní síně, zablýskla se světla fotoaparátů.

Děvče vykřiklo a zakrylo si tvář.

„Nerozčilujte se,“ řekl jí Perry Mason. „To jsou jen reportéři, kteří chtějí váš snímek pro noviny.“

Claude Drumm rozčileně přistoupil k Masonovi. Jeho tvář byla bledá, ale oči mu plály hněvem.

„Vy jste to úmyslně zaranžoval,“ řekl, „jen abyste dostal celou tu dramatickou historku na přední stránky novin!“

Perry Mason se na něj vesele usmál.

„Máte proti tomu námitky?“ otázal se.

„Mám jich hned několik,“ vybuchl Claude Drumm.

„Dávejte si ale dobrý pozor, abyste jich použil správně,“ zlověstně mu odpověděl Perry Mason.

Oba muži se chvíli měřili pohledy. Claude Drumm, pobledlý zlostí, ale bezmocný proti převaze Perryho Masona, hleděl do jeho pevných očí a uvědomoval si, že byl poražen. Vztekle se otočil na podpatku a odešel.

Perry Mason se obrátil na Mae Sibleyovou.

„Nechtěl jsem, abyste hovořila s policejními úředníky,“ pravil, „ale není žádných důvodů, proč byste si nemohla pohovořit s novináři.“

„Co jim mám říci?“ otázala se.

„Řekněte jim všechno, co víte,“ odpověděl a nadzvedl klobouk na pozdrav. Ve dveřích vedoucích ze soudní síně se ještě ohlédl.

Mae Sibleyovou obklopilo půl tuctu novinářů a kladli jí jeden přes druhého otázky.

Usmívající se Perry Mason vyšel létajícími dveřmi na chodbu soudní budovy.

XVIII

Když přišel Perry Mason do své kanceláře, podíval se na hodinky. Venku bylo chladno a nevlídno, ale v kanceláři bylo příjemně vytopeno a útulno. Bylo přesně osm hodin čtyřicet pět minut.

Mason rozsvítil a položil na psací stůl Delly Streetové malý kožený kufřík. Odemkl jej a nadzvedl víko. Ukázalo se, že je to malý přenosný psací stroj. Sáhl do kapsy svrchníku pro rukavice a natáhl si je na ruce, vyjmul z aktovky několik listů psacího papíru a ofrankovanou obálku. Hned nato vstoupila do kanceláře Della Streetová.

„Četl jste noviny?“ ptala se, když zavřela dveře a svlékala kožich.

„Ano,“ řekl Mason a vesele se usmál.

„Řekněte mi,“ pravila, „to jste zorganizoval celou záležitost tak, abyste v nejnapínavější části procesu mohl podniknout dramatický útok?“

„Ovšem,“ odpověděl jí, „proč ne?“

„Nezašel jste příliš daleko, nepřestoupil jste tím téměř hranici práva? Nemohou vám dělat potíže před disciplinárním výborem?“

„Pochybuji,“ odpověděl. „Byl to naprosto obvyklý křížový výslech.“

„Jaký křížový výslech? Co tím myslíte?“ otázala se.

„Bylo by docela normální, kdybych nechal předstoupit několik žen a požádal Sama Marsona, aby určil tu, která zapomněla v jeho voze kapesník. Bylo by naprosto přípustné, kdybych ukázal na jednu z nich a řekl, že podle mého názoru to byla ona, která zapomněla kapesník. Bylo by naprosto přípustné, kdybych před něho předvedl jednu ženu a dotázal se ho, zda si není jist, že to

byla ona, nebo kdybych mu řekl, že to byla ona, která zapomněla kapesník v jeho voze.“

„Jak to souvisí s vaším postupem?“ otázala se.

„Šel jsem jen o jeden krok dále,“ odpověděl. „Zjistil jsem, že taxíkář si není jist, pokud jde o totožnost té ženy. Z jeho nejistoty jsem vycházel. Najal jsem ženu, oblékl ji přibližně tak, jak byla oblečena Bessie Forbesová, obstaral pro ni stejný parfém a požádal ji, aby taxíkáři řekla, že zapomněla v jeho voze kapesník. Samozřejmě že vůbec nezapochyboval, zda mluví pravdu, protože si nebyl jist, jak vypadala žena, která v jeho taxíku kapesník zapomněla.

Uvědomil jsem si, že až vyšetřující orgány skončí jeho výslech, bude se vyjadřovat s naprostou jistotou o totožnosti ženy, která zapomněla kapesník. Stává se docela běžně, že svědek je několikrát předvolán před vyšetřující úředníky, a tím se v něm vytváří stále větší pocit jistoty o jednotlivých událostech. Nejméně šestkrát mu při různých příležitostech ukázali Bessii Forbesovou. Učinili to nenápadně, jakoby náhodně, tak, aby si neuvědomil, že je určitým způsobem hypnotizován. Nejdříve mu ukázali ženu a řekli mu, že je to ta, která jela v jeho taxíku. Potom ho s ní konfrontovali a řekli jí, že ji poznal. Ona se k tomu nevyjádřila, odmítla však odpovídat na otázky. To Marsona přesvědčilo. Postupně, krok za krokem, formulovali jeho svědeckou výpověď, zpracovávali ho, až nabyl tak pevného přesvědčení, že v něm nezůstalo ani nejmenší stopy po jakýchkoli pochybnostech. Tímto způsobem postupuje obžaloba při přípravě všech soudních procesů. Usiluje samozřejmě o to, aby výpovědi svědků byly co nejpřesvědčivější.“

„To je mi známo,“ odpověděla Della, „ale jak to je s kapesníkem?“

„Aby se to mohlo posuzovat jako krádež,“ řekl, „musel by zde být úmysl. Žádný takový úmysl zde nebyl. Mae Sibleyová

vyzvedla kapesník pro mne. Já jsem jej obstaral pro policii a předal jsem jí kapesník dříve, než by jej vypátrala sama, a poskytl jsem jí informaci.“

Zamračila se a nedůvěřivě potřásla hlavou. „Snad se to dá takhle vysvětlit, ale v každém případě jste jednal velmi riskantně a zaskočil jste ho.“

„Jistěže jsem postupoval velmi riskantně a překvapivě,“ řekl. „jsem za to také placen. Jednoduše jsem provedl křížový výslech zcela neobvyklým způsobem dříve, než měl státní zástupce možnost ovlivnit ho různou propagandou... nesundávejte si rukavice, Dello, nechte si je na rukou.“

„Proč?“ tázala se, ale nechala si dlouhé černé rukavice na rukou.

„Protože uděláme ještě jeden překvapující krok a nechci, aby jeden z nás zanechal na papíře otisky prstů.“

Dívala se na něj chvíli zpytavě a potom řekla: „Je to v mezích zákona?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl jí, „ale přesto se nenecháme chytit.“ Šel ke dveřím a zamkl je.

„Vezměte si papír,“ pravil, „a připravte si jej do stroje.“

„Píšu nerada na přenosných psacích strojích,“ odpověděla. „Jsem zvyklá na svůj.“

„Nedá se nic dělat. Psací stroje jsou stejně charakteristické jako rukopis. Znalec může přesně určit typ psacího stroje, na kterém byl dokument napsán, a prokázat také totožnost psacího stroje, má-li k němu přístup a příležitost porovnat písmena.“

„Tenhle přenosný psací stroj je úplně nový,“ podotkla. „Ano, je,“ potvrdil jí. „Několik písmen trochu zkřivím, aby nikdo nemohl předpokládat, že šlo o nový stroj.“

Přistoupil k psacímu stroji a trochu ohnul několik písmen. „Jaký nápad zase máte?“

„Napíšeme přiznání.“

„Jaké přiznání?“

„Přiznání k vraždě Pauly Cartrightové,“ odpověděl. Zahleděla se na něho očima rozšířenýma překvapením. „Proboha,“ pronesla, „a co hodláte s tím přiznáním udělat?“

„Odešleme jej poštou vedoucímu redaktoru Chroniclu,“ odpověděl jí. Zůstala chvíli zaraženě stát, zamyšleně ho pozorujíc. Potom se zhluboka nadechla, posadila se na židli a zasunula papír do připraveného přenosného psacího stroje. „Máte strach, Dello?“ tázal se.

„Ne,“ odpověděla. „Jestli chcete, abych to udělala, tak to udělám.“

„Myslím si, že skutečně stojíme na hodně tenkém ledu,“ řekl jí, „ale myslím si také, že vás z toho dostanu, ať se děje co se děje.“

„To je v pořádku,“ řekla. „Víte, že pro vás udělám všechno. Řekněte mi, co mám psát.“

„Budu vám diktovat,“ pravil zamyšleně, „pište rovnou do stroje.“ Naklonil se k ní a řekl tlumeným hlasem: „Adresujte dopis na vedoucího redaktora Chroniclu.“

„VÁŽENÝ PANE!

Všiml jsem si, že jste ve svých novinách otiskl interview s Alžbětou Walkerovou, ve kterém uvedla, že jsem při různých příležitostech prohlásil, že hodlám zemřít na popravišti a že jsem strávil většinu svého času pozorováním sousedního domu, obývaného Clintonem Forbesem, který se tedy vydával za Clintona Foleye.

Všechny tyto údaje jsou správné.

Všiml jsem si, že jste uveřejnili článek, v němž požadujete zatčení moje a rovněž mé ženy Pauly Cartrightové, dříve než bude povoleno pokračovat v soudním přelíčení s Bessií

Forbesovou, přičemž bylo naznačeno, že jsem to já, kdo zabil Clintona Forbese.

Toto nařčení je nesprávné a nepravdivé.

Nezabil jsem Clintona Forbese. Zabil jsem však svou ženu Paulu Cartrightovou.

Vzhledem k současným okolnostem se domnívám, že veřejnost má plné právo se dozvědět, co se skutečně přihodilo.“

Perry Mason přestal na chvíli diktovat, aby poskytl Delle Streetové čas dokončit diktovanou větu. Čekal tiše ještě poté, kdy psací stroj již utichl. Della zvedla oči od stroje a tázavě se podívala na Masona.

„Nejste vyděšena, Dello?“

„Ne,“ odpověděla. „Jen pokračujte.“

„Jsme oba na nejisté půdě,“ řekl jí.

„To nevadí,“ odpověděla. „Když můžete riskovat vy, mohu já riskovat taky.“

„Dobře, pokračujeme:

„Žil jsem se svou ženou v Santa Barbaře a byl jsem šťasten. Stýkal jsem se přátelsky s Clintonem Forbesem a jeho manželkou. Bylo mi známo, že morálka nebyla silnou stránkou Clintona Forbese, ale oblíbil jsem si ho. Věděl jsem, že udržuje známost snad s půl tuctem žen.Nikdy jsem však neměl nejmenší podezření, že moje žena byla jednou z nich. Pak jsem však zjistil pravdu. Rázem se ze mne stal zničený člověk. Ztratil jsem ženu a mé štěstí se zhroutilo jako domek z karet. Rozhodl jsem se vypátrat místo pobytu Clintona Forbese a zabít ho jako psa.

Trvalo mi deset měsíců, než jsem ho nalezl. Zjistil jsem, že žije v Milpasově ulici pod jménem Clinton Foley. Využil

jsem příležitosti, že byl k pronajmutí sousední dům, nastěhoval jsem se tam a úmyslně najal hluchou hospodyni, což vylučovalo její účast na sousedském klepaření. Rozhodl jsem se zjistit ještě něco o zvycích Clintona Foleye dřív, než ho zabiji. Chtěl jsem zjistit, jak se chová k Paule a zda je šťastná. Proto jsem trávil většinu času pozorováním sousedního domu dalekohledem.

Bylo to zdlouhavé a nudné. Čas od času jsem mohl pozorovat domácí život muže, kterého jsem sledoval. Byly však také dlouhé dny, kdy jsem nezpozoroval vůbec nic. Nakonec jsem došel k závěru, že Paula je nesmírně nešťastná.

A přece jsem přes všechny své plány své rozhodnutí nesplnil.

Čekal jsem onoho rozhodného dne až do soumraku a chráněn tmou jsem se vplížil do domu svého nepřítele. Měl jsem pevný úmysl ho zabít a odvést si svou ženu. Své hospodyni jsem dal dopis pro svého advokáta. K dopisu jsem přiložil poslední vůli. Chtěl jsem mít své věci v pořádku, ať se již se mnou stane cokoli.

Zadní dveře domu nebyly zamčeny. Clinton Foley měl velkého vlčáka Prince, aby hlídal dům, avšak Princ mne znal ještě z doby, kdy jsem se stýkal s Clintonem Forbesem v Santa Barbaře. Neštěkal na mě, ale byl šťasten, že mne vidí. Přátelsky na mě vyskočil a olizoval mi ruku. Podrbal jsem ho na hlavě a tiše prošel zadní částí domu. V knihovně jsem se náhle střetl se svou ženou. Zděšeně na mne hleděla a vykřikla. Chytil jsem jí za ruku a pohrozil uškrcením, jestli nebude zticha.

Téměř omdlela strachem. Přinutil jsem jí, aby si sedla a hovořili jsme spolu. Prozradila mi, že Clinton Forbes udržuje po léta tajný milostný poměr se svou hospodyní

Thelmou Bentonovou; že tento milostný poměr začal již předtím, než se ona sama intimně sblížila s Forbesem; že Forbes je s Thelmou Bentonovou mimo dům a že je doma sama; že kuchař Ah Wong šel jako obvykle navštívit své čínské přátele.

Řekl jsem jí o svém úmyslu zabít Forbese a o tom, že ji zamýšlím odvést sebou. Naléhala na mne, abych nic takového nedělal, že její láska ke mně vyprchala a že již nikdy nemůže být se mnou šťastná. Vyhrožovala mi, že zavolá policii a řekne jí o mém úmyslu. Chtěla jít k telefonu. Zápasili jsme spolu a ona začala křičet. Chytil jsem ji za hrdlo a škrtil.

Nikdy nebudu moci vysvětlit pocity tohoto okamžiku. Miloval jsem ji nesmírně a vášnivě. Uvědomil jsem si, že ona mne již ráda nemá. Zápasila se mnou, aby zachránila muže, který mne zradil a kterého jsem nenáviděl. Přestal jsem všechno vnímat. Věděl jsem pouze, že vší silou tisknu její hrdlo. Když jsem opět nabyl smyslu a uvědomil si, co dělám, byla již mrtvá. Uškrtil jsem ji.

Clinton Forbes stavěl ke své garáži přístavek. Dělníci právě prováděli cementárenské práce a měli vše připraveno k vycementování podlahy. Šel jsem do garáže a vyhledal lopatu. Vykopal jsem mělký hrob v místě, které mělo být zacementováno, a tam jsem zahrabal mrtvé tělo své ženy. Přebývající hlínu jsem odklidil. Chtěl jsem vyčkat návratu Clintona Forbese, avšak neodvážil jsem se toho. Byl jsem zcela vyčerpán tím, co jsem udělal. Třásl jsem se jako osika. Uvědomil jsem si, že jsem v rozčílení zabil ženu, kterou jsem miloval. Uvědomil jsem si však také, že mi nehrozí nebezpečí, že budu odhalen. Stavební dělníci měli hned ráno vybetonovat podlahu přístavku, což bezpečně zakryje stopy mého zločinu. Odjel jsem do jiné části města

a najal si byt pod jiným jménem. Tady od té doby žiji, aniž kdokoli co tuší.

Činím tuto zpověď proto, že to považuji za nejsprávnější, co mohu v dané situaci udělat. Zabil jsem svou ženu. Nezabil jsem však Clintona Forbese - i když bych si přál, abych to učinil. Zasloužil si smrt, ale nebyl jsem to já, kdo ho zabil.

Jsem zcela v bezpečí před odhalením. Nikomu se nikdy nepodaří odkrýt tajemství mé nynější totožnosti.

Váš oddaný“

Perry Mason čekal, až Della dopíše, potom vyjmul dopis z psacího stroje a pečlivě si jej celý přečetl.

„Tak to bude v pořádku,“ pravil.

Podívala se na něj nerozhodně, v tváři celá pobledlá.

„Co s tím zamýšlíte udělat?“

„Vezmu si jako vzor závěť Arthura Cartrighta,“ pravil, „a napodobím na dopise jeho podpis.“

Chvilku se na něho dívala, potom beze slova šla k psacímu stolu, vzala pero, namočila je do inkoustu a podala mu je. Poté přistoupila k trezoru, vytočila heslo, otevřela jej, vzala závěť Arthura Cartrighta a rovněž mu ji podala.

Perry Mason se posadil za psací stůl. Na kousku papíru několikrát vyzkoušel podpis Arthura Cartrighta a potom jej obratně napodobil pod napsanou zpověď. Přeložil dopis a podal Delle Streetové ofrankovanou obálku.

„Adresujte ji vedoucímu redaktoru Chroniclu,“ pravil.

Potom zavřel kufřík přenosného psacího stroje.

„Co zamýšlíte dělat teď?“ otázala se.

„Odešlu dopis,“ řekl, „a schovám tenhle psací stroj tak, aby jej policie nikdy nenašla. Vy si vezměte taxíka a jeďte domů.“

Upřeně se na něj podívala a potom šla ke dveřím. Již s rukou na klice se zastavila, chvilku se rozmýšlela a pak přistoupila znova k Masonovi

„Šéfe, chtěla bych, abyste to nedělal.“

„Co abych nedělal?“

„Abyste neriskoval takovým způsobem.“

„Musím to udělat,“ odpověděl.

„Není to správné,“ namítla.

„Je to správné, bude-li to mít správný výsledek.“

„Jaký výsledek si od toho slibujete?“

„Chci, aby betonová podlaha v přístavku garáže byla rozkopána a místo pod podlahou pečlivě prohlédnuto.“

„A proč tedy nejdete raději na policii a nepožádáte ji o to?“

Sarkasticky se zasmál.

„S největší pravděpodobností by to neudělali,“ řekl. „Nemají rádi mé nápady. Snaží se dosáhnout toho, aby Bessie Forbesová byla odsouzena. Neučinili by nic co by oslabilo jejich pozici před porotou. Vypracovali teorii, že Bessie Forbesová je vinna. Nebudou ochotni naslouchat něčemu jinému, a kdybych je o něco požádal, mysleli by si, že se je snažím zaskočit.“

„Co se stane, až tenhle dopis dostane Chronicle?“ otázala se.

„Vsadím se, že betonovou podlahu zcela určitě rozkopou,“ odpověděl.

„Dostanou k tomu od někoho povolení?“

„Nebuďte bláhová,“ řekl jí. „Je to majetek Forbesův a ten je mrtev. Bessie Forbesová je jeho manželkou. Bude-li zproštěna zločinu vraždy, zdědí jeho majetek.“

„A nebude-li zproštěna?“ tázala se Della Streetová.

„Bude zproštěna,“ odpověděl jí tvrdohlavě.

„Co vás přivedlo na myšlenku, že pod betonovou podlahou je ukryta mrtvola?“

„Poslyšte, podívejme se na celou tu věc z hlediska rozumu a nenechme se zbytečně mást různými okolnostmi, které nic neznamenají. Vzpomínáte si Arthura Cartrighta, když k nám přišel poprvé?“

„Ovšem, vzpomínám.“

„Vzpomínáte si, co řekl? Chtěl sepsat poslední vůli. Chtěl, aby závěť byla sepsána tak, aby jeho majetek připadl ženě, která v té době žila jako žena Clintona Foleye v Milpasově ulici číslo 4889.“

„Ano.“

„Správně. Potom sepsal závěť a poslal mi ji, ale zněla zcela odlišně.“

„Proč?“ otázala se Della.

„Protože věděl, že nemá smysl odkázat majetek ženě, která byla již mrtva,“ odpověděl jí. „Nějakým způsobem zjistil, že již není naživu.“

„On ji tedy nezavraždil?“

„To netvrdím, ale myslím si, že ne.“

„Není však zločinem padělání přiznání tohoto druhu?“

„Za jistých okolností by to mohlo být zločinem,“ připustil Perry Mason.

„Nechápu, za jakých okolností by to nebyl zločin,“ odpověděla.

„Nějak se z toho dostaneme, až bude třeba.“

„A vy si myslíte, že Arthur Cartright věděl, že je jeho žena mrtvá?“

„Ano. Měl ji velmi rád. Pátral po ní deset měsíců. Dva měsíce žil v jejím sousedství, sledoval muže, kterého nenáviděl, a snažil se zjistit, zdali je jeho žena šťastna. Pevně se rozhodl zabít Clintona Forbese. Předpokládal, že bude za vraždu popraven. Chtěl, aby jeho majetek přešel na jeho ženu; nikoli na Forbesovu ženu, ale na Paulu Cartrightovou. Před spácháním vraždy se však neodvážil sepsat závěť, ve které by byla Paula Cartrightová

uvedena pod pravým jménem, protože se obával, že by to mělo za následek vyšetřování. Sepsal nebo lépe řečeno chtěl sepsat závěť tak, aby zajistil svůj majetek ženě žijící pod jménem Evelyn Foleyová.

Můžete si představit, co tím měl na mysli. Chtěl zabránit jakémukoli skandálu. Zamýšlel zabít Foleye, přiznat se k vraždě a nechat se popravit. Chtěl sestavit svou závěť tak, aby jeho majetek zdědila žena, která je ženou muže, jehož zavraždil, a přitom to chtěl učinit tak, aby neodhalili její totožnost a nevyvolal žádné dotazy. Chtěl ji uchránit ponížení, kterému by se nevyhnula, kdyby se všechny okolnosti dověděla veřejnost.“

Della Streetová stála tiše a dívala se na špičky svých bot. „Ano,“ pravila, „myslím, že jsem porozuměla.“

„A potom,“ pokračoval Perry Mason, „se stalo něco, co úmysl Arthura Cartrighta změnilo. Zjistil, že nemá smysl odkázat majetek své ženě Paule. Chtěl jej však někomu odkázat, protože nepočítal s tím, že zůstane naživu. Byl bezpochyby ve styku s Bessií Forbesovou a věděl, že je zde ve městě. Odkázal tedy svůj majetek jí.“

„Co vás vede k názoru, že byl ve styku s Bessií Forbesovou?“ otázala se Della Streetová.

„Protože taxíkář tvrdí, že ho Bessie Forbesová požádala, aby zatelefonoval na telefonní číslo Parkcrest 629-45, tedy na Cartrightovo číslo, a vyřídil Arthurovi, aby přišel do Clintonova domu. To dokazuje, že věděla, kde Cartright žije, a že Cartright věděl, že o něm ví.“

„Už vám rozumím,“ řekla Della Streetová a na několik vteřin se odmlčela.

„Jste si jist,“ otázala se po chvilce, „že paní Paula Cartrightová neutekla s Arthurem Cartrightem a neopustila Clintona Forbese, tak jako kdysi opustila Cartrighta v Santa Barbaře?“

„Ano, tím jsem si naprosto jist,“ potvrdil.

„Co vás vede k té jistotě?“

„Dopis, který Paula Cartrightová zanechala, není psán její rukou,“ odpověděl Perry Mason.

„Je to jisté?“

„Naprosto,“ odpověděl. „Je to stejný rukopis, jakým je psán text telegramu, který byl odeslán z Midwicku. Obstaral jsem si ze Santa Barbary rukopis paní Cartrightové. Rukopis dopisu ani telegramu se s ním neshodují.“

„Ví o tom státní zastupitelství?“

„Myslím, že neví.“

Della Streetová se na Perryho Masona zamyšleně podívala.

„Nebylo to písmo Thelmy Bentonové?“ zeptala se.

„Mám několik vzorků rukopisu Thelmy Bentonové. Zdá se, že se naprosto liší od rukopisu na dopise a telegramu.“

„Nebo paní Forbesové?“

„Ne, není to její rukopis. Znám její písmo, protože jsem si od ní nechal poslat dopis z vězení.“

„Na prvním straně Chroniclu byl uveřejněn článek,“ řekla Della. „Četl jste jej?“

„Ne,“ odpověděl, „co v něm je?“

„Že vzhledem k tomu, že jste nečekaně zlehčil svědectví taxíkáře, je vaší samozřejmou povinností předvolat svou klientku na místo svědků, aby objasnila svůj vztah k celému případu. Autor článku píše, že zahalování případu tajemností se může hodit zatvrzelému zločinci, o kterém je každý přesvědčen, že spáchal zločin, pro který je souzen, ale naprosto se nehodí pro ženu, jako je paní Forbesová.“

„Nečetl jsem ten článek,“ pravil Perry Mason.

„Změní ten článek něco na vašich plánech?“

„Ovšem že nezmění,“ odpověděl jí. „Já vedu obhajobu v tomto procesu a proto rozhoduji i o tom, co je pro mou klientku nejlepší. Názor nějakého novináře není pro mne rozhodující.“

„Všechny večerníky píší, že jste řídil obhajobu nesmírně obratně a zkušeně,“ pravila, „takže dnešní soudní jednání mělo dramatické vyvrcholení a vyvolalo pochybnosti o věrohodnosti taxíkářova svědectví ještě dříve, než mohl státní zástupce přednést celou obžalobu.“

„Nebyla to žádná zvláštní obratnost,“ odpověděl Mason. „Claude Drumm si to zavinil sám. Chtěl vzít mou svědkyni pod policejní dohled, a to jsem nemohl dovolit. Zavedl jsem ji do soudcovy kanceláře a přednesl protest soudci Markhamovi. Byl jsem si vědom, že mne Drumm stejně obviní z nepřístojného jednání, tak jsem chtěl, aby to učinil při této příležitosti.“

„Co si o tom myslel soudce Markham?“ zeptala se Della.

„Nevím,“ odpověděl jí, „a také mě to vůbec nezajímá. Vím, co si mohu dovolit a na co mám právo. Nic jiného jsem nepožadoval. Chránil jsem zájem své klientky.“

Přistoupila k němu a položila mu ruce na ramena.

„Šéfe,“ řekla, „měla jsem v tomto případu o vás určité pochybnosti. Chci vás ujistit, že už je nemám. Jsem s vámi v dobrém i zlém.“

Usmál se a poklepal jí na rameno.

„Dobře, dobře. A teď si vezměte taxíka a jeďte domů. Kdyby mě kdokoli hledal, víte, kde mne najdete.“

Della přikývla, šla ke dveřím a tentokrát bez nejmenšího váhání vyšla ven.

Perry Mason počkal, dokud nesjela dolů výtahem. Potom si vzal kabát, zalepil obálku, zhasl a s přenosným psacím strojem v ruce sešel ke svému vozu. Zajel do jiné části města, kde vhodil dopis do schránky. Na břehu přehrady zpomalil rychlost, rozhlédl se, a když nikoho neviděl, vhodil stroj do vody. Po dopadu vystříkl malý gejzír, ale to už Masonovo auto nabíralo znovu rychlost.

XIX

Ústřední topení stále ještě příjemně hřálo, když Perry Mason usedl k poradě s Paulem Drakem.

„Paule," řekl, „potřeboval bych muže, který se nebojí žádného rizika."

„Takových mám několik," odpověděl Drake. „Co na něm chceš?"

„Chci, aby zatelefonoval Thelmě Bentonové, ohlásil se jako reportér Chroniclu a řekl jí, že vedoucí redaktor dal souhlas k výplatě deseti tisíc dolarů za výhradní právo k uveřejnění jejího deníku v případě, že je to tak, jak sdělila.

Ať si s ní smluví schůzku a požádá ji, aby si mohl deník prohlédnout. Může, ale nemusí přijít na schůzku sama. Pochybuji, že dá deník z ruky, ale jistě svolí, aby do něho nahlédl.

Ať vyhledá den 18. října a vytrhne list z deníku."

„Co tam je, že ten list tak chceš?" otázal se detektiv.

„Nevím."

„Bude dělat rámus."

„To bude."

„Jaký trest mohou dát tomu, kdo to udělá?"

„Neudělají mu mnoho," řekl Perry Mason. „Mohou ho trochu vystrašit, ale nic víc."

„Nemůže Bentonová podat žalobu o náhradu škody, jestli se ta věc dostane na veřejnost?"

„Já s tím na veřejnou nepůjdu," odpověděl Mason. „Dám jí jednoduše na vědomí, že ten list mám."

„Podívej se," řekl Drake, „nic mi do toho není a nebudu tě poučovat, jak máš vykonávat svou právní praxi. Chci ti jen říci, že stojíš na hodně kluzké ploše. Už jsem ti to řekl a teď to opakuji."

„Já vím, že jsem na kluzké ploše, Paule,“ řekl zachmuřeně Perry Mason, „ale nemohou mne za nic chytit. Ujišťuji tě, že jsem neučinil nic, k čemu bych nebyl oprávněn. Noviny se denně dopouštějí několikanásobně horších věcí, a nikdo jim nic neřekne.“

„Ty nepředstavuješ noviny,“ poznamenal Drake.

„Já vím, že ne,“ řekl Mason. „Jsem ale advokát a zastupuji klientku, která má právo, aby se jí dostalo spravedlivého soudního projednání. Ať se děje co se děje, postarám se, aby to bylo spravedlivé.“

„Myslíš, že spravedlivý proces má být teatrální a vzrušující?“

„Podle mé představy mají být ve spravedlivém procesu vynesena na světlo fakta. Postarám se, abych je odhalil.“

„Všechna fakta, nebo jen ta, která jsou příznivá tvé klientce?“

„Nebudu u soudu přece jednat za státního zástupce,“ prohodil Perry Mason s úsměškem, „máš-li na mysli tohle, to je jeho záležitost.“ Paul Drake odsunul svou židli. „Vezmeš si na starost obhajobu, když se dostaneme pro to do nesnází?“ otázal se.

„Samozřejmě,“ odpověděl mu Perry Mason. „Nehnal bych vás do ničeho, do čeho bych nebyl ochoten jít sám nebo z čeho bych měl obavy.“

„Jsou s tebou problémy,“ řekl mu detektiv, „protože často zacházíš příliš daleko. Získáváš si mimochodem pověst právnického kouzelníka.“

„Co míníš tím kouzelníkem?“ ptal se Mason. „Domnívají se, že můžeš rozsudek vytáhnout z klobouku jako kouzelník králíka,“ odpověděl Drake. „Tvé metody jsou zcela neobvyklé, dramatické a úspěšné.“

„Jsme lidé milující vzrušení,“ řekl zamyšleně Perry Mason. „Nejsme jako Angličané. Ti vyžadují důstojnost a pořádek, kdežto já pragmatičnost a okázalost. To je náš národní rys. Žene nás to k rychlejšímu myšlení. Chceme, aby se záležitosti vyřizovaly okázale.“

„To je přesně způsob, jakým postupuješ ty,“ řekl Drake, vstávaje. „Tvé dnešní vystoupení u soudu bylo nesmírně chytré. Dosáhl jsi toho, že všechny noviny v městě věnují největší pozornost způsobu, jak jsi zdiskreditoval taxíkářovo svědectví, a obžaloba Bessie Forbesové ustoupila do pozadí. Tisk vychází z domněnky, že celé taxíkářovo svědectví je bezcenné.“

„Však také je.“

„A přece víš stejně dobře jako já,“ řekl mu Drake zamyšleně, „že Bessie Forbesová skutečně tím taxíkem jela a že je tou ženou, která vstoupila do Forbesová domu.“

„To jsou jen dohady a spekulace až do chvíle,“ řekl Perry Mason, „dokud státní zástupce nepředloží důkazy, kterými to prokáže.“

„Kde a odkud si má teď obstarat důkazy, když jsi výpověď jeho svědka zdiskreditoval?“

„To je záležitost státního zástupce, do které se nebudeme plést,“ ujistil ho Perry Mason.

„No, dobře. Už nic nenamítám a jdu. Chceš ode mne ještě něco?“

„To je prozatím všechno,“ odpověděl Perry Mason.

„Bůhví, že je toho až dost,“ povzdechl Drake tiše a vyšel z kanceláře.

Mason se pohodlně opřel o zadní opěradlo otáčecího křesla a zavřel oči. Seděl nehybně, jen prsty mírně bubnoval na postranní opěradlo. Stále ještě takto seděl, když zaharašil klíč v zámku dveří vedoucích do přijímací kanceláře a vstoupil Frank Everly.

Frank Everly byl právník, který se staral o běžnou právní agendu Perryho Masona a společně s ním byl přítomen mnoha soudním procesům. Byl mladý, horlivý, ctižádostivý, plný nesmírného nadšení.

„Mohu s vámi mluvit, šéfe?“ otázal se.

Perry Mason otevřel oči a zamračil se.

„Ano,“ řekl. „Co máte na srdci?“

Frank Everly si sedl na kraj křesla; zdálo se, že neví, jak začít.

„Jen spusťte,“ řekl Perry Mason. „Oč jde?“

„Chci vás požádat o laskavost,“ řekl Frank Everly. „Nemohl byste dovolit Bessii Forbesové, aby svědčila?“

„Jak jste přišel na tenhle nápad?“ otázal se zvědavě Mason.

„Na základě různých rozhovorů,“ řekl Everly. „Nebyly to obyčejné rozhovory nebo klepy, ale názory zkušených právníků, soudců a novinářů.“

Mason se trpělivě usmál.

„A co jste slyšel?“

„Jestli nenecháte Bessii Forbesovou svědčit a bude odsouzena, úplně ztratíte svou pověst,“ řekl Frank Everly.

„No dobře,“ odpověděl mu Mason, „tak ji ztratím.“

„Což nechápete? Je nevinná. Každému je nyní jasné, že je bez viny. Celé její obvinění je postaveno jen na nepřímých indiciích. Teď stačí, aby obvinění odmítla a vysvětlila celou záležitost, a proto ji určitě osvobodí.“

„Jste o tom skutečně přesvědčen?“ zeptal se zvědavě Perry Mason.

„Ovšemže jsem.“

„A myslíte, že je ode mne hanebné, že jí nedovolím svědčit a vyložit před porotou její příběh?“

„Myslím, že nemáte právo vzít na sebe tuto odpovědnost,“ řekl Frank Everly. „Nevykládejte si to mylně, prosím vás. Nechci se vás nijak dotknout, mluvím s vámi jako právník s právníkem. Máte povinnosti ke svému klientovi, máte povinnosti ke svému zaměstnání a máte povinnosti i sám k sobě.“

„Dejme tomu, že by byla předvolána na místo svědka a vypověděla by pod přísahou svůj příběh, a potom byla odsouzena,“ řekl Perry Mason.

„Vždyť by nemohla být odsouzena,“ odpověděl Everly. „Každý s ní sympatizuje, a teď, když taxíkářovo svědectví bylo rozbito, nezůstalo by z jejího obvinění nic.“

Perry Mason se na Everlyho upřeně podíval.

„Franku,“ řekl, „nic na světě by mě nemohlo víc povzbudit než náš rozhovor.“

„Chcete tím říci, že ji necháte svědčit?“

„Ne, chci tím říci, že ji za žádných okolností nedovolím svědčit,“ prohlásil Mason.

„Proč?“

„Protože,“ pronesl zvolna Mason, „vy si nyní myslíte, že je nevinná. Každý si myslí, že je nevinná. To znamená, že si rovněž porotci myslí, že je nevinná. Kdybych ji nechal svědčit, dosáhl bych toho, že by si porota už nemyslela, že je bez viny. Jestliže jí to nedovolím, budou si porotci myslet, že má neobratného advokáta, ale vynesou rozsudek zprošťující ji viny.

A ještě něco bych vám chtěl říci, mladý muži. Jsou různé cesty, jak postupovat při obhajobě. Existuje zdlouhavá, jednotvárná cesta, kterou volí právníci, kteří nemají žádný jiný plán obhajoby než přijít do soudní síně a vznést námitky, handrkovat se o jednotlivých procedurálních otázkách a donekonečna protahovat jednání a motat fakta tak, aby se v nich nikdo nevyznal. Existuje však také dramatická metoda vedení soudního procesu. A tu sleduji já.

Státní zástupce musí něčím uzavřít žalobu. Budu se snažit vyvolat takovou situaci, aby sympatie porotců byly na straně obviněné i v době, až státní žalobce skončí důkazní řízení. Pak nahraji celý případ porotcům tak, aby vynesli rozsudek a příliš se nezamýšleli nad tím, zda je správný.“

„Co když se vám to nepodaří?“

„Když se to nepodaří,“ pravil Perry Mason, „pravděpodobně ztratím pověst dobrého obhájce.“

„Nemáte právo dávat svou pověst v sázku,“ řekl Frank Everly.

„Jděte s takovými řečmi. Nemám právo to neudělat.“

Vstal a zhasl světlo. „Pojďte chlapče,“ řekl Mason, „půjdeme domů.“

Způsob, kterým Claude Drumm zahájil útok při dopoledním soudním přelíčení, dokazoval, jak je rozmrzelý ze včerejší porážky. Vystupoval chladně, bezohledně a krutě. Snažil se působit na city porotců podrobným líčením jednotlivých krvavých detailů chladnokrevné vraždy.

Svědek za svědkem byl předvolán a vyslýchán strohými otázkami. Každý z nich přispěl k vytvoření vzrůstajícího pocitu hrůzy.

Svědčili policisté, kteří byli první na místě činu. Vylíčili do všech podrobností, co viděli v místnosti, v které byla vražda spáchána. Popsali polohu těla zavražděného i mrtvoly jeho věrného psa, nemilosrdně zastřeleného, když se snažil chránit svého pána.

Policejní fotograf předložil celý soubor snímků ukazujících dům zavražděného, jednotlivé místnosti a mrtvolu ležící na podlaze přepychově zařízené knihovny.

Předložil detailní záběr psí hlavy, na němž byly jasně vidět skelné oči, vyplazený jazyk a tmavá kaluž pod psem.

Patolog podrobně vypověděl o směru smrtících střel vypálených z bezprostřední blízkosti, jak dokazovaly stopy střelného prachu kolem rány zavražděného a ožehnuté chlupy na těle psa.

Tu a tam vznesl Perry Mason mírným hlasem několik nedůvěřivých otázek zaměřených na objasnění některých okolností, které svědci přehlédli, a na vysvětlení některých svědeckých výpovědí. Nestřetl se se státním zástupcem, jak očekávalo obecenstvo v soudní síni, a nijak mimořádně neprojevil

advokátskou obratnost, charakteristickou pro obhájce v trestních věcech.

Soudní síň zaplnili diváci očekávající nesmírně zajímavou podívanou. Přišli usměvaví, plni napětí a vzrušení. Prohlíželi si Perryho Masona a vzájemně se upozorňovali na věhlasného advokáta. Postupně však se úsměvy očekávání vytratily z jejich tváří. Vystřídaly je podmračené pohledy na obžalovanou. Projednával se chmurný a krutý případ - chladnokrevná vražda, za níž musí někdo pykat.

Když porotci zasedali na svá místa, zdravili zdvořilým pokývnutím hlavy Perryho Masona a na obžalovanou pohlíželi shovívavě. V poledne se však již očím Perryho Masona vyhýbali a stále větší pozornost věnovali hrůzným podrobnostem svědeckých výpovědí.

Frank Everly obědval s Masonem. Bylo zřejmé, že násilím potlačuje své vzrušení. Polévky se sotva dotkl, do masa jen ďobl a moučník odmítl.

„Smím vám něco říci?“ otázal se, když se Perry Mason po jídle pohodlně uvelebil v křesle a zapálil si cigaretu.

Mason se na něj podíval mírným, chápajícím pohledem.

„Ovšem,“ odpověděl.

„Proces se vám vymyká z rukou,“ vyhrkl Frank Everly.

„Myslíte?“ zeptal se Perry Mason.

„Poslouchal jsem komentáře v soudní síni. Dnes ráno to vypadalo pro Bessii Forbesovou velmi příznivě. Bylo možno ji z toho dostat, ale teď se už sama nezachrání, pokud neprokáže alibi. Porota si začíná uvědomovat otřesnost celého případu, začíná si uvědomovat, že to byla chladnokrevná vražda. Dovedete si představit, jak Drumm využije argumentu o věrném psu, který dal život za svého pána. Když lékař uvedl, že na psa bylo vystřeleno z bezprostřední vzdálenosti a že Clinton Forbes byl zastřelen ze

vzdálenosti ne větší než půl metru, všiml jsem si, jak se členové poroty na sebe významně podívali.“

Perry Mason zachovával naprostý klid.

„Ano, to bylo velmi působivé svědectví,“ poznamenal, „a nejhorší přijde dnes odpoledne, hned jak soud znovu zasedne.“

„Co tím míníte?“ otázal se Frank Everly.

„Jestli se nemýlím, bude prvním svědkem odpoledne muž, který sem byl povolán ze Santa Barbary, aby předložil registrační knihu prodaných zbraní. Prokáže registraci vražedné zbraně; prokáže, kdy zbraň dodala výroba, kdy byla prodána a bude identifikovat paní Forbesovou jako ženu, která ji koupila. Potom předloží jako důkaz registrační knihu s podpisem Bessie Forbesové. Tímto faktem, který dovrší všechna svědectví z dopoledne, ztratí obžalovaná poslední sympatie.“

„Nemůžete tomu nějak zabránit?“ otázal se Everly. „Nemůžete použít taktiky protahování a vznášení námitek? Tím strhnete hlavní pozornost na sebe a přispějete k tomu, že celá záležitost nebude vypadat tak otřesně.“

Perry Mason klidně kouřil cigaretu.

„Nemám v úmyslu tomu zabránit,“ řekl.

„Můžete však zasáhnout. Můžete učinit něco, aby se všechna ta hrůza nesoustředila v myslích porotců.“

„Ne, právě to chci.“

„Proboha, proč?“

Perry Mason se usmál.

„Snažil jste se, Franku, někdy udělat politickou kariéru?“ otázal se.

„Ne, nesnažil,“ odpověděl.

„Kdybyste se byl snažil,“ řekl Perry Mason, „zjistil byste, jak je mínění veřejnosti nestálé.“

„Co tím máte na mysli?“

„Mám na mysli to, že není loajální ani důsledné," odpověděl Perry Mason. „A porota je jako veřejné mínění."

„Nechápu, co tím chcete říci."

„Tak na to pojďme z jiné strany. Určitě jste byl na nějakém dobrém divadelním představení," pravil Perry Mason.

„Ano," řekl Everly nechápavě, „viděl jsem takové scény, ale nechápu, co to má společného s naším dnešním procesem."

„Rozpomeňte se na poslední divadelní představení, které jste navštívil," vyzval ho Perry Mason, pozoruje kouř stoupající z cigarety.

„Byl jsem v divadle před několika dny," řekl Everly.

„Můžete si tedy vzpomenout na nejnapínavější část představení - na místo, kde jste nebyl schopen polknout a kdy vám vlhly oči?"

„Samozřejmě," odpověděl Everly, „na to hned nezapomenu. Byla to scéna, v níž žena..."

„Počkejte, nejde mi o obsah té scény," přerušil ho Mason. „Dovolte mi ještě jednu otázku: co jste dělal tři minuty po té vzrušující scéně?" Everly se na něj překvapeně podíval. „Nu, zůstal jsem sedět v divadle."

„Ne, to nemám na mysli," řekl Perry Mason. „Jak jste se potom choval?"

„Díval jsem se dále na hru a..."

Náhle se Everly usmál.

„Domnívám se, že už chápete, co sleduji," řekl Perry Mason. „Co jste dělal?"

„Smál jsem se," odpověděl Everly.

„To je právě ono," řekl Mason.

Everly na něj několik vteřin překvapeně zíral.

„Ještě stále nechápu, co to má společného s porotou," pravil.

„Má to hodně společného," odpověděl Perry Mason. „Porota je jako hlediště při divadelním představení. Je to sice malé hlediště,

ale má všechny znaky divadelních diváků. Chtějí-li být spisovatelé dramat úspěšní, musí dokonale znát lidskou povahu. Musí počítat s nestálostí veřejného smýšlení, které postrádá loajality a není schopno se na delší dobu čímkoli vzrušit. Kdyby ve hře, kterou jste viděl, nevystřídal vzrušující, napínavou scénu smích, neměla by hra u diváků patřičný úspěch.

Hlediště, v němž jste byl, bylo stejně nestálé, jako jsou ostatní hlediště. Ve vzrušující scéně měli diváci soucit s utrpením hrdinky. Cítili s ní a jejich pocity byly opravdové. Byli by ochotni snad zemřít, aby ji zachránili. Zabili by darebáka, kdyby mohli. Smýšleli čestně, opravdově a upřímně. Ale jejich pocity a vzrušení netrvaly déle než tři minuty. To nebyla jejich chyba, to byla chyba hrdinky. Hluboce a vážně s ní cítili, ale chtěli vzrušující scény kompenzovat smíchem. Chytrý dramatik to ví a dá jim příležitost ke smíchu. A kdybyste studoval psychologii, všiml byste si, jak vděčně obecenstvo přijímá každou příležitost ke smíchu.“

Everlyho tvář se rozzářila. „Tak dobře,“ řekl, „a teď mi vysvětlete, jak se to vztahuje na porotu. Myslím, že vás začínám chápat.“

„Tenhle soudní proces,“ pravil Perry Mason, „bude nečekaně krátký a vzrušující. Snahou státního zástupce je zdůraznit hrůzné motivy spáchané vraždy a skutečnost, že nejde o souboj obratnosti a chytrosti mezi žalobcem a obhájcem, ale o spravedlivé potrestání ďábelského vražedného činu. Obvykle se obhájce snaží zabránit tomu, aby vznikl všeobecný pocit hrůzy. Vznáší námitky proti předloženým fotografiím, rozhazuje rukama a hlasitě uplatňuje své argumenty. Křížový výslech svědků provádí teatrálně. Snaží se zmírnit ovzduší vzrušení a hrůzy a obrátit pozornost porotců na scény odehrávající se v soudní síni, zabránit, aby jejich myšlení bylo ovládnuto otřesností vraždy.“

„Myslel jsem,“ řekl Everly, „že přesně tak jste měl postupovat v dnešním procesu.“

„Ne,“ odpověděl Perry Mason rozvážně, „vždycky se vyplácí učinit opak, než ukládá zvyklost. A osvědčuje se to zejména tehdy, je-li protivníkem Claude Drumm. To je bojovník užívající logiky. Je nebezpečným a umíněným protivníkem, ale nemá patřičnou nápaditost. Nemá dostatečný smysl pro relativitu, dostatečnou představivost. Nedokáže se vcítit do duševního stavu porotců. Je zvyklý prosazovat své věci po dlouhém a úporném boji, v němž se obhájce všemožně snaží oslabit příšernost celkové situace.

Viděl jste někdy dva muže přetahující se lanem, když jeden z nich náhle popustí a druhý ztratí rovnováhu a upadne naznak?“

„Ano, viděl,“ odpověděl Everly.

„Upadne z toho jednoduchého důvodu,“ pravil Perry Mason, „že sám příliš táhl. Očekával, že druhý v tahu nepovolí. Když však druhý povolil, upadl, protože se sám příliš snažil přetáhnout protivníka.“

„Zdá se, že vám začínám rozumět,“ řekl Frank Everly.

„Porotci přišli dnes dopoledne do soudní síně se zájmem diváků očekávajících představení,“ řekl Perry Mason. „Drumm začal vytvářet ovzduší hrůzy. Já jsem proti tomu nic nedělal a Claude Drumm své úsilí neustále stupňoval. Celé dopoledne vštěpoval porotcům pocit hrůzy. Bude v tom pokračovat i po polední přestávce. Aniž si to uvědomí, budou porotci sami vyhledávat příležitost si odpočinout. Budou si přát alespoň něčemu se zasmát. Budou nevědomky toužit po něčem dramatickém, po něčem takovém, jako se stalo včera, aby se alespoň na chvíli zbavili veškeré té hrůzy. Je to podvědomá reakce mozku, usilující o rovnováhu. Když je přeplněn děsivými pocity, potřebuje trochu smíchu jako protijed. To je součástí nestálosti lidského mínění.

Pamatujte si, Franku: kdykoli budete přistupovat k projednávání soudního případu, nesnažte se nikdy vyvolat v myslích porotců pouze jediný citový zájem a nestavte jen na tom.

Můžete si vybrat nějaký důležitý citový aspekt, ale držte se jej jen několik minut. Potom začněte argumentovat něčím zcela jiným a teprve po chvíli se k němu zase vraťte. Lidské myšlení je jako kyvadlo u hodin. Můžete je trochu rozkývat i postupně přidávat na síle, až konečně vyústíte ve vášnivý a okázalý řečnický projev, který porotce rozpálí doběla hněvem proti opačné straně. Avšak jestliže budete k porotcům mluvit patnáct minut stále o jednom, zjistíte, že vás přestali v průběhu řeči poslouchat.“

Na tváři mladého muže se objevil náznak nové naděje.

„Jestli vám dobře rozumím, pokusíte se dnes odpoledne vyvolat v hlavách porotců myšlenkový chaos?“ otázal se.

„Ano,“ odpověděl Perry Mason, „dnes odpoledne chci proces skončit. Snažil jsem se uspíšit jeho průběh, proto jsem až na několik výjimek nevznášel žádné připomínky a neprováděl křížový výslech. Ať se tomu Claude Drumm brání, jak chce, proces postupuje tak rychle, že se mu vymyká z rukou. Počítal s tím, že projednávání jednotlivých hrůzných podrobností vystačí na tři čtyři dny. Ve skutečnosti byly do porotců nahuštěny za dvě hodiny. To je ovšem na porotu příliš mnoho najednou, aby to mohla vydržet. Porotci se pak rádi chápou všeho, co umožní a ospravedlní jejich citovou úlevu.

Claude Drumm očekával, že bude muset úporně bojovat za dosažení svého cíle. Teď zjišťuje, že se nestřetává s odporem. Žene se vpřed takovou neočekávanou rychlostí, že není schopen přizpůsobit se tempu. Vystavuje svůj proces protiútoku.“

„A vy dnes odpoledne něco podniknete?“ otázal se Frank Everly. „Pokusíte se o nějaký vlastní krok?“

„Dnes odpoledne,“ řekl Perry Mason s pevným výrazem ve tváři i v očích, „se pokusím dosáhnout a také dosáhnu osvobozujícího rozsudku.“

Zhasil cigaretu a odsunul židli.

„Pojďte, mladý muži,“ řekl, „je čas jít.“

XXI

Přesně podle předpovědi Perryho Masona představil Claude Drumm prodavače z obchodu střelnými zbraněmi, kterého dal předvolat, ze Santa Barbary. Svědek identifikoval vražednou zbraň jako revolver, který byl prodán obžalované 29. září minulého roku. Prokázal prodej zbraně záznamem učiněným v registrační knize střelných zbraní, který byl podepsán Bessií Forbesovou. Claude Drumm vítězně pokynul Masonovi. „Můžete klást svědkovi otázky," prohlásil.

„Nemám otázky," ospale pronesl Mason. Claude Drumm se zamračil, a když svědek odešel, obrátil se do soudní síně a okázale pronesl: „Předvolejte Thelmu Bentonovou."

Thelma Bentonová přednesla hlubokým zvučným hlasem přísahu. V odpověď na Drummovy otázky rychle popsala život zavražděného. Vyprávěla o jeho životě v Santa Barbaře; o jeho pobláznění do Pauly Cartrightové; o jejich útěku; o koupi domu v Milpasově ulici; o společném štěstí Forbese a jeho družky; o záhadném obyvateli sousedního domu; o Cartrightové neustálém slídění dalekohledem; o překvapivém zjištění, že jejich sousedem nebyl nikdo jiný než oklamaný manžel; o náhlém odjezdu Pauly Cartrightové, a konečně o vraždě. „Můžete vyslýchat," vítězoslavně prohlásil Claude Drumm. Perry Mason pomalu vstal.

„Pane předsedo," pravil, „je zřejmé, že svědectví této svědkyně může být mimořádně významné. Domnívám se, že přibližně v půl čtvrté bude ohlášena obvyklá pěti nebo desetiminutová přestávka. Teď jsou tři hodiny a deset minut. Jsem ochoten začít hned s křížovým výslechem a přerušit jej na dobu obvyklé odpolední přestávky. Dávám k uvážení, abych kromě této

přestávky mohl svědkyni vyslýchat bez přerušení po celý zbytek dnešního odpoledne.“

Soudce Markham zvedl překvapeně obočí a pohlédl na Clauda Drumma.

„Nemáte proti tomu námitky, není-liž pravda, pane státní zástupce?“ otázal se.

„Nemám námitky,“ odpověděl ironicky Claude Drumm. „Můžete pokračovat v křížovém výslechu, jak dlouho jen chcete.“

„Chci, aby mně bylo správně rozuměno,“ pravil Perry Mason. „Přál bych si, aby křížový výslech byl buďto odročen na zítřek, nebo aby bylo vzato na vědomí, že může být ukončen dnes.“

„Začněte s křížovým výslechem, pane obhájce,“ řekl soudce Markham, poklepávaje kladívkem. „Soud nezamýšlí přerušit křížový výslech odložením na druhý den, máte-li toto na mysli.“

Claude Drumm pronesl se zdvořilým gestem.

„Můžete pokračovat v křížovém výslechu této svědkyně třeba celý rok, chcete-li.“

„Přestaňte s takovými řečmi,“ stroze pronesl soudce Markham. „Můžete začít, pane obhájce.“

Perry Mason se stal opět středem pozornosti. Jeho poznámka, že křížový výslech svědkyně bude mimořádně důležitý, zbystřila pozornost všech přítomných. Ledabylost jeho počínání při výslechu předcházejících svědků ještě zvýšila důležitost výslechu této svědkyně. „Když jste společně s panem Forbesem a paní Cartrightovou opouštěla Santa Barbaru,“ začal Mason, „věděla paní Cartrightová, jaké postavení zaujímáte?“

„Nevím.“

„Nevíte, co jí pan Forbes řekl?“

„Samozřejmě, že nevím.“

„Byla jste předtím sekretářkou pana Forbese?“

„Ano.“

„Nebyla jste víc než sekretářkou?“ otázal se Mason.

Claude Drumm spěšně vyskočil a energicky protestoval proti vznesené otázce. Soudce Markham bez váhání vyhověl jeho protestu.

„Účelem této otázky je poukázat na motiv, pane předsedo," vysvětloval Perry Mason.

„Z dosavadní výpovědi svědkyně nevyplynula důležitost jakéhokoli takového motivu," úsečně řekl soudce Markham. „Rozhodnutí bylo již učiněno, pane obhájce. Pokračujte ve výslechu a napříště se podobným otázkám vyhněte."

„Dobře," řekl Perry Mason.

„Odjela jste s Clintonem Forbesem a Paulou Cartrightovou ze Santa Barbary autem?"

„Ano."

„Ve voze byl taky hlídací pes?"

„Ano."

„Jmenoval se Princ?"

„Ano."

„Byl to týž pes, který byl zabit při vraždě?"

„Ano," řekla Thelma Bentonová s náhlým důrazem. „Dal život za svého pána, když se ho snažil bránit před útokem zbabělého úkladného vraha."

Perry Mason mírně přikývl.

„A byl to týž pes, kterého jste přivezli autem ze Santa Barbary?"

„Ano."

„Byl pes oddán Paule Cartrightové?"

„Ano, choval se k ní přátelsky již v době, kdy jsme opouštěli Santa Barbaru. Velmi jí přivykl."

„Byl pes předtím chován v domácnosti manželů Forbesových?"

„Ano, zcela správně."

„Viděla jste tam toho psa?"

„Ano.“

„A byl pes rovněž oddán paní Forbesové?“

„Jistě.“

„Oblíbil si pes rovněž vás?“

„Ano, bylo to velmi citlivé zvíře.“

„To je pochopitelné,“ řekl Perry Mason. „Nevyl pes téměř bez ustání v noci 15. října tohoto roku?“

„Nevyl.“

„Slyšela jste psa výt?“

„Neslyšela.“

„Není pravda, paní Bentonová, že pes vyběhl z domu, sedl si u nově postaveného přístavku ke garáži a smutně vyl?“

„Ne.“

„Poslyšte,“ pravil Perry Mason, měně nečekaně směr kladených otázek, „vy jste identifikovala dopis, který paní Cartrightová zanechala panu Forbesovi, když se rozhodla vrátit se ke svému manželovi?“

„Ano.“

„Chřipka jí bránila vycházet ze svého pokoje?“

„Ano.“

„Zotavovala se z onemocnění?“

„Ano.“

„A znenadání si objednala taxík v době, kdy pan Forbes nebyl doma?“

„Když na základě falešné stížnosti, kterou jste vznesl vy a Arthur Cartright na státním zastupitelství, byl pan Forbes vylákán z domova,“ řekla chladně Thelma Bentonová, „opustila dům a vrátila se k panu Cartrightovi. Provedla to tajně, nikomu nic neřekla.“

„Vy se domníváte,“ otázal se Perry Mason, „že utekla se svým vlastním mužem?“

„Opustila pana Foleye, s kterým žila po dobu jednoho roku,“ pravila svědkyně.

„A zanechala pro něj dopis?“

„Ano.“

„Znala jste rukopis paní Cartrightové, dříve než opustila Santa Barbaru?“

„Ano.“

„Zde je vzorek písma paní Cartrightové,“ pravil Perry Mason a předložil jí popsaný arch papíru. „Táži se vás, jestli rukopis na tomto listuje totožný s rukopisem na zmíněném dopise?“

„Ne, není,“ řekla váhavě svědkyně. Několikrát se nervózně kousla do rtů a potom náhle dodala: „Domnívám se, že paní Cartrightová se záměrně snažila změnit rukopis poté, co opustila Santa Barbaru. Snažila se skrýt svou totožnost a zabránit tomu, aby mohla být jakýmkoli způsobem odhalena.“

„Rozumím,“ řekl Perry Mason. „A teď vám ukáži další vzorek písma. Jde o rukopis obžalované Bessie Forbesové. Není to totéž písmo, kterým byl psán dopis zanechaný paní Cartrightovou, co myslíte?“

„Ovšemže není.“

„A mohu požádat vás o napsání několika řádek,“ řekl Perry Mason, „abychom mohli porovnat váš rukopis?“

Svědkyně zaváhala.

„To je naprosto nepřípustné, pane předsedo,“ prohlásil Claude Drumm a rychle povstal.

Perry Mason zavrtěl hlavou jako projev nesouhlasu.

„Svědkyně podala svědectví o rukopise paní Cartrightové. Mám právo v tomto křížovém výslechu předložit jí jiné rukopisy a otázat se jí na mínění, zda tyto rukopisy jsou totožné s písmem na dopise.“

„Domnívám se, že máte pravdu,“ řekl soudce Markham. „Námitka se zamítá.“

Thelma Bentonová vzala list papíru a rychle na něj napsala několik řádek.

Perry Mason si její písmo pečlivě prohlédl a přikývl.

„Myslím, že oba uznáme,“ pravil, „že toto je zcela odlišný rukopis od toho, kterým byl napsán dopis zanechaný paní Cartrightovou.“

„Samozřejmě,“ pronesla svědkyně hlasem plným chladné jízlivosti.

Soudce Markham netrpělivě poposedl.

„Je čas na obvyklou odpolední přestávku,“ řekl. „Myslím si, že jste prohlásil, že nemáte námitek proti přerušení křížového výslechu na dobu obvyklé odpolední přestávky?“

„Nemám vůbec žádných námitek, pane předsedo,“ odpověděl Perry Mason.

„Dobře, soud se odročuje na deset minut. Porotci budou mít na paměti napomenutí soudu, že nesmí hovořit o tomto soudním procesu mezi sebou a nedovolí ani jiným diskutovat o něm ve své přítomnosti.“

Soudce vstal, změřil si Masona zvláštním zkoumavým pohledem a odešel do své kanceláře.

Perry Mason pohlédl na hodinky a zamračil se.

„Jděte se podívat z okna, Franku,“ řekl mladému Everlymu, „zda neuvidíte u novinového stánku na rohu ulice nějaký zvláštní ruch.“

Frank Everly šel k oknu a vyhlédl na ulici.

Perry Mason si nevšímal upřených zraků přítomných diváků. Seděl v křesle a sklonil hlavu v hlubokém zamyšlení. Jeho silné prsty bubnovaly na opěradlo křesla.

Frank Everly se otočil od okna a rychle přistoupil k Masonovi.

„Dole je značný rozruch,“ oznámil. „Zrovna přivezli noviny, patrně zvláštní vydání. Kameloti to alespoň vykřikují.“

Perry Mason se znovu podíval na hodinky a usmál se.

„Běžte dolů pro několik výtisků.“

Obrátil hlavu k Bessii Forbesové a kývl na ni.

„Je mi to líto, paní Forbesová, že musíte snášet takové utrpení, ale domnívám se, že to brzo skončí.“

„Otevřeně řečeno,“ pravila, „z toho, co jsem zaslechla dnes v poledne, jsem vyrozuměla, že se všechno pro mne vyvíjí velmi špatně.“

Šerifův zástupce, který ji měl pod dohledem, se naklonil vpřed, aby mu nic neuniklo. Claude Drumm si vykouřil na chodbě cigaretu a vrátil se důstojným krokem do soudní síně. Bylo zřejmé, že znovu nabyl sebedůvěry. Kráčel vznešeně a jeho tvář vyjadřovala nadřazenost nad obhájcem, který je nucen vydělávat si na živobytí provozováním namáhavé praxe právního obhájce, zatímco on pobírá každý měsíc s matematickou pravidelností pevný příjem ze státních prostředků.

Frank Everly vtrhl do soudní síně s dvěma výtisky novin. Oči měl široce otevřené překvapením.

„Našli mrtvoly,“ volal a běžel k Perry Masonovi.

Perry Mason vzal jeden výtisk novin a držel jej tak, aby ohromené oči Clauda Drumma mohly rozeznat titulky.

„MILIONÁŘSKÉ SÍDLO POHŘEBIŠTĚM“,

zněl titulek vytištěný přes celou první stránku novin. Pod tímto titulkem bylo uvedeno poněkud menšími písmeny:

MRTVOLY CARTRIGHTA A JEHO ŽENY NALEZENY POD PODLAHOU FORBESOVY GARÁŽE.

Claude Drumm byl zasažen jako bleskem. Soudní sluha spěchal s novinami do soudcovy úřadovny. Jeden z diváků přinesl noviny a vzrušeně předčítal nahlas ostatním. V několika vteřinách

byl obklopen zástupem, který mu se zatajeným dechem naslouchal.

Claude Drumm náhle natáhl ruku.

„Mohu se do těch novin také podívat?“ pronesl úsečně.

„Prosím, s radostí,“ odpověděl Perry Mason a podal mu druhý výtisk novin.

Thelma Bentonová rychle přistoupila k Drummovi. „Musím s vámi nutně mluvit,“ řekla.

Perry Mason si článek přečetl a podal noviny Everlymu.

„Přečtěte si to, Franku,“ pravil. „Zdá se, že Chronicle konečně sehnal sólokapra.“

„Proč však o tom nevěděla policie?“

„Zřejmě se Chroniclu podařilo udržet to v tajnosti do zvláštního výtisku. Kdyby se to dostalo na policejní ředitelství předtím, měly by to všechny noviny ve městě.“

Perry Mason se podíval na hodiny, potom vstal, protáhl se, zívl a pomalu šel do kanceláře soudce Markhama.

Soudce seděl u psacího stolu a byl zahloubán do novin. V jeho očích se zračil výraz překvapení a zmatku.

„Nerad vás vyrušuji, pane soudce,“ pravil Perry Mason, „ale zdá se mi, že čas určený pro přestávku již uběhl. Velmi rád bych dokončil křížový výslech svědkyně ještě v průběhu dnešního zasedání. Myslím si dokonce, že bychom celý soudní případ mohli uzavřít ještě dnes.“ Chytré oči soudce Markhama vzhlédly na Masona. „Rád bych věděl,“ pravil soudce Markham, „jaký důvod...“ odmlčel se.

„Prosím?“ otázal se Perry Mason. „Ale nic,“ odpověděl soudce suše. „Co byste rád věděl, pane soudce?“ Soudce Markham se zamračil a řekl:

„Nevím, mám-li o tom diskutovat; rád bych znal důvod vaší zvláštní žádosti, aby byl křížový výslech svědkyně skončen ještě dnes.“

Perry Mason neodpověděl přímo na otázku. „Dospěl jsem k závěru, že soudní proces je jako ledovec - na povrchu vidíte jenom kousek, zatímco větší část je ukryta pod hladinou.“ Soudce Markham vstal.

„Nu, ať je to jakkoli,“ pravil, „máte právo pokračovat v projednávání tohoto případu.“

Perry Mason se vrátil do soudní síně. Téměř současně vstoupil soudce Markham. Soudní sluha s malým úspěchem napomínal ke klidu. Teprve po chvíli ho obecenstvo začalo brát na vědomí. V soudní síni to vřelo hlučným hovorem a vzrušením.

Konečně po delší chvíli byl zjednán klid. Porotci usedli na svá místa. Perry Mason se pohodlně rozložil v křesle. Události několika předcházejících minut na něm nezanechaly ani nejmenší stopy pohnutí nebo rozčilení.

„Thelma Bentonová zaujme svědecké místo a bude se pokračovat v křížovém výslechu,“ pravil soudce Markham.

Claude Drumm vstal.

„Pane předsedo,“ řekl, „došlo k nanejvýše překvapivému a neočekávanému zvratu. Jsem si jist, že vzhledem ke zvláštním okolnostem nebudete na mně žádat, abych se vyjádřil k jeho podstatě, alespoň ne v přítomnosti poroty. Domnívám se, že moje přítomnost jako státního úředníka a zástupce žaloby podrobně seznámeného s jednotlivými okolnostmi tohoto případu je naléhavě nutná jinde, a žádám proto, aby proces byl odročen do zítřka dopoledne.“

Soudce Markham se podíval přes brýle na Masona.

„Máte nějaké námitky, pane obhájce?“ otázal se.

„Ano,“ odpověděl Perry Mason vstávaje. „Zájem obžalované vyžaduje, aby křížový výslech této svědkyně byl ukončen ještě v průběhu dnešního zasedání. Mám plné právo to požadovat. Připomněl jsem to dříve, než jsem zahájil výslech, a shodli jsme se na tom se zástupcem obžaloby.“

„Zcela správně,“ prohlásil soudce Markham. „Žádost o odročení přelíčení se zamítá.“

„Pane předsedo,“ křičel Claude Drumm, „vždyť vy přece musíte pochopit...“

„Již jsem řekl,“ pravil soudce Markham. „Návrh na odročení soudního jednání se zamítá. Pokračujte, pane Masone.“

Perry Mason se chvíli díval na svědkyni přísným pohledem.

Thelma Bentonová sklopila oči a nervózně poposedla. Její tvář byla bledá jako křída.

„Podle vaší svědecké výpovědi,“ pravil pomalu Perry Mason, „odjela Paula Cartrightová z domu v Milpasově ulici ráno sedmnáctého října taxíkem.“

„Ano,“ odpověděla Thelma Bentonová. „Viděla jste jí odjíždět?“

„Ano,“ pravila tiše.

„To znamená,“ řekl Perry Mason zvýšeným hlasem, „že jste viděla ráno sedmnáctého října tohoto roku Paulu Cartrightovou naživu?“ Svědkyně váhala a nervózně se kousala do rtů.

„Prosím zaprotokolovat,“ pravil Perry Mason, „že svědkyně váhá s odpovědí.“

Claude Drumm vyskočil.

„To je očividně nespravedlivé,“ řekl. „Protestuji proti této sugestivní otázce, která nemá nic společného s řádným výslechem.“

„Protest se zamítá,“ pravil soudce Markham. „Do protokolu o soudní přelíčení bude zaneseno, že svědkyně zcela nesporně váhala s odpovědí“

Thelma Bentonová vzhlédla. V jejím pohledu se zračil zmatek a nejistota.

„Nemohu říct, že jsem ji viděla osobně,“ pravila. „Slyšela jsem její kroky po schodech vedoucích z jejího pokoje. Viděla jsem, jak

před dům přijel taxík, do něhož vstoupila žena, a odjela. Byla jsem přesvědčena, že to byla paní Cartrightová.“

„Vy jste ji tedy neviděla?“

„Ne,“ odpověděla tiše, „neviděla jsem ji.“

„Již dříve jste identifikovala tento dopis jako dopis psaný paní Cartrightovou,“ pravil Perry Mason.

„Ano.“

Perry Mason jí ukázal fotokopii telegramu, který byl odeslán z Midwicku.

„Můžete rozpoznat podle fotokopie tohoto telegramu, zda jde rovněž o rukopis Pauly Cartrightové?“

Thelma Bentonová se podívala na telegram a znovu zaváhala.

„Na obou dokumentech je stejný rukopis, není-liž pravda?“ tázal se Perry Mason.

„Ano, řekla bych, že je to stejný rukopis,“ odpověděla téměř neslyšitelným hlasem.

„Nejste si jista?“ pravil Perry Mason. „Bez nejmenšího váhání jste označila písmo dopisu za rukopis Pauly Cartrightové. Jak je to tedy s telegramem? Je psán, nebo není psán rukou Pauly Cartrightové?“

„Ano,“ odpověděla svědkyně šeptem, „telegram je psán rukou paní Cartrightové.“

„Paní Cartrightová odeslala tento telegram ráno sedmnáctého října z Midwicku?“

„Domnívám se to,“ odpověděla tiše svědkyně.

Soudce Markham poklepal svým soudcovským kladívkem. „Paní Bentonová,“ pravil, „musíte mluvit tak, aby vám porotci rozuměli. Mluvte hlasitěji, prosím.“

Zvedla hlavu, podívala se na soudce a poněkud se zapotácela.

Claude Drumm okamžitě vstal.

„Pane předsedo,“ oslovil soudce Markhama, „na první pohled je zřejmé, že svědkyně je nemocná. Nepochybně utrpěla velký

nervový otřes. Proto znovu žádám o odročení dnešního soudního jednání.“

Soudce Markham zavrtěl hlavou.

„Domnívám se, že výslech má pokračovat,“ pronesl.

„Bude-li soudní jednání odloženo do zítřka,“ naléhal Claude Drumm, „je naděje, že žaloba proti Bessii Forbesové by mohla být odvolána.“

Perry Mason se rychle otočil a zaujal bojovou pozici. Mírně se rozkročil a hlavu vysunul dopředu. Jeho hlas se zvučně rozléhal po celé soudní síni.

„Vážený soudce,“ zvolal, „právě tomu chci zabránit. Proti obžalované bylo vzneseno veřejné obvinění, a má tedy právo, aby ji viny zprostila porota. Pouhé odvolání procesu obžalobou by zanechalo na jejím jménu skvrnu.“

Hlas soudce Markhama byl hlubší a vyrovnanější než výmluvný hlas Masonův.

„Žádost se znovu zamítá,“ pravil. „V soudním přelíčení se bude pokračovat.“

„A teď“, obrátil se Perry Mason znovu na Thelmu Bentonovou, „nám laskavě vysvětlete, jak mohla Paula Cartrightová napsat dopis a telegram ráno sedmnáctého října tohoto roku, když je vám známo, že byla zavražděna večer dne šestnáctého října?“

Claude Drumm vyskočil.

„Protestuji proti tomuto způsobu vedení křížového výslechu, který je nesprávný a sugestivní.“

Soudce Markham chvíli vyčkával a díval se do bílé, ztrhané tváře svědkyně.

„Vyhovuji vaši námitce,“ pravil.

Perry Mason sáhl po dopise, který byl identifikován jako dopis psaný Paulou Cartrightovou. Položil jej na stolek před svědkyni a udeřil do něj pěstí.

„Nepsala jste tento dopis vy?“ otázal se svědkyně.

„Ne,“ zvolala.

„Není to vaše písmo?“

„Vy dobře víte, že není,“ pravila. „Rukopis se nepodobá mému ani v nejmenším.“

„Sedmnáctého října,“ pravil Perry Mason, „jste měla obvaz na pravé ruce, není-liž pravda?“

„Ano.“

„Byla jste pokousána psem?“

„Ano. Princ byl přiotráven, a když jsem se mu snažila dát lék pro zvracení, kousl mě nešťastnou náhodou do ruky.“

„Ano,“ řekl Mason. „Zůstává však skutečností, že dne sedmnáctého října tohoto roku a potom ještě několik dnů jste měla pravou ruku v obvaze, že ano?“

„Ano.“

„A nebyla jste schopna držet v pravé ruce péro?“

Chvilku bylo ticho, potom svědkyně náhle pronesla:

„Ano. A to právě dokazuje falešnost vašeho obvinění, že ten dopis nebo telegram jsem psala já. Měla jsem ruku poraněnou tak, že jsem rozhodně v ní nemohla držet péro.“

„Byla jste,“ pronesl náhle Perry Mason, „dne sedmnáctého října tohoto roku v Midwicku?“

Svědkyně váhala.

„Nenajala jste si letadlo,“ pokračoval Perry Mason, aniž čekal na odpověď, „a neletěla jste sedmnáctého října tohoto roku do Midwicku?“

„Ano,“ odpověděla svědkyně, „myslela jsem si, že bych mohla v Midwicku najít paní Paulu Cartrightovou, a proto jsem tam letěla.“

„A nepodala jste v Midwicku na poštovním úřadě tento telegram?“ tázal se Perry Mason.

„Ne,“ rázně odpověděla, „řekla jsem vám už, že jsem ten telegram nepsala.“

„Nu budiž,“ pravil Perry Mason. „Vraťme se nyní k vaší poraněné ruce. Byla jste poraněna natolik, že jste v ní nemohla udržet péro?“

„Ano.“

„A rovněž osmnáctého října?“

„Ano.“

„A devatenáctého října také?“

„Ano.“

„Je pravda,“ pravil Perry Mason, „že jste si po celou dobu, o které jsem se zde zmínil, psala deník?“

„Ano,“ odpověděla rychle, aniž si to rozmyslela. Potom náhle zatajila dech, kousla se do rtů a pronesla: „Ne.“

„Jak je to tedy?“ tázal se Perry Mason, „ano, nebo ne?“

„Ne,“ odpověděla.

Perry Mason vytáhl z kapsy list vytržený z deníku.

„Neschází vám tento list v deníku, který jste si tehdy vedla? Abych mluvil přesně, nejde o list se záznamy z osmnáctého října tohoto roku?“ otázal se.

Svědkyně hleděla na vytržený list a mlčela.

„Není pravda,“ pravil pomalu Perry Mason, „že dovedete psát jak pravou, tak levou rukou, že jste si po celou dobu vedla deník a že jste do něho psala levou rukou? Je pravda, že kdykoli jste chtěla zakrýt pravost svého rukopisu, psala jste vždycky levou rukou? Neodpovídá skutečnosti, že máte deník, ze kterého je vytržen tento list, a že rukopis na tomto listě je zcela totožný s rukopisem na dopisu, o němž jste tvrdila, že jej psala Paula Cartrightová? A není totožný rovněž s rukopisem na blanketu telegramu, o němž jste také tvrdila, že jej psala paní Cartrightová?“

Svědkyně vstala, podívala se skleněnýma vytřeštěnýma očima na soudce Markhama a na porotce, pootevřela bezkrevné rty a zděšeně vykřikla.

V soudní síni nastal zmatek. Soudní sluha vyzýval k zachování klidu. Šerifovi zástupci běželi ke svědkyni. Claude Drumm stál a hlasitě se dovolával odročení soudního přelíčení, avšak jeho hlas se ztrácel v celkovém hluku a zmatku.

Perry Mason se vrátil na své místo a usedl.

Thelmu Bentonovou vzali šerifovi zástupci pod paží a odváděli jí ze stanoviště svědků. Náhle se předklonila a omdlela.

Claude Drumm se snažil překřičet hluk v soudní síni.

„Pane předsedo“, křičel, „ve jménu slušnosti, ve jménu lidskosti žádám o odročení. Musíme dát svědkyni možnost se zotavit, dříve než se bude pokračovat v křížovém výslechu. Je zřejmé, že je nemocná, ať příčina onemocnění je jakákoli. Pokračovat za jejího nynějšího zdravotního stavu v takovémto bezohledném výslechu by bylo v rozporu se slušností a lidskostí.“

Soudce Markham přemýšlivě přimhouřil oči a podíval se na Perryho Masona.

Perry Mason mluvil mírným a klidným hlasem. Vřava panující v soudní síni se rázem utišila.

„Smím se dále zeptat pana státního zástupce, je to jediný důvod, který uvádí ve prospěch odročení jednání?“

„Ovšem,“ odpověděl Claude Drumm.

„Smím se dále zeptat pana státního zástupce,“ řekl Perry Mason, „zda žádá o odročení jednání, protože má ještě další svědky, anebo byla Thelma Bentonová jeho posledním svědkem?“

„Byla mým posledním svědkem,“ odpověděl Claude Drumm. „Zaručuji panu obhájci právo ji vyslechnout. Státní zastupitelství požaduje stejně jako obhajoba, aby byly objasněny a zjištěny všechny okolnosti týkající se tohoto soudního případu. Nemohu

však souhlasit, aby se pokračovala ve výslechu ženy, která se zhroutila v důsledku nesmírného nervového vypětí.“

„Domnívám se, pane státní zástupce,“ řekl soudce Markham, „že váš požadavek alespoň na krátké odročení je nyní opodstatněný.“

Perry Mason se zdvořile usmíval.

„Pane předsedo,“ řekl, „navrhovat odročení je zbytečné. Mám potěšení vám oznámit, že vzhledem k duševnímu stavu svědkyně a také vzhledem k tomu, že chci tento případ uzavřít, skončil jsem již s výslechem.“

Perry Mason se posadil.

Claude Drumm stál vedle židle a nedůvěřivě se díval na Perryho Masona.

„Vy jste již skončil?“ tázal se.

„Ano,“ odpověděl Perry Mason.

„Za takových okolností, které jsou pro mne překvapující,“ pravil Claude Drumm, „chtěl bych, pane předsedo, požádat, aby se v soudním přelíčení pokračovalo zítra ráno.“

„Proč?“ otázal se soudce Markham.

„Jednoduše proto, abych si mohl vyjasnit některé okolnosti a stanovit další postup,“ odpověděl Claude Drumm.

„Na obhájcův dotaz jste odpověděl, že Bentonová byla vaším posledním svědkem,“ poznamenal soudce Markham.

„Dobře, končím tedy důkazní řízení,“ pravil náhle Claude Drumm. „Ať pan obhájce pokračuje v obhajobě.“

Perry Mason se uklonil soudci a porotě.

„Obžalovaná svou obhajobu též ukončila,“ řekl.

„Cože?“ křičel Claude Drumm. „Vy nehodláte předložit ve prospěch obhajoby žádné důkazy?“

„Obžalovaná svou obhajobu ukončila,“ opakoval důstojně Mason.

Soudce Markham hovořil klidným, úředním hlasem.

„Přejete si pánové pronést plaidoyer?“ otázal se.

„Ano,“ pravil Perry Mason. „Chtěl bych pronést závěrečnou řeč.“

„A vy, pane státní zástupce?“ otázal se soudce Markham Clauda Drumma.

„Pane předsedo, teď nemohu přednést závěrečnou řeč. Potřebuji čas na přípravu. Opětovně žádám o odročení...“

„Opětovně se žádost zamítá,“ pravil rozhodným, nesmlouvavým tónem soudce Markham. „Domnívám se, že soud musí vzít v úvahu právo obžalované. Začněte se závěrečným slovem, pane státní zástupce.“

Claude Drumm vstal.

„Pane předsedo,“ řekl, „chci požádat soud, aby tento proces zastavil a zrušil.“

Soudce přikývl. „Dobře, jestliže...“

Perry Mason vstal.

„Pane předsedo,“ řekl, „nesouhlasím s tímto návrhem. Již jsem vysvětlil své stanovisko k němu. Obžalovaná je oprávněna požadovat, aby její jméno bylo očištěno, zrušením procesu by se tak nestalo.“

Soudce Markham přimhouřil oči. Hleděl na Masona vyčkávavě jako kočka číhající u myší díry.

„Nemýlím-li se, pane obhájce, vy nesouhlasíte s tím, aby obžaloba proces odvolala?“

„Ano, nesouhlasím.“

„Dobře,“ pravil soudce Markham, „ať celý případ posoudí porota. Pane státní zástupce můžete pokračovat ve své závěrečné řeči.“

Claude Drumm vstal a pomalu kráčel k lavici porotců.

„Páni porotci,“ pravil, „v dnešním soudním přelíčení došlo k naprosto neočekávanému zvratu. Nevím přesně, jakým způsobem bych postupoval, kdyby přelíčení pokračovalo tak, že bych mohl

vzít v úvahu všechny skutečnosti. Přesto však, jak již ukazují fakta, bylo dokázáno, že obžalovaná byla na místě vraždy v době, kdy k ní došlo. Bylo prokázáno, že měla dostatečně silný motiv k spáchání vraždy. Obžalovaná si zakoupila revolver, kterým byl zavražděný zastřelen. Vzhledem k těmto okolnostem by neměla být zproštěna viny. Musím však otevřeně říci, že podle mého názoru by žaloba neměla požadovat rozsudek smrti. Musím též otevřeně říci, že jsem poněkud zmaten náhlým obratem událostí, avšak myslím, že je na vás, abyste je posoudili. Pánové, nemám, co bych více řekl.“

S předstíranou důstojností se Claude Drumm vrátil na své místo a posadil se.

Perry Mason přistoupil k porotcům a chvíli na ně uvážlivě pohlížel.

„Pánové,“ řekl, „šťastná náhoda v tom, že ztroskotal hlavní svědek obžaloby, vás zachránila od případného bezpráví na nevinné ženě.

V tomto soudním přelíčení byl předložen pouze nepřímý průkazný materiál. Na základě jednotlivých okolností tohoto případu má obžaloba právo činit takové závěry, jaké si přeje. Na druhé straně má také obhajoba stejné právo činit své závěry.

Dovolte mi proto, abych na základě okolností tohoto případu především ukázal, že zločin nemohla spáchat obžalovaná, a dále abych ukázal, že jej mohl spáchat někdo jiný.

Osoba, která zavraždila Clintona Forbese, vstoupila podle předloženého průkazního materiálu do domu za pomoci paklíče nebo klíče, který pravoplatně vlastnila. Podle předložených důkazů šla tato osoba k místnosti, kde se Forbes holil. Důkazy ukazují, že Forbes vyšel z ložnice do knihovny, aby se podíval, kdo přišel; že se potom vylekal, běžel zpět do koupelny a odvázal psa, který byl přivázán v koupelně. Když Forbes zaslechl někoho v knihovně, vzal zřejmě ručník a při chůzi do knihovny si jím otřel z tváře

holicí mýdlo. Když spatřil vetřelce, utíkal zpět do koupelny, aby odvázal psa. Na to potřeboval obě ruce a proto zahodil ručník, na kterém byly zbytky holícího mýdla, které si setřel z tváře. Zahodil jej těsně u vany, přesně na tom místě, které se dalo za takových okolností předpokládat. Pes vyrazil s vyceněnými zuby proti vetřelci ve snaze zachránit život svého pána, tak jak zástupce obžaloby správně poznamenal a svědci dosvědčili. Útočník zastřelil psa z bezprostřední blízkosti. To dokazuje, že pes skutečně zaútočil na vraha.

Po těchto výstřelech se vetřelec dostal do křížku s Clintonem Forbesem. Nikdy se už nedovíme, zda vetřelec šel vstříc Clintonu Forbesovi, nebo naopak, faktem však zůstává, že rovněž tyto smrtící výstřely byly vypáleny z bezprostřední blízkosti.

Pánové, obžaloba tvrdí, že tyto výstřely vypálila obžalovaná.

Proti této teorii mluví jedna podstatná, nevyvratitelná námitka. Kdyby totiž oním vetřelcem byla obžalovaná, pes by na ni nezaútočil, a nemusela by ho proto zastřelit. Pes obžalovanou znal a měl ji rád. Za těchto okolností by pes na obžalovanou nikdy nezaútočil, a spíše by dal veselým štěkáním najevo svou radost ze setkání dvou lidí, které měl rád.

To obžalobu zcela vyvrací, vážení páni porotci.

Podle znění zákona o nepřímých důkazech je nezbytné, aby předtím, než porota vynese odsuzující rozsudek, byla naprosto přesvědčena, že okolnosti nemohou být jinak rozumně vysvětleny než ve smyslu viny obžalované.

A nyní mi dovolte poukázat na důležité okolnosti, které naznačují, že vražda byla spáchána někým zcela jiným.

Podle předložených důkazů podal Arthur Cartright stížnost, že patnáctého října vyl na pozemku Clintona Forbese pes. Této noci se psí vytí neustále opakovalo z pozadí domu vedle přístavku garáže, jehož stavba se dokončovala.

Pánové, předpokládejme, že mezi Paulou Cartrightovou a Clintonem Forbesem došlo k hádce. Předpokládejme, že během této hádky Clinton Forbes zavraždil Paulu Cartrightovou. Předpokládejme, že společně s Thelmou Bentonovou vykopali mělký hrob v přístavku u garáže, na místě, které mělo být zacementováno. A vzhledem k obsahu dopisu, který dodatečně napsala Thelma Bentonová a vydávala jej za dopis psaný Paulou Cartrightovou, bychom mohli předpokládat, že hádka vznikla proto, že Paula Cartrightová odhalila intimní styky mezi Forbesem a Thelmou Bentonovou.

Paní Cartrightová se vzdala svého společenského postavení, svého práva být považována za váženého člena společnosti tím, že utekla s Clintonem Forbesem a žila s ním v podmínkách, které jí zabraňovaly obnovit jakékoli přátelské vztahy z dob svého minulého života. Nemohla navázat ani žádná nová přátelství. Byla pronásledována neustálým strachem, že bude odhalena. Potom náhle zjistila, že celá její oběť byla marná; že láska, o které se domnívala, že ji získá svou obětí, byla vlastně pouhým výsměchem a že Clinton Forbes jí nebyl o nic více věrnější než ženě, kterou opustil v Santa Barbaře.

Paula Cartrightová mu činila hořké výčitky. Její ústa byla potom navždy umlčena dvěma úkladnými vrahy, kteří její mrtvolu ukryli v mělkém hrobu pod přístavkem garáže. Čínský kuchař spal. Jen hvězdy a provinilé svědomí vražedného páru znaly pravdu. Avšak byl ještě někdo, kdo věděl, co se přihodilo. Byl to věrný pes. Cítil chlad mrtvého těla. Věděl, že bylo ukryto v mělkém hrobě, stál tu na stráži a vyl.

Arthur Cartright pozoroval Foleyův dům. Neuvědomil si, jaký význam má neustálé psí vytí, které mu drásalo podrážděné nervy. Chtěl tomu zabránit. V době, kdy tyto kroky podnikal, se nedomníval, že by vytí mohlo znamenat něco jiného než psí vrtoch. Teprve v následující noci si uvědomil, jaký hrůzný význam

má toto vytí. Napadlo ho, že pes truchlí nad smrtí někoho, koho měl rád. S myslí naplněnou podezřením si Arthur Cartright chtěl učinit jasno v celé té záležitosti.

Clinton Forbes a jeho pseudohospodyně se dali cestou vraždy. Byli v nebezpečí, že budou ze svého zločinu obviněni. Muž, téměř zbavený rozumu, požadoval, aby mohl mluvit s Paulou Cartrightovou, aby se tak mohl přesvědčit na vlastní oči, že je živa a zdráva.

Vážení porotci," pravil Perry Mason sníženým, přesvědčivým hlasem, „byl jeden způsob, jak spiklenci mohli zachovat své tajemství. Byl to příšerný krok, který museli učinit, aby umlčeli muže, který proti nim vznášel obvinění. Nepochybně by je opakoval policii a ta by zahájila podrobné vyšetřování. Napadli ho a zavraždili, tak jako již dříve zavraždili jeho ženu, a zahrabali jeho mrtvolu vedle její. Věděli, že příští den stavební dělníci zabetonují místo úkrytu, a tak navždy zahladí stopy hrozného zločinu.

Zločinný pár musel vysvětlit současnou nepřítomnost Arthura Cartrighta a jeho ženy. Byla jen jediná logická možnost, jak to učinit; vytvořit zdání, že oba manželé se smířili a společně odjeli neznámo kam. Thelma Bentonová dovedla psát pravou i levou rukou. To bylo Forbesovi známo. Byl si rovněž vědom, že je velmi málo pravděpodobné, aby někdo měl vzor skutečného rukopisu Pauly Cartrightové, protože to byla žena žijící mimo okolní svět, která za sebou spálila všechny mosty. Neměla přátel, kterým by mohla psát. Neexistoval nikdo, kdy by mohl předložit ukázku jejího písma. Proto Clinton Forbes s Thelmou Bentonovou přišli na myšlenku padělat dopis a vydávat jej za dopis psaný Paulou Cartrightovou. Tím za sebou zločinný pár zahladil stopy a pokračoval na své cestě klamu a podvodu.

Pánové, není třeba, abych vám široce vykládal nevyhnutelné důsledky takovéto kombinace hrubosti založené na zločinu, živené

podvodem a končící vraždou. Byli to dva viníci a každý z nich dobře věděl, že druhý ho může vydat do rukou zákona, kdykoli by se chtěl pomstít. Thelma Bentonová se první rozhodla přistoupit k činu. Odešla z domova v šest hodin na schůzku se svým přítelem. Nemusíte se ptát na to, co všechno mu řekla. Nás zajímá pouze to, co se stalo. Vezměte na vědomí, že nevznáším obvinění proti Thelmě Bentonové a jejímu společníku, nýbrž že na základě logické úvahy vyplývající z jednotlivých okolností tohoto případu uvádím, co se mohlo stát. Thelma Bentonová a její společník se vrátili do Forbesova domu. Otevřeli si klíčem, který vlastnila Thelma Bentonová. Potichu se plížili domem za svojí obětí, jako by byli na lovu v džungli. Avšak citlivé uši psa je uslyšely a uvědomili si nebezpečí. Upozorněn štěkotem vyšel Clinton Forbes z koupelny. Nejdříve uviděl hospodyni a dal se s ní do hovoru, přičemž si otřel z tváře holicí mýdlo. Potom zahlédl muže, který přišel s ní, a uvědomil si pravý důvod jejich návštěvy. Ve zmatku spěchal do koupelny a odvázal vlčáka. Pes se vrhl na svalnatého vetřelce, ale ten vystřelil. Pes padl mrtev na podlahu. Clinton Forbes zápasil s ženou. Potom padly další dva výstřely z blízké vzdálenosti - a nastalo ticho.“

Perry Mason se náhle odmlčel. Díval se vážně a klidně na pozorně naslouchající porotce. Tichým, sotva slyšitelným hlasem dodal: „Vážení porotci, to je vše, co jsem chtěl říci k tomuto případu.“

Otočil se a odkráčel zpět ke svému křeslu.

Claude Drumm nejistě pohlédl na porotce, na soudce, na nepřátelské tváře lidí přítomných v soudní síni. Potom pokrčil rameny.

„Nemám, co bych řekl.“

XXII

Uplynuly již více než dvě hodiny od vynesení rozsudku, když Perry Mason vstoupil do své kanceláře. Bylo již dlouho po setmění, avšak Della Streetová s očima zářícíma nadšením na něj čekala. Rovněž Paul Drake byl přítomen. Seděl na okraji psacího stolu s nezbytnou cigaretou v koutku úst. Jeho tvář zářila spokojeností a veselou náladou.

Perry Mason si na šňůře vedl velkého vlčáka.

Della Streetová s Paulem Drakem hleděli nechápavě na Masona i na psa.

„Proboha," pravil Paul Drake, „už ani v nejmenším nepochybuju, že máš sklon k dramatizaci a okázalosti. Teď, když jsi využil psa jako hlavního argumentu k dosažení osvobozujícího rozsudku, obstaráš si vlčáka, abys ho mohl vodit na procházku. Každému to připomene tvůj dnešní triumf."

„Neuhodl jsi," odpověděl Perry Mason. „Dovolte mi, abych nejdříve zavřel psa do přístěnku. Je nervózní, takže mu tam bude lépe."

Dovedl psa do přístěnku ve své úřadovně, odvázal ho z vodítka a uklidňoval ho tichým, konejšivým hlasem. Přivřel za ním dveře, avšak nezaklapl je. Vrátil se, aby si potřásl rukou s Paulem Drakem. Della Streetová, tancujíc radostí, ho objala kolem krku a přitáhla ho k sobě.

„Bylo to nádherné," pravila. „Četla jsem vaši obhajobu v novinách. Zvláštní vydání doslova uvádí vaše argumenty. Bylo to naprosto jedinečné."

„Noviny tě nazývají mistrem soudního dramatu," pravil Paul Drake.

„Byla to jen šťastná náhoda,“ odpověděl skromně Perry Mason.

„Nebyla to šťastná náhoda,“ řekl Paul Drake. „Všechno to bylo velmi pečlivě připraveno. Měl jsi alespoň půl tuctu různých možností. Kdybys byl musel, mohl jsi použít svědectví čínského kuchaře, abys dokázal, že pes skutečně vyl. Nebo jsi mohl nechat svědčit Mae Sibleyovou a změnit celou věc ve frašku. Mohl jsi použít kteroukoli další možnost.“

Della Streetová prohlásila nadšeně: „Když jsem četla vaše argumenty, porozuměla jsem hned sledu myšlení, které vás vedlo k objevení ukrytých těl...“

Pak se podívala na Paula Draka a odmlčela se.

„V tvé argumentaci jsou dvě nebo tři okolnosti,“ řekl Drake, „které si odporují. Především, jestliže Thelma Bentonová se vrátila domů s tím Charlesem Traskem a zavraždili společně Clintona Forbese, proč je Wheeler a Doake nespatřili, jak se vrací?“

„Wheeler a Doake nebyli svědky,“ odpověděl Perry Mason.

„To vím také,“ řekl detektiv. „Postaral jsi se, aby se státní zástupce nedozvěděl, že jsi je nechal pozorovat Foleyův dům. Kdyby věděl to, co věděli ti dva chlapci, obrátil by svět vzhůru nohama, aby je našel.“

„Bylo správné nechat je mimo dosah soudu?“ otázala se pochybovačně Della Streetová.

Perry Mason stál široce rozkročen, s bradou bojovně vysunutou kupředu.

„Poslyšte, vy oba,“ pravil, „už jsem vám řekl a opakuji to znova, že nejsem ani soudcem, ani porotcem. Státní zástupce dělá vše, co je v jeho silách, aby vybudoval přesvědčivou obžalobu. Je na obhájci obžalovaného učinit všechno možné, aby tuto obžalobu rozbil. Podívejte se například na taxíkáře. Víte stejně dobře jako já, že nemohl identifikovat ženu, která v jeho voze zapomněla kapesník. Ani za milión let by to nemohl. Věděl, že používala

zvláštní parfém, a zhruba věděl, že byla pěkně oblečena. Pamatoval se ještě částečně na její postavu, a to bylo všechno. Prokázali jsme názorně na Mae Sibleyové, že jeho identifikace byla klamná. Přesto státní zástupce za pomoci všeho, co má k dispozici, zahájil svou sugestivní kampaň a skutečně přesvědčil taxíkáře, že byl ochoten nejenom identifikovat ženu, ale nepřipustil pochybnost, že by onou ženou mohl být někdo jiný než obžalovaná.

S takovouhle taktikou jsme se střetli v tomto soudním přelíčení. Právní zástupce se s touto taktikou setkává vždycky a musí jí čelit. Říkám vám, že není soudcem, ani porotcem, je pouze státním zástupcem obviněného, obhájcem, jehož povinností je postavit ho do nejlepšího světla.

To je moje zásada, kterou jsem se snažil uplatnit.“

„Ať je to již jakkoli, riskoval jsi hodně, ale povedlo se ti to,“ pravil Drake. „Můžeš přijímat blahopřání. Noviny ti dělají nesmírnou popularitu. Jsi považován za právnického kouzelníka, a ví bůh, že jím skutečně jsi.“

Napřáhl ruku a Mason ji stiskl.

„Budu ještě chvíli v kanceláři, kdybys cokoli potřeboval,“ řekl Drake. „Ale předpokládám, že jsi unaven a chceš jít domů si odpočinout.“

„Události měly velmi rychlý spád,“ pravil Perry Mason, „ale já mám vzrušení rád.“

Drake odešel.

Della Streetová pohlédla na Perryho Masona svýma velkýma zářícíma očima.

„Jsem tak ráda,“ řekla, „že jste ji z toho dostal. Bylo to nádherné.“

Chvíli na něho hleděla a na rtech se jí chvěla nevyřčená slova. Potom rozevřela náruč a znovu ho objala.

Ode dveří se ozvalo tiché, omluvné zakašlání.

Della Streetová ustoupila a ohlédla se.

Ve dveřích stála Bessie Forbesová.

„Omluvte prosím, že ruším," pravila. „Byla jsem právě propuštěna a první cesta vede k vám."

„To je v pořádku," řekl Perry Mason, „jsme rádi..."

Ozvalo se divoké škrábání. Dveře přístěnku se rozletěly a do místnosti vrazil veliký pes tak prudce, že sklouzl po hladké parketové podlaze. Na koberci nabyl rychlosti a hnal se přímo k překvapené Bessii Forbesové.

Vyskočil na ni s veselým štěkáním a olízl jí tvář. Bessie radostně vykřikla, sklonila se a objala ho.

„Princi," volala, „Princi."

„Promiňte," řekl Perry Mason, „ale nejmenuje se Princ. Princ je mrtev."

Žena se na něj překvapeně a nedůvěřivě podívala.

„Lehni, Princi," řekla.

Pes ulehl na podlahu, pozoroval ji jasnýma, věrnýma očima a radostně vrtěl ocasem.

„Kde jste k němu přišel?" otázala se.

„Dovedl jsem si představit, proč pes vyl v noci patnáctého října," řekl Perry Mason. „Nemohl jsem však pochopit, proč nevyl v noci šestnáctého října, byl-li ještě naživu. Rovněž jsem nemohl pochopit, že pes, který žil déle jak rok v jednom domě společně s Thelmou Bentonovou, mohl zdivočet a napadnout ji tak, že jí silně pokousal pravou ruku.

Když soudní přelíčení skončilo, vydal jsem se na obchůzku po nejbližších psincích. Majitel jednoho vyměnil večer šestnáctého října vlčáka za jiného, podobného. Toho psa jsem koupil."

„Co s ním hodláte dělat?" otázala se Bessie Forbesová.

„Chci vám ho dát," odpověděl Perry Mason. „Potřebuje dobrý domov. Navrhuji, abyste si ho vzala s sebou, a myslím, že by bylo nejlépe, abyste ihned odjela z města."

Přinesl vodítko na psa a podal je Bessii Forbesové.

„Dejte nám vědět, kde budete,“ řekl, „abychom s vámi byli ve spojení. Podle poslední vůle jste dědičkou. Pohrnou se za vámi novináři pro interview a budou mít různé nepříjemné otázky. Uděláte proto dobře, když se jim trvale ztratíte z dohledu.“

„Děkuji vám,“ řekla a rychle se otočila.

„Princi,“ přikázala psovi, „pojď se mnou.“

Pes vyšel z kanceláře společně s ní, srovnávaje svůj krok s krokem své paní.

Když se dveře kanceláře zavřely, Della Streetová pohlédla na Perryho Masona s výrazem ohromení.

„Hlavním argumentem,“ pravila, „kterým jste přesvědčil porotu, že Bessie Forbesová nebyla pachatelkou, byl fakt, že pes po ní skočil. Jestliže však Clinton Forbes nahradil psa jiným...“

Její hlas umlkl.

„Již několikrát jsem vám řekl,“ pravil Perry Mason, „že nejsem ani soudcem, ani porotcem. Na druhé straně jsem nikdy od Bessie Frobesové neslyšel její příběh a neslyšel jej ani nikdo jiný. Snad všechno, co dělala, udělala v sebeobraně. V tom směru jsem si jistý. Musela se bránit proti psu i mužovi. Já vystupoval pouze jako její právní obhájce.“

„Dostanou ji však znovu a postaví před soud,“ pravila Della Streetová. Mason se usmál a potřásl na znamení nesouhlasu hlavou.

„Ne, nebudou ji znovu soudit,“ řekl. „Nedopustil jsem aby odvolali proces, protože to by nezabránilo jejímu novému stíhání. Teď však stála už jednou před porotou a hrozilo jí nebezpečí, že bude odsouzena. A do konce svého života nemůže být pro tento čin znovu souzena, ať vyjdou najevo jakékoli důkazy.“

„Vy jste skutečně napůl svatý a napůl ďábel,“ konstatovala Della Streetová.

„To přece všichni muži,“ odpověděl klidně Perry Mason. „Přihodilo se něco nového, zatímco jsem byl u soudu?“

„Čekala zde na vás téměř hodinu žena, která se představila jako Helena Crockerová,“ odpověděla Della Streetová. „Byla v soudní síni v době, kdy porota vynesla rozsudek. Řekla, že s vámi musí mluvit, protože jde o otázku života, nebo smrti.“

„Slečna Crockerová nebo paní Crockerová?“ otázal se Perry Mason.

„Myslím, že se nedávno vdala,“ odpověděla Della Streetová.

„Jak jste na to přišla?“ dotazoval se Mason.

„Z pouhé maličkosti. Měla nové šaty a na prstu snubní prstýnek, kterým neustále otáčela, jako by to byla nová hračka.“

„Řekla, co chce?“ vyzvídal Mason a v jeho očích se projevil zájem.

„To je jediné, co neřekla. Chtěla vědět, jak dalece rozumím právním předpisům; jestli se zabýváme rozvody; jestli je pravda, že nikdo nemůže být stíhán pro vraždu, jestliže policie nenalezne tělo oběti, a mnoho podobných věcí. Měla moc zvědavých otázek.“

Masonovy oči jiskřily probuzeným zájmem.

„Tedy zvědavá nevěsta?“ pravil. „Vrátí se ještě Dello?“

„Ano, řekla, že se vrátí.“

Mason mírně přikývl.

„Počkám zde na ni,“ odpověděl.